

Trần Thị Bảo Châu

Chẻ buồn thành gió

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trần Thị Bảo Châu

Chẽ buồn thành gió

Chương 1

Cầm Thi sốt ruột nhìn đồng hồ rồi chán nản nhìn một ... biển xe tràn lan xung quanh. Bữa nay cô thấm thía hơn ai hết chuyện kẹt xe. Đã hơn một tiếng đồng hồ nhưng Thi vẫn chưa thoát khỏi vòng vây này. Ở nhà chắc bà Thoại Lan đang lằm bằm rửa vì không biết Cầm Thi đang ở đâu, làm gì. Eo ơi! Chì cần nhớ tới cặp mắt sắc lẹm của bà Lan, Cầm Thi đã dứt từng đoạn ruột. Phải chi Thi ngoan ngoãn vâng lời bà, không xách xe đi thì bây giờ cô đâu phải Tiến thoái lưỡng nan, đi về lặn độn như thế này.

Nuốt tiếng thở dài vào lòng, Cầm Thi lấy chai nước trong balô ra uống. Nước làm Thi tỉnh táo hơn đôi chút. Ngay lúc Thi đang uống một ngụm nữa thì chiếc Astrea của cô bị đNý về phía trước, bánh xe tông vào phía sau một chiếc Future. Bị đNý bất ngờ, Thi nhủ đầu, nước trong miệng cô phun tóa lên vấy cô gái đang tréo chân ngồi một bên trên yên xe Future.

Cầm Thi đưa tay lau mặt rồi nhẹ nhàng xin lỗi. Cô nàng mặc váy trắng đôi mắt tô màu nhũ đồng về phía cô rồi buông một câu:

– Đồ quỷ cái! Đền cái áo cho bà đi.

Cầm Thi biết mình đụng phải thứ thiệt nên cố mềm mỏng.

– Em xin lỗi. Em không cố ý.

Cô gái xỉ thẳng vào mặt Thi:

– Mà y mà cố ý thì ăn bộp rồi. Nào! Cái áo của tao bạc triệu đó. Tính sao đây?

Người Cầm Thi nóng rần lên vì bao nhiêu ánh mắt xung quanh đang nhìn vào mình. Cô tức lắm nên xẵng giọng:

– Chả tính gì hết. Dính tí nước vào áo mà đòi đánh, đòi đền. Định ăn vạ

hả?

Cô gái rời chiếc Future, mặt tối sầm:

– Mày nói ngang hả con kia? Để tao dạy cho mày biết thế nào là lễ độ.

Cô gái đưa tay lên, nhưng với một đòn tay, Cầm Thi đã giữ và bẻ ngoặt tay cô ta lại dù Thi vẫn còn ngồi trên chiếc Astrea. Đám đông xung quanh vừa la ó vừa bóp còi xe inh ôi để phản đối, hành động quá khích của hai người. Cầm Thi buông cô ta ra, giọng đanh lại:

– Mai mốt có giở thói côn đồ nhớ nhìn người cho kỹ nhé. Không phải ai cũng đứng yên để bị đánh đâu.

Vừa bóp bóp cổ tay đau, cô gái vừa tuông một tràng chửi cho đỡ tức.

Cầm Thi làm thỉnh nhìn cô ta điệu hạnh leo lên ngồi phía sau cô bạn. Cả hai ăn mặc thật sang trọng, y như sắp đi dự tiệc. Ấy vậy mà ... Cầm Thi bỗng thấy tiếc cho thái độ, lời nói vô văn hóa của cô gái trông khá xinh đó. Ngồi trên yên chiếc Future cô nàng vẫn ném về phía Thi những tia nhìn căm ghét y như hai người từng có mối thâm thù đầu từ kiếp trước. Cầm Thi khó chịu vô cùng trước gương mặt xác xược, cái nhìn đầy khiêu khích ấy, khổ nỗi cô không tránh đi đâu được.

Chống chân xuống đường, Cầm Thi nhích từng chút, từng chút. Mùi khói xe, tiếng động cơ bụi ... tất cả khiến khoảng không gian quanh Thi như đang sôi lên.

Phải chôn chân một chỗ như vậy ai chả dễ nổi điên, nhưng có điên thì cũng điên ... văn hóa chứ.

Ấm ức, Thi xoay lưng lại như để xem kẻ nào vừa rồi đã úi vào xe cô cho sinh chuyện, nhưng Thi chỉ bắt gặp những gương mặt nhăn nhó bặm trợn sẵn sàng gây gổ, thậm chí đánh nhau nên cô đành ngoan hiền xoay lên và tiếp tục nhích từng chút, từng chút. Cực nhọc lắm, Thi mới thoát khỏi đoạn đường nêo cứng người và xe ấy nhờ rẽ tắt vào một ngõ hẻm thông qua đường khác.

Thở phào, Cầm Thi tăng tốc. Vừa dừng xe trước cửa, cánh cổng đã mở

toang ra, bà Thoại Lan chống mạnh lừ mắt nhìn Thi như nhìn một kẻ tội đồ.

Giọng bà rít lên qua kẽ răng:

– Cô tưởng con chết luôn ngoài đường rồi chứ.

Thi phân bua:

– Con bị kẹt xe muốn gọi điện về nhà cũng không được.

Bà Lan gắt gỏng:

– Đừng cô lảm lời nữa. Cô đã bảo ở nhà con đâu có nghe. Hừ! Con xem bạn bè hơn gia đình giòng họ mà.

Cầm Thi mím môi làm thinh. Cãi với bà Lan chỉ thiệt thân. Cô đã quen nhịn rồi, hơn nữa Thi biết tánh bà cô mình, như thế chứ bà rất thương cô.

Giọng bà Thoại Lan dịu xuống:

– Vào sửa soạn đi. Đã trễ lắm rồi. Dù sao son cũng mang tiếng bất tri, hôm nay có tới đúng giờ thì cũng vậy thôi.

Cầm Thi nhếch môi đi thẳng vào nhà. Cô tắm thật nhanh rồi thay áo bà Lan đã chuN bị sẵn.

Nhìn cái đầm Cầm Thi phát rầu vì nó vừa cổ lỗ, vừa kín mít như áo của một nữ tu. Nói thật, chả đứa con gái nào muốn khoác cái đầm này vào người, trừ bà gái già Thoại Lan.

Bà rất tự hào khoe cái áo lượm thượm này do chính tay bà thiết kế mẫu và người vinh hạnh đưa mặc nó trong ngày mừng thượng thọ ông Bửu Cầm chính là Cầm Thi.

Thật là khổ thân cô, Thi đã thiết kế cho mình một cái váy hai dây, hở cổ, tay trần trẻ trung gợi cảm, y như cái váy của con nhỏ ngồi xe Future lúc này, nhưng chỉ để xem thôi. Bà cô của Thi đời nào để cháu mình hở hang như phường mất nết nên vừa thấy áo, bà đã quát lên bắt Thi đem dẹp. Cô đã đấu tranh quyết liệt suốt mấy ngày, kết quả là sau một ngày đi học về, Thi đã thấy cái váy hai dây biến mất ...

Cầm Thi chán nản nhìn mình trong gương. Đó là một con bé ngơ ngáo,

quê mùa nhìn mà tội nghiệp. Thi có cảm giác mình đang diễn văn nghệ với vai công chúa ngủ trong rừng. Cái đầm xòe cổ lỗ này thật xứng với vai công chúa. Tiếc là chẳng có chàng hoàng tử nào cỡi bạch mã tới đánh thức công chúa dậy và đưa nàng đi đến chân trời hạnh phúc.

Giọng bà Lan cầu nhàu:

– Con ngủ gục hay sao hả Thi? Mau lên chờ ông nội cho xe tới đón kìa.

Cầm Thi vút cây lược đòi mời xuống bàn:

– Con ra ngay đây!

Nhìn mình lần nữa trong gương, Cầm Thi bước ra trình diện bà Thoại Lan.

Hơi nghiêng đầu, bà ngắm Cầm Thi với vẻ hài lòng:

– Cũng không đến nỗi nào.

Cầm Thi chép miệng:

– Trông con cứ y như người sống ở đầu thế kỷ hai mươi.

Bà Thoại Lan gắt:

– Cái gì mà thế kỷ hai mươi. Ngày xưa bằng tuổi con, cô mơ được thế này mà có được đâu. Ra vào chỉ có áo dài, áo dài, áo dài ...

Cầm Thi rầu rĩ thở dài:

– Thi con cũng đang mơ đây mà có được đâu ...

Bà Thoại Lan lơ đi như không nghe những lời Thi vừa nói. Tới cái giá vẽ dựng sát vách bà cùng Cầm Thi khiêng một bức tranh đã được bọc nhưng cột ru băng ra xe.

Tới cổng, người tài xế vội vàng đỡ lấy.

– Trời ơi! Sao cô Út không kêu tui khiêng?

Bà Lan liền nói:

– Bức tranh này của Cầm Thi, tôi muốn tự nó mang đến, chú không cần bận tâm.

Cầm Thi cho bức tranh vào xe rồi ngồi ôm nó khư khư như ôm một báu vật.

Đây là bức tranh chân dung ông Bửu Cầm, Thi đã vẽ suốt mấy tháng mới xong. Với Thi, đó không phải tác phẩm đầu tay, cô cũng chưa ưng ý mấy, nhưng bà Thoại Lan thì khen rồi khen rít, khen lầy khen đề. Bà rất quý bức chân dung này, nên không tiếc tiền mua cái khung gần triệu bạc để lồng vào. Bà cho rằng đây là quà mừng thượng thọ quý nhất, giá trị nhất đối với ông Bửu Cầm.

Bức tranh không dừng lại ở ý nghĩa món quà thông thường mà nó là một minh chứng cụ thể cho việc bà đã nuôi dưỡng, dạy dỗ Cầm Thi nên người. Tương lai Cầm Thi sẽ là một họa sĩ, bức tranh trình làng của cô là bức chân dung này.

Hôm nay không chỉ là ngày lễ thượng thọ của ông Bửu Cầm mà còn là ngày ông Cáo lão từ quan, rút lui khỏi chốn thương trường, bởi vậy bữa tối này rất quan trọng, khổ nỗi con nhãi ranh ấy chẳng biết gì hết. Nó cứ vô tư đi thăm bạn rồi về trễ để mặc bà ngồi nhà ngóng dài cổ.

Liếc vội về phía bên trái, bà Lan thấy Cầm Thi bình thản nhìn những dòng xe máy nối đuôi nhau trên đường. Bà không thể đoán được Thi nghĩ gì trong đầu, con bé từ hồi còn nhỏ xiu đã biết giấu suy nghĩ của mình và thích cãi lời bà.

Bất giác bà Thoại Lan buột miệng:

– Một lát phải đảm đảm, dịu dàng ra về con nhà quyền quý đó.

Cầm Thi vẫn dong mắt ra đường:

– Con nhà quyền quý thường kiêu kỳ, phách lối chứ chẳng đứa nào đảm đảm, dịu dàng đâu cô.

– Cô không nói những đứa vô giáo dục. Hiểu không?

– Dạ, hiểu ạ.

Hai cô cháu im lặng cho tới khi xe dừng trước một biệt thự khá lớn, đèn thấp sáng như ban ngày. Dầu đây không phải lần đầu tới chỗ này, song tới nay Cầm Thi vẫn thoáng chút ngỡ ngàng khi đứng trước vẻ sang trọng của nó.

Ngôi biệt thự này của ông Vĩnh Kỳ, một người giàu có, tiếng tăm ở thành phố. Mỗi năm Cầm Thi tới đây một đôi lần vào dịp tết, hay dịp có ông Bửu Cầm từ Đà Lạt về, và dường như Thi chưa bao giờ thấy thích thú khi tới đây. Đêm nay cũng vậy, nhưng không tới không được.

Xuống xe, bà Thoại Lan ngoắt một người phục vụ đang đứng đón khách trong sân và nhờ anh ta mang cái giá vẽ còn bà và Cầm Thi khiêng bức tranh vào.

Không đi thẳng vào sảnh, bà Lan và Thi vòng theo hành lang, nơi đặt rất nhiều lẵng hoa tươi của khách mừng thọ.

Bà Lan bĩu môi:

– Hoa thì quá tầm thường. Giỏi lắm một tuần cũng sẽ héo, cũng vào sọt rác.

Còn bức chân dung này thì ... Chắc! Càng để lâu càng giá trị. Nhất là khi con thành họa sĩ nổi tiếng.

Cầm Thi phồng mũi vì những lời của bà Thoại Lan. Bức tranh tuy nặng nhưng cô vẫn thấy nhẹ tênh. Chân bước trên thảm đẹp tuyệt, Thi vào tới chỗ ông Bửu Cầm ngồi với những người bạn già.

Bà Thoại Lan và Thi đặt bức tranh lên giá rồi tới chào ông.

Ông Bửu khá tráng kiện so với tuổi bảy mươi của mình, trông ông vẫn còn oai vệ lắm. Cặp mắt với cái nhìn sắc sảo khiến gương mặt ông toát ra vẻ đầy quyền lực. Đối với ông, lúc nào Thi cũng thấy sợ hơn là thương. Đứng trước ông thường Cầm Thi hay lóng ngóng mất tự tin với ý nghĩ ông không thích cô, yêu mến cô như với Bảo Hòa, Thoại Yến, Thoại Oanh, Bảo Anh.

Cô là đứa cháu cô út của ông, cô cảm thấy một điều, dòng họ hoàng tộc này không hoan nghênh sự hiện hữu của cô trên cõi đời.

Miệng nói những lời chúc thọ sáo rỗng, song Cầm Thi ngoan ngoãn đứng yên cho ra vẻ một cô Tôn Nữ.

Ông Bửu Cầm giới thiệu với những người ngồi quanh:

– Con bé Cầm Thi, con gái lớn nhất của Vĩnh Sang. Một họa sĩ tương lai đó.

Một ông cụ nhướng nhướng đôi mắt đã kèm nhèm nhìn cô rồi khen:

– Con bé xinh quá. Đã thế còn mặc áo đầm như cô công chúa nhỏ. Nếu như thời xưa thì Cầm Thi là quận chúa rồi.

Ông Bửu Cầm cười thật to khi bà Thoại Lan nói:

– Cầm Thi vẽ tặng ông nội bức chân dung của ông.

Dứt lời, bà bước tới tháo tấm khăn nhung che bức tranh. Mọi người đang đứng trò chuyện liền đổ xô lại xem tranh khiến bà Thoại Lan càng thêm phấn khích.

Bà không bỏ qua cơ hội khoe:

– Cầm Thi vẽ mất sáu tháng trời đấy cha. Sau này chắc chắn nó sẽ là một họa sĩ tài năng.

Ông Bửu Cầm gật gù thích thú:

– Vẽ đẹp lắm. Rất có thần và rất giống ông.

Cầm Thi khoanh tay thưa:

– Cháu kính chúc ông luôn oai phong, uy vũ như trong tranh vẽ.

Mọi người vỗ tay khen làm ông Bửu Cầm dương dương tự đắc. Làm người ai không thích oai phong, uy vũ cơ chứ. Con bé mới khéo nói làm sao. Tới ngàn tuổi này hầu như ông đã có tất cả, nhưng theo thời gian ông cũng sẽ chết. Một bức tranh chân dung để lại cho đời nên lắm chứ. Đám cháu cung gần gũi ông chả đứa nào nghĩ ra, cả cha mẹ chúng cũng vậy. Thế mà con bé ấy lại ...

Bỗng dung ông Bửu Cầm đưa mắt nhìn Cầm Thi. Con bé đúng là xinh đẹp.

Sự trẻ trung hồn nhiên của nó làm tim ông nhói đau. Trái tim ông từng trải, đã trở thành sắt đá, nhưng trước gương mặt của Cầm Thi, nó chợt nhiên mềm như cách đây hai mươi năm ông đứng trước người con gái đó. Lần đầu ông gặp nàng cũng mặc áo trắng như Cầm Thi, chỉ có khác là

nàng mặc chiếc áo dài lụa trắng, để tới tận bây giờ khi nhớ lại ông Bửu Cầm vẫn còn cảm giác bẽnh bồng giữa hai tà áo khép mở như những cánh mây.

Giọng Vĩnh Kỳ, con trai trưởng của ông vang lên khiến ông như bừng tỉnh.

– Thừa cha. Mọi người đã tới đủ ngoài đại sảnh. Con mời cha và các bác các chú tới sảnh để con cháu mừng thọ cha ạ.

Ông Bửu Cầm bật dậy như phản xạ khiến ông Vĩnh Kỳ ngạc nhiên trước thái độ của cha mình.

Lật đật, ông bước tới choàng qua vai đỡ ông Bửu Cầm rồi dắt đi trên nền thảm đỏ.

Ông Cầm khẽ gạt tay ông Kỳ ra:

– Để Cầm Thi dẫn cha. À ... mang bức chân dung đó ra cho mọi người xem.

Bà Thoại Lan cười tươi thật tươi, ông Bửu Cầm mà đã thích rồi thì chuyện gì cũng xong. Chỉ một câu ông giới thiệu Cầm Thi với mọi người bà Lan đã thấy hết sức hả hê, thỏa mãn.

Lòng hân hoan bà hất mặt đi sát bên ông, mắt rảo quanh bà tìm xem bà chị dâu cùng đám cháu gọi mình là cô dâu. Chắc bọn họ dù có đứng đâu trong đại sảnh cũng đang tròn mắt nhìn bà và Cầm Thi.

Dù nhạc được thổi lên khá to, song bà Lan vẫn nghe mọi người xì xào về Cầm Thi. Người ta thắc mắc không biết Thi là ai.

Cũng phải thôi, từ bé đến giờ hầu như Cầm Thi không được xuất hiện để thiên hạ trong đời biết con bé cũng là cháu nội của ông Bửu Cầm. Cầm Thi đã từng là cái gai trong mắt nhiều người. Ngày xưa nếu bà không cương quyết đòi nuôi Cầm Thi, con bé chắc đã thành phượng trôi sông lạc chợ mất rồi, chớ đâu ngồi cao đầu đứng cạnh ông Bửu Cầm như bây giờ.

Bà Lan thoáng thấy đôi mắt ngạc nhiên của ông Vĩnh Sang khi nhìn cô

con gái. Bà biết anh trai mình đang xúc động, trong khi bà vợ Bích Vi khô chịu ra mặt.

Người đàn bà đó trông hiền lành, yếu đuối nhưng thiệt ra rất thủ đoạn, tính toán. Bà ta muốn giành hết mọi quyền lợi gia tộc về cho con mình, nên làm sao Bích Vi vui cho được khi Cầm Thi xuất hiện bên cạnh ông nội.

Rồi anh Vĩnh Kỳ với bà vợ mặt mày cũng chậm dãi thật buồn cười. Hừ! Chẳng lẽ chỉ con cái anh mới là đích tôn, là cháu ruột của cha?

Bà Thoại Lan xót xa nhìn Cầm Thi. Con bé vô tư chi lạ. Nó đang lơ đãng ngó mông lung chớ chẳng chú ý tới ai, nên đâu biết mình đang lọt vào tầm ngắm của nhiều người. Mà vô tư như vậy thật sướng.

Ông Vĩnh Kỳ mời ông Bửu Cầm và các bậc cao niên khác ngồi. Bà Lan và Cầm Thi đứng phía sau và đó là một vinh dự.

Với lời lẽ hết sức hoa mỹ, phô trương, ông Kỳ cao giọng ca tụng ơn nghĩa của đảng sinh thành. Ông kể lể những kỷ niệm của cha đối với anh em ông bằng giọng sụt sịt đầy giả tạo.

Cầm Thi suýt phì cười khi thấy ông Kỳ lăn chã vài ba giọt nước mắt, nhưng cô đã kịp mím môi lại. Ngay lúc đó cô nghe ông Bửu Cầm chắc lưỡi.

– Màu mè quá!

Ông Vĩnh Kỳ vừa ngừng những lời lâm li thì trống múa lân thùng thùng vang lên. Rồi một đoàn múa lân rộn ràng từ cổng tiến vào sảnh. Chà!

Đúng là màu mè, hình thức.

Cầm Thi bắt đầu mỏi chân. Suốt hơn tiếng đồng hồ phải chống chân nhích xe từng chút, cô đã ê ẩm lắm rồi, giờ phải đứng hầu một bên trong đôi giày gót cao này, quả là khổ thân.

Cũng may, tiết mục múa lân cũng quá nhanh, và ông Bửu Cầm đã ra lệnh Nhập tiệc, nên Cầm Thi thoát nạn.

Bà Thoại Lan lôi cô đi:

– Tới gặp ba con một chút.

Cầm Thi nhỏ nhẹ dù cô chẳng thích:

– Vâng.

Rồi lòng phân vân không biết sẽ nói gì với người đã bỏ mặc cô bao nhiêu năm ròng.

Ông Sang có vẻ vui khi thấy Thi, giọng ông như có chút trách móc.

– Từ chiều tới giờ, ba không thấy con đâu cả.

Thi nói:

– Con tới trễ vì bị kẹt xe.

Ông Sang kéo ghế ra:

– Con và cô Lan ngồi đây với ba.

Bà Thoại Lan liếc mắt nhìn quanh:

– Chị Vi và Thoại Yến đâu? Cô cháu em ngồi đây có tiện không đó?

Ông Vĩnh Sang tỏ vẻ phật ý:

– Em nói gì lạ vậy? Cầm Thi là con gái anh, còn em là em gái anh mà.

Bà Lan nhếch môi:

– Anh còn nhớ Cầm Thi là con mình sao? Em tưởng chị Vi đã tñy ñảo anh khiến anh quên hết rồi chứ.

Ông Sang bực bội:

– Lại mĩa mai, cay độc. Hy vọng em không dạy Cầm Thi chêm chọc người khác.

Bà Bích Vi đi tới với vài phụ nữ cùng lứa tuổi. Bà nào cũng váy túm, váy xòe nữ trang đeo nặng trĩu.

Vừa thấy Cầm Thi, bà Vi đã nói ngay:

– Chỗ này dành cho người lớn, bọn trẻ các con ra ngoài vườn ấy. Ngoài đó có Bảo Hoàng, Bảo Anh, Thoại Yến, Thoại Oanh và bạn bè, đông vui lắm. Con ra đó mà chơi.

Ông Vĩnh Sang cau mày:

– Tôi muốn nói chuyện với Cầm Thi.

Bà Bích Vi nhỏ nhẹ:

– Cha, con muốn nói lúc nào chả được. Còn em lâu lâu mới gặp bạn bè.

Trẻ con mà ngồi leo chỗ của người lớn đâu có được.

Nhìn Thi, bà ngọt sớt:

– Dì nói đúng không Thi?

Cầm Thi cười cười:

– Dạ, đúng ạ.

Bà Thoại Lan nóng lên:

– Mình đi ra ngồi với ông nội.

Vừa nói, bà vừa kéo Thi đi. Cô chợt thấy mình bị quay như chong chóng mà không biết gió từ hướng nào thổi về.

Cầm Thi chấp chới bước theo bà Lan:

– Có được không cô? Chỗ đó của người lớn, lớn hơn cả những người ở đây nữa kia.

Giọng chắc nịch, bà đáp gọn:

– Sao lại không? Rồi con cũng là người lớn.

Thấy bà và Thi đi ngược về phía bàn của ông Bửu Cầm, ông Vĩnh Kỳ ngáng ngay lối đi:

– Sao không vào bàn mà còn lòng vòng ở đây?

Bà Thoại Lan nói:

– Em tới xem ba ăn uống ra sao?

– Chuyện đó có chị Hiên của cô lo rồi.

Bà Lan thân nhiên:

– Con dâu làm sao bằng con gái. Anh cứ mặc em.

Ông Kỳ sa sầm mặt:

– Ý cô là vợ anh không chu đáo?

Bà Lan nhún vai:

– Em không có ý gì hết.

Dứt lời, bà kéo Thi đi tiếp. Ngay lúc ấy, Cầm Thi có cảm giác bị nhìn ...

Một đôi mắt của ai đó đang hướng về phía cô. Đại sảnh đang rất đông người, nếu có ai tò mò nhìn bộ đầm trắng đề-mốt của Cẩm Thi cũng có sao. Nghĩ là nghĩ thế, song cô vẫn có cảm giác nhột nhạt rất khó chịu. Bà Thoại Lan giới thiệu Cẩm Thi với các ông lão, bà lão ngồi cùng bàn với ông Bửu Cầm. Cô lại nhận được bao nhiêu là lời khen khiến bà Hoà Hiên, bác dâu cô phải ngọt nhạt – Chà! Bữa nay Cẩm Thi thành siêu sao rồi. Nay, trình diễn bao nhiêu đó đã đủ, đừng làm quá, chán lắm.

Cẩm Thi vốn không cảm tình với bà Hiên, cô thản nhiên nói:

– Vâng, cháu đang chán ngắt đây. Cháu sẽ tìm chị Thoại Oanh để chị ấy diễn thay cháu.

Bà Hoa Hiên quắc mắt lên, nhưng chưa kịp nói câu nào ông Vĩnh Kỳ đã gọi:

– Em ra nhận lẵng hoa kia.

Vội vàng bà đổi nét mặt đang hết sức hình sự sang nét mặt ngoại giao với nụ cười tươi như hoa.

Bà bước tới chỗ người tiếp tân vừa mang vào một lẵng hoa hồng màu cam sậm rực rỡ.

Lấy tám thiệp từ lẵng hoa bà đem tới đứng cạnh ông Cầm.

Mắt hấp háy điều chỉnh xa gần, bà hắng giọng:

– Người gởi là ... là Aline Chu Thúy Quỳnh.

Mắt bà Thoại thoáng đổi sắc, ông Vĩnh Kỳ cũng vậy, riêng ông Bửu Cầm có vẻ cảm động.

Bà Hoa Hiên che miệng nói với chồng:

– Chậc! Thím Vi mà biết thì mệt lắm đây. Đúng là không biết xấu hổ. Em phải giấu biệt tám thiệp này đi mới được.

Nhưng bà Hiên chưa kịp làm chuyện đó, ông Cầm đã bảo:

– Đưa tám thiệp cho cha.

Bà Hiên cung kính đưa hai tay:

– Vâng ạ!

Cầm Thi thấy ông Cầm đọc lại những hàng chữ ngăn ngủi trên tấm thiệp có in một đóa hồng với tất cả trù mến.

Không ngăn được tò mò, cô hỏi bà Lan:

– Aline là ai vậy cô?

Lắc đầu thật nhanh, bà trả lời:

– Cô không biết.

Cầm Thi biết chắc bà Lan vừa nói dối, nhưng tại sao cô không đoán được.

Đang đứng xớ rớ bên cạnh bà Thoại Lan, Thi bỗng bị bịt mắt. Cô đứng yên rồi chột reo lên khi nghe có tiếng cười:

– A, anh Hòa ...

Bảo Hòa véo mũi Cầm Thi:

– Hay thật! Sao em biết là anh?

Thi nói ngay:

– Vì không ai trong dòng họ lại đùa với em như anh.

Hòa nháy mắt:

– Ra vườn chơi với bọn anh, INh quNh quanh các bậc tiền bối làm chi cho phiền.

Cầm Thi chưa kịp nói gì, Hòa đã quay sang bà Thoại Lan:

– Cô Út, cho bé Thi đi với cháu nhé.

Bà Thoại Lan ngần ngừ:

– Không cho nó uống rượu đó.

Hòa cười:

– Trời ơi! Nghệ sĩ phải biết thế nào là chua cay chớ, cô giữ con nhỏ kỹ quá là hỏng, nó sẽ chỉ vẽ được cỡ bức chân dung ông nội là hết mức. Phải cho con bé xâm nhập thực tế.

Bà Thoại Lan gắt:

– Nói bậy!

Bảo Hòa giơ cao tay:

– Thôi tụi cháu biến nhé!

Nắm tay Thi, Hòa lôi đi thật nhanh. Cầm Thi thở phào, cô chột nhẹ nhõm khi thoát khỏi bầu không khí đó. Nó càng không hợp với những người trẻ như cô hay anh Hòa, nhưng liệu ra tới khoảng sân vườn với những dãy đèn chớp tắt xanh xanh đỏ đỏ ấy, Cầm Thi có hợp với những ông anh, bà chị, cô em máu mủ ruột rà của mình không?

Chắc chắn là không, song cô vẫn muốn tự do vùng vẫy trong thế giới của những kẻ đồng trang lứa.

Chẻ buồn thành gió

Chương 2

Bảo Hòa vừa giới thiệu Cẩm Thi xong, cô đã nghe những âm thanh huyết gió chói tai vang lên.

Cẩm Thi vốn không dễ bị bắt nạt, nhưng vẫn bị khớp khi có ngay một gã đeo khoen ngay chân mày nhảy tới đứng sát mình.

Gã ta dúm vào tay Thi một ly rượu chân cao.

– Anh là Đắc. Chúc mừng sinh nhật ... ông nội em, anh em mình tình thương mến thương nhé.

Vừa nói, gã vừa vòng tay như muốn ôm Thi, khiến cô gai cả người. Vẫn nghe cô Lan nói anh Hòa toàn chơi với dân quậy, nhưng cô không nghĩ họ quậy kiểu thế này.

Hòa đNý gã bạn mình ra:

– Đừng làm con bé sợ mày. Biến ra chỗ khác giùm tao.

Đắc lủi nhanh còn hơn lúc xộc đến kẻ Thi. Cô quay lại và thấy Thoại Yến.

Con bé cũng cầm một ly rượu chân cao và ném về phía Cẩm Thi cái nhìn dừng đọng, vô cảm.

Cẩm Thi bước về phía nó, con bé giơ ly rượu lên:

– Chúc mừng chị.

Cẩm Thi nhướn mày:

– Sao lại mừng chị? Bữa nay sinh nhật ông nội mà.

Thoại Yến dài giọng:

– Nhưng là ngày của chị. Không phải vậy sao? Lẽ ra chị đừng ra ngoài này.

Ở trong đó với các ông lớn mời sang chứ.

Cầm Thi nóng mặt vì những lời ganh tỵ của đứa em cũng cha. Nó làm cô tủi thân khi nghĩ tới phận cô út của mình. Đường như ở đâu trong ngôi nhà to lớn này cũng không có nơi cho Thi.

Người lớn muốn cô ra sân chơi, người nhỏ muốn cô vào nhà cho khuất mắt.

Ai cũng ngại cô Tại sao thế nhỉ?

Thoại Yến uống nốt phần rượu còn lại trong ly và nói:

– Em đã chuNh bị đàn, chuNh bị tâm lý để chơi một tấu khúc thật hay cho ông nội nghe, cuối cùng bác Hai Kỳ lại cho múa lân, vừa bát nháo vừa trưởng giả, quê mùa. Em còn đất đâu mà dụng võ.

Cầm Thi nhìn Yến đầy ái ngại. Cô không ngờ con bé thích phô trương đến thế.

Thi nói:

– Vẫn còn rất nhiều cơ hội khác, em và Bảo Anh ở gần nội, sợ gì không có dịp để trở tài. À, sao chị không thấy Bảo Anh?

Thoại Yến hơi bĩu môi:

– Bữa nay sinh nhật bồ nó, nó tổ chức cho con nhỏ trong bar. Hôm qua ba rầy, nó nói phải ưu tiên cho người yêu, ba đâu dám nói gì thêm, chỉ sợ bác Hai, ông mà đâm bị thóc, chọc bị gạo thì cả nhà em sẽ bị mắng về tội con cháu bất hiếu.

Cầm Thi chua chát khi nghe cụm từ Cả nhà em thoát ra từ cặp môi xinh xinh của Yến một cách hết sức tự nhiên. Rõ ràng trong suy nghĩ Thoại Yến đã không xem cô là ruột rà. Điều đó không nên trách nó, mà hãy trách người lớn kia.

Cảm giác có người nhìn mình bỗng xuất hiện lần nữa, khiến Cầm Thi nôn nao. Cô kín đáo nâng ly rượu lên môi rồi ngó quanh tìm kiếm.

Phải nói là ông Vĩnh Kỳ khá chu đáo khi tổ chức riêng cho đám con cháu bữa tiệc đứng ngoài trời. Không khí ở đây vui nhộn, trẻ trung khác hẳn với vẻ hình thức nặng nề bên trong.

Qua cái vành ly cong, Cẩm Thi quan sát những người bạn của anh Hòa, chị Oanh.

Trông họ thật sang, thật đẹp, nhưng họ mãi đầu hót với nhau, chẳng ai chú ý tới một con bé ăn mặc cù lằn khác “rõ” như cô. Điều đó có nghĩa là chả ai nhìn tới cô cả. Cẩm Thi tưởng tượng ra cảm giác có người theo dõi mình đó thôi, chứ thật sự thì ...

Giọng Thoại Yến vang lên:

– Vợ chồng bác Hai Kỳ rất thủ đoạn, chị nên dè chừng ông bà đấy.

Thi hoang mang:

– Dè chừng về chuyện gì? Chị không biết.

Thoại Yến lấp lửng:

– Nhưng cô Út Lan biết. Ông bà ghét em và Bảo Anh, thì chắc chắn chẳng ưa gì chị. Trong mắt ông bà, anh Hòa, chị Oanh là số một, là con dòng trưởng, là cháu đích tôn, còn lại chẳng ai ra cái thái gì hết.

Hất mặt về phía Thoại Oanh, Yến nói tiếp:

– Đó chị xem, bạn của bà Oanh toàn dân trời ơi, vậy mà bác Hiên chê bạn em, bởi vậy tối nay em đâu thềm mời đứa nào. Cứ để cả nhà bác ấy tự biên, tự diễn rồi tự vỗ tay. Hừ! Hai người giành bằng được chuyện tổ chức mừng thọ cho nội chẳng qua để lấy tiếng, để nhận lộc, chứ hiêu thảo gì.

Cẩm Thi ngạc nhiên trước sự cay cú của Thoại Yến. Dù không qua lại trò chuyện nhiều để hiểu nhau hơn, nhưng Thi nhớ rất rõ trước đây Thoại Yến rất khác. Bữa nay con bé có vẻ bất mãn ra mặt vợ chồng bác Hai Kỳ. Nhìn đôi mắt hằn học của nó ném về phía chị Thoại Oanh kia. Chắc chắn giữa hai người đã xảy ra xích mích.

Đang lúc Cẩm Thi trầm ngâm suy nghĩ thì Hòa bước tới.

Anh nói to:

– Ra nhảy với bọn anh nào Thi, YẾN.

Thoại YẾN hơi bĩu môi, mặt quay chỗ khác, Thi lắc đầu:

– Em không biết nhảy.

Hòa trợn mắt:

– Thật hả? Trời ơi! Cô út định biến em thành gái già giống cô hả? Chắc!

Chắc! Chắc! Họa si gì mà như nữ tu vậy? Không lặn vào đời làm sao vẽ được?

Anh thấy em mà về sống với chú Sang, để thằng Bảo Anh dạy em vài ba chiêu hưởng thụ cuộc sống. Có như vậy tranh em vẽ mới có hồn, mới hiện thực.

Cầm Thi chưa kịp phản ứng, Hòa đã ... nổ tiếp:

– Nè! Ai bày cho em vẽ chân dung ông ... lão vậy? Phải cô Út không? Chả, hiểu cô Út và em nghĩ gì ... ông nội còn khỏe mạnh thế kia đã vẽ sẵn chân dung để thờ.

Cầm Thi không im được nữa.

– Anh chỉ nói vậy không hà. Em vào nhà đây.

Hòa cười hì hì:

– Ấy! Đừng có giận. Anh nói chơi mà. Nè, YẾN ra nhảy chớ. Nhạc sĩ mà nói không biết nhảy là không xong với anh đâu.

Thoại YẾN nhếch mép:

– Anh nghĩ chị Oanh sẽ để yên cho em nhảy với người em thích sao?

Hòa hơi khựng lại rồi giả lả:

– Ồi dào! Chuyện nhỏ! Em thích nhảy với đứa nào, chỉ anh coi, anh kéo nó tới cho.

– Mặt em đâu dày đến thế.

Hòa tỉnh bơ:

– Trong tình yêu, mặt ai dày kẻ đó thắng.

Thoại Yến danh giọng:

– Thi ra là vậy. Lần này chắc anh nói thật chứ không đùa.

Hòa chép miệng:

– Ai cũng đùa và đã biết cái giá của cái sự đùa đó. Giờ anh nói thật đây. Em và Thoại Oanh không nên đối đầu nhau nữa. Tất cả là do hiểu lầm mà ra.

Thoại Yến khinh khỉnh không thèm đáp trả làm Cầm Thi chợt thấy ngại cho anh Hòa. Cô vờ nhìn vào ly rượu vẫn còn nhiều của mình rồi quay đi.

Ngay lúc đó Thi bắt gặp một người. Anh ta đứng dựa gốc cột cuối hành lang và đang nhìn cô chăm chú.

Anh ta tựa vai vào gốc cột tròn bằng đá già vôi cNn thạch xanh với bộ veston màu đen trông vừa bí hiểm vừa lạnh lùng. Tuy ở tư thế có vẻ uể oải, song Cầm Thi lại có cảm giác anh ta là một khối sức mạnh đang nén chặt và sẵn sàng bùng lên khi cần thiết.

Tự nhiên Cầm Thi nhấp một ngụm rượu và thấy người nóng bừng, các mạch máu đập mạnh một cách bất thường. Chắc hẳn anh ta là người nhìn Cầm Thi nãy giờ.

Cầm Thi lại nhấp một ngụm rượu vang và lần này cô không thấy mùi vị gì cả, tâm trí cô đang xoay vòng theo câu hỏi:

Hắn ta là ai? Mắt gã đàn ông không rời Cầm Thi trong lúc anh ta đang lơ đãng gật đầu với một cô gái vừa sà tới bên cạnh.

Cầm Thi suýt kêu lên khi nhận ra cô gái đó chính là Con nhỏ mặt váy hai dây màu trắng ngồi sau chiếc Future hồi chiều. Con nhỏ từng mắng, thậm chí định đánh Thi. Không ngờ nó cũng là khách mời của buổi tiệc mừng lễ thượng.

thọ này.

Cầm Thi nhìn gã đàn ông đang thông thả len qua những người khách, đi ngược về phía cô và Thoại Yên đứng. Cô bỗng dưng thấy thích thích dáng vẻ của anh ta với những cử động phối hợp nhịp nhàng và phong thái khoan thai, duyên dáng. Anh ta càng đến gần thì Cầm Thi thấy càng rõ gương mặt và đôi mắt của anh ta.

Là một sinh viên Mỹ thuật, Thi quen nhìn một người bằng cái nhìn của một họa sĩ, với gã đàn ông này cũng vậy. Gương mặt anh ta thật sắc nét vì vẻ cứng cỏi của quai hàm, đôi môi dày mím lại lạnh lùng nhưng lại vô cùng quyến rũ.

Điểm độc đáo. Cầm Thi linh cảm thấy từ anh ta là sự bất an của chính mình.

Anh ta là một người nguy hiểm, nhưng cũng là người khi đã mỉm cười với cô gái nào thì cô gái ấy sẽ bị mê hoặc ngay.

Tim Cầm Thi đập mạnh khi khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một ngắn dần. Cạnh Cầm Thi, dường như Thoại Yên cũng có cảm giác tương tự. Nhưng ánh mắt của anh ta đâu có hướng về Thoại Yên, rõ ràng anh ta vẫn nhìn Cầm Thi như từ nãy đến giờ vẫn nhìn.

Nhưng tim Cầm Thi nhói lên một cái khi gã đàn ông đi tách qua hướng chỗ cô và Thoại Yên đứng. Thế là anh ta không tới đây, tự nhiên Cầm Thi thấy thất vọng vì đã tự kiêu ngạo rằng anh ta đi tới đây vì mình. Thật là đáng buồn cười.

Ai biểu Thi chủ quan làm chi rồi bây giờ có cảm giác bị bỏ rơi.

Thi chợt nghe tiếng thở ra hậm hực của Thoại Yên, rồi giọng Yên vang lên:

– Anh thấy d0ó, rõ ràng hấn muốn tránh mặt em mà.

Hòa phân bua:

– Làm gì có! Tại mấy nhỏ kia kêu nên Trình mới không tới đây.

Cầm Thi vờ không nghe câu chuyện của họ, cô vờ lơ đãng nhìn quanh rồi nhìn về phía gã đàn ông tên Trình.

Anh ta đang tay bắt mặt mừng với Thoại Oanh, bà chị họ của Cầm Thi

cười nói tíu tít với vẻ phần khích quá độ, trong khi thường ngày Thoại Oanh khá điềm tĩnh.

Điều đó chứng tỏ cảm nhận của Cẩm Thi về nhân vật Trình là đúng. Anh ta là người đàn ông vô cùng nguy hiểm với các cô nàng dễ xúc động.

Giọng Thoại Yến chua cay:

– Chị Oanh dày mặt thật!

Hòa cau mặt:

– Em có nghĩ là mình hỗn không? Hừ! Anh không chen vào chuyện của bọn em đâu. Dầu gì Trình cũng là bạn anh. Anh không muốn bị khó xử.

Dứt lời, Hòa bỏ đi một nước. Thi đã hiểu tại sao Thoại Yến cay cú với Thoại Oanh rồi.

Anh Hòa ngại bị khó xử cũng đúng. Bỗng dưng Cẩm Thi tò mò muốn biết về gã Trình vô cùng, nhưng nếu mở miệng hỏi Thoại Yến thì ngại quá.

Trình, Thoại Oanh và đám con gái vẫn môi cười rôm rả, trong khi Thoại Yến bồn chồn thấy rõ.

Thi chợt tội nghiệp Yến, cô nói:

– Mình vào nhà thôi Yến.

Thoại Yến vẫn không rời mắt khỏi chỗ Thoại Oanh và Trình, giọng gắt gỏng:

– Vào đó làm gì khi chỗ này là dành cho bọn trẻ. Nhạc mới bắt đầu, lẽ nào không ... nhót vài ba bản hà chị?

– Tùy em vậy. Nhưng chị thì không.

Cẩm Thi nhún vai và trở vào đại sảnh tìm bà Thoại Lan.

Bà Lan đang trò chuyện với một người đàn ông đeo kính gọng đôi môi, hói trán trông rất thông thái.

Mãi mê trao đổi nên bà không thấy Cẩm Thi, qua câu chuyện nghe tiếng

đặng tiếng mắt, cô đoán hình như hai người đang nói về di chúc của ông nội.

Không biết ông nội đã lập di chúc như thế nào mà trông cô Lan đầy nghi ngại. Người đàn ông này là luật sư Hà. Chắc hẳn ông ta rất rõ bản di chúc đó.

Cô Lan muốn tìm kiếm thông tin từ luật sư Hà nhỉ?

Cầm Thi thấy lòng nặng nề làm sao ấy. Ngoài vườn, Thoại Oanh, Thoại Yến đang tranh nhau một gã đàn ông. Nghĩ mà chán đời!

Cầm Thi thơ thẩn đi ra hành lang tới thẳng khu vườn trồng lan của ông nội.

Nơi đó bây giờ chắc chẳng có ai, cô có thể một mình vui với những giò phong lan rất đắt tiền và rất đẹp của ông nội.

Thật lòng Thi cũng chẳng hứng thú mấy với cây kiểng vì đó là thú vui tao nhã của các cụ, nhưng Cầm Thi đang quá lạc lõng trong khung cảnh tiệc tùng này, thôi đành trốn vào nơi chỉ có hoa và hương. Nhưng ngắm phong lan dưới ánh đèn nhấp nhòe mãi cũng chán.

Cầm Thi thơ thẩn đi ngược trở lại hành lang dẫn vào đại sảnh. Trình từ trong bước ra, phong thái hết sức ung dung tự tại. Trong khoảnh khắc những dây thần kinh của Cầm Thi chợt căng lên cảm giác đề phòng, dù chắc hẳn Trình chưa thấy cô.

Cầm Thi chưa kịp quay đi để tránh mặt anh ta, Trình đã tới sát cô, mắt ánh lên gia thân thiện đầy quyến rũ, Trình cất giọng thật ấm:

– Chào Cầm Thi.

Cô lúng túng dù đã cố hết sức tự nhiên:

– Vâng, chào anh. Xin lỗi, tôi ... tôi ...

Trình hơi nghiêng đầu:

– Thi không biết tôi là ai chứ gì?

Cầm Thi dè dặt:

– Vâng, tôi chưa được biết anh.

Trình nhấn mạnh:

– Tôi là Trình, chúng ta đã từng gặp nhau.

Cầm Thi buột miệng:

– Hồi nào?

Trình không rời mắt khỏi gương mặt Cầm Thi. Giọng anh ta lơ lửng:

– Mới lúc nãy thôi. Mắt chúng ta đã quen nhau nên vừa rồi em không ngạc nhiên khi tôi chào em.

Cầm Thi hờ hững:

– Trong đám đông, những cái nhìn vô tình chạm mắt đâu có nghĩa gì. Hơn nữa, tôi thích quan sát nên đúng là đã thấy anh đâu đấy.

Trình dài giọng, riều cợt:

– ĐÓ chắc là thói quen của một họa sĩ?

Cầm Thi bắt bẻ:

– Quan sát một người, lẽ nào là điều xấu đến nỗi họa sĩ mới có thói quen quan sát?

– Không. Nhưng là đối tượng bị quan sát thì hơi bị kỳ.

Cầm cao giọng:

– Vậy sao? Theo tôi, anh cũng là người rất thích quan sát.

Trình bật cười:

– Nhận xét tinh tế lắm. Cầm Thi rất khác hai cô Tôn Nữ trong gia đình này.

Cầm Thi có vẻ tự cao:

– Chẳng hay ho gì khi phải giống một người nào đó. Tôi không thích bản

sao nên không bao giờ chép tranh, dù để luyện tay nghề.

Trình hơi nhếch mép:

– Vậy chắc Cẩm Thi sẽ khó chịu nếu nghe tiếp những lời sắp nói của tôi. Thi không giống Thoại Oanh, Thoại Yến, song lại khá giống bà giám đốc Aline Chu.

Cẩm Thi im lặng nhìn Trình. Phải mất mấy giây sau, cô mới đáp ứng hỏi:

– A ... Aline Chu nào?

Trình có vẻ ngạc nhiên:

– Thi không biết bà ta à?

Cẩm Thi lắc đầu. Sự tò mò vừa được nén xuống bỗng dậy lên trong Thi, cô nói:

– Tôi có thấy lăng hoa bà ta gửi mừng ông nội, nhưng người thì không thấy đâu.

Trình gật gù:

– Tiếc nhỉ! Không được gặp bản chánh của mình cũng uổng.

Cẩm Thi nhú mày:

– Anh nói vậy là sao? Ai là bản chánh của ai chứ?

Trình ung dung:

– Tôi đã nói rồi. Dĩ nhiên là Aline không thể là bản sao của một con bé con như em.

Cẩm Thi ngNg cao đầu:

– Sao tôi phải tin anh khi chả có bằng chứng nào chứng tỏ tôi là bà Aline gì đó giống nhau.

Trình thản nhiên:

– Tôi đâu có yêu cầu Thi phải tin tôi khi sự thật đúng là như vậy:

Nhìn Cẩm Thi, Trình kéo dài giọng:

– Tại sao chúng ta không nói về mình mà lại nói về một người vắng mặt nhỉ?

Cẩm Thi từ tốn:

– Tôi chẳng có gì để nói với một người lạ như anh hết. Xin phép ...

Trình li lợm bước theo Cẩm Thi. Anh hỏi bằng giọng ngọt như mật.

– Em có tin là này giờ tôi đi tìm em khắp nơi không?

Cẩm Thi khựng lại, cô trấn tĩnh:

– Những cô nàng vây quanh anh đâu mà anh lại tìm tôi?

Trình mỉm cười đầy Nh ý:

– Em đúng là giỏi quan sát.

Cẩm Thi nóng mặt. Thi đã hờ khi nói như vậy, nhưng cô vẫn chống chế:

– Quan sát là thói quen của tôi mà.

– Vâng. Tôi cảm ơn thói quen đó.

Cẩm Thi chưa kịp nói gì thì Thoại Oanh đã hốt hải chạy tới đứng kên bên Trình.

Nhìn Thi bằng cái nhìn bực bội, Oanh gằn giọng:

– Hai người làm gì ở đây vậy?

Không trả lời câu hỏi xách mé bất lịch sự của Oanh, Cẩm Thi bước đi. Nào ngờ Trình đứng đỉnh bước theo cô. Rõ ràng anh ta biết Thoại Oanh đang hậm hực nhưng vẫn có ý chọc cho chị ấy nổi điên lên. Trình muốn cô và Oanh bất hòa giống như Yên đã bất hòa với Oanh.

Thật ra anh ta là ai? Có y đồ gì khi suốt buổi tối nay không rời mắt khỏi Thi?

Chả lẽ Trình tìm gặp cô chỉ để nói cô và bà Aline Chu rất giống nhau?
Nếu đúng như vậy thì mục đích của anh ta là gì?

Cầm Thi đi thật nhanh tới chỗ cô Thoại Lan và ngồi xuống cạnh cô với
điều bộ tiểu thư ngoan hiền.

Thi vừa mỉm cười gật đầu chào bà Mão, bạn của cô Lan xong thi cô cũng
vừa nhận ngay lời khen:

– Con bé giống mẹ quá! Tôi cứ tưởng ...

Bà Lan ngắt ngang lời bà Mão:

– Vâng. Tiếc rằng mẹ nó đoán mệnh ...

Bà Mão khẽ nhú mồm rồi nói theo:

– Vâng. Đúng là hồng nhan yếu mệnh.

Cầm Thi hỏi tới:

– Cô biết mẹ cháu à?

Bà Mão gật đầu:

– Biết. Cô là bạn của cô Lan mà.

Bà Lan vỗ nhẹ vào tay bà Mão và hỏi lảng sang chuyện khác:

– Nè! Chị biết cậu thanh niên đang đứng với Thoại Oanh không?

Quay sang nhìn theo hướng mắt của bà Lan, bà Mão nheo nheo mắt:

– Triệu Khánh Trình, một tay buôn bán bất động sản rất trẻ vừa mới phát
lên một vài năm nay.

Bà Lan thần thờ:

– Trông cậu ta giống một người nào đó thuộc về quá khứ. Mà có lẽ nào ...

Bà Mão từ từ nói:

– Nó mang họ Triệu thì giống người giòng họ Triệu chứ giống ai. Đúng là

con nhà nòi. Nãy giờ tôi thấy hết Thoại Oanh tới Thoại Yến tung tóe nó rồi đấy.

Bà Lan kêu lên âm ức:

– Tại sao lại mời nhà đó chứ! Anh Kỳ đúng là kỳ. Đã vậy bọn con gái lại còn ... còn ...

Không nói hết câu được vì giận, bà Lan cứ nhấp nhồm như ngồi trên lửa.

Tự nhiên Cẩm Thi buột miệng:

– Trình là bạn anh Hòa mà cô.

Xoay người thật nhanh về phía Thi, bà Lan riu giọng lại:

– Con đã trò chuyện với nó phải không?

Cẩm Thi chơi mà không biết tại sao:

– Dạ đâu có.

Bà Thoại Lan nhẹ nhõm thấy rõ. Bà nhìn vào mắt Thi như để đo độ chân thật rồi dạn dò theo cung cách ra quyết định:

– Không được bạn bè, thậm chí trò chuyện với Triệu Khánh Trình. Nhớ đấy!

Cẩm Thi âm ức làm thinh. Cô Thoại Lan vẫn can thiệp vào những mối quan hệ bạn bè của Thi, nhưng thường khá tế nhị chứ chưa bao giờ bà lại thô bạo theo kiểu quyền hành, không cần giải thích lý do như vậy. Bà làm Cẩm Thi tò mò quá, thắc mắc quá về gã đàn ông đầy bí ẩn và quyến rũ chết người kia.

Giọng bà Mão vang lên:

– Triệu Khánh Trình được đánh giá là người năng động, có tầm nhìn xa rộng trong giới kinh doanh địa ốc của thành phố này.

Bà Lan ném về phía Trình cái nhìn đầy ác cảm:

– Nhìn bên ngoài nó giống dân chơi hơn.

Bà Mão bật cười:

– Trời ơi! Chị mà cũng biết dân chơi à?

Bà Lan bĩu môi:

– Sào lại không biết? Thằng Hòa? thằng Anh nhà này là dân chơi chớ gì nữa.

ông bà nói “Mã tầm mã, ngư tầm ngư”. Bọn ăn chơi kết bạn với nhau là phải rồi.

Bà Mão nói:

– Thằng Hòa giúp anh Kỳ điều hành công ty tốt lắm đó, chị đừng có chê nó.

Vẫn giọng điệu khó chịu, bà Lan nói:

– Cũng mong đừng có công trình nào lún, bị sập, nếu không tòi đời con cháu cũng mệt.

Bà Mão lắc đầu:

– Bà lúc nào cũng chua ngoa, ai chịu cho nổi. Khó chịu, chua ngoa, thảo nào tới giờ vẫn ế ...

Cầm Thi liếc trộm cô mình, Thi sợ bà Lan sẽ nổi trận lôi đình vì cái từ “ế”.

của bà Mão. Nhưng bà cô vẫn làm thính như không nghe bà Mão vừa nói gì mới lạ chứ.

Bà Lan đang chìm vào cõi riêng nào đó, chìm sâu tới mức không nghe, không biết đến xung quanh. Bà nghĩ gì vậy?

Cầm Thi biết gã tên Trình đã tác động lớn đến cô Lan, khiến cô trầm hẳn xuống. Mà tại sao? Không nên được tò mò, cô kín đáo tìm Trình. Nhưng anh đã đi đâu mất rồi.

Lòng Cầm Thi chùng xuống. Giữa cô và Trình chỉ là một thoáng mây nước gặp nhau, xong buổi tối này mỗi người sẽ một ngã vì vậy hãy thôi nghĩ về gã ta đi.

Bà Thoại Lan bỗng bật giọng:

– Cô nhắc lại. Con không được có bất kỳ mối quan hệ nào với cái tay Triệu Khánh Trình đó.

Cầm Thi phản ứng ngay:

– Con chưa hề quen biết anh ta. Cô không cần phải dặn dò kỹ đến thế.

Bà Lan nghiêm nghị:

– Cô chỉ muốn tốt cho con thôi.

Không muốn bà Mão thấy sự căng thẳng giữa hai cô cháu nên Cầm Thi dịu lại. Cô nhỏ nhẹ:

– Vâng ạ!

Rồi ngồi im lặng nhìn mọi người chộn rộn xung quanh. Với cô buổi tối đã chấm dứt trong khi bên ngoài, chỗ đám bạn của anh, Hòa, chị Oanh tất cả như vừa mới bắt đầu.

Nhạc đã được mở to và có lẽ chị Oanh với Trình sẽ bắt đầu buổi khiêu vũ.

Họ sẽ thoải mái nhảy với nhau tới sáng. Còn Cầm Thi sẽ sớm trở về nhà và đêm nay cô sẽ khó ngủ.

Trình bụng tách cà phê lên nhấm nháp. Anh nhìn ra tấm vách bằng kính trong suốt xuống tận con đường dưới chân cao ốc. Trời vẫn còn rất sớm, đèn đường đêm qua vẫn chưa tắt và bình minh vẫn còn lấp ló tận chân trời phía xa.

Trên vỉa hè, những người tập thể dục đã lũ lượt kéo tới công viên gần đó. Một ngày bắt đầu thật bình yên, nhưng với Trình hôm nay sẽ không bình yên.

Thương trường còn khốc liệt hơn chiến trường nhiều. Nhiệm vụ của anh là sẽ ...

Chuông điện thoại reo. Trình chậm rãi nhắc máy, Giọng ông Dinh vang lên:

– Con không cần tham dự buổi đấu thầu sáng nay.

Trình thắng thốt:

– Tại sao vậy, thưa ba?

– Điều đó không cần thiết nữa. Ba muốn để con mẹ Aline bơi một mình và chết chìm trong lòng tham không đáy của mẹ ấy.

Trình im lặng. Một giây sau anh mới nói:

– Nếu con không có mặt, bà ta sẽ biết chúng ta bỏ cuộc.

Ông Dinh ngao ngễ:

– Ba sẽ thay con, mẹ ta sẽ mắc bẫy vì sự có mặt của chính ba, tổng giám đốc công ty Kim Sơn. Con ra Vũng Tàu ngay bây giờ, công trình ngoài đó đang rất cần con.

Trình nhỏ nhẹ:

– Vâng, con hiểu a.

Uống hết phần cà phê còn lại, Trình vươn vai bước ra sát cửa kính để nhìn xuống phố. Anh đã mạnh mẽ biết ba mình sẽ làm một ... cú gì đó để bà Aline phải thất điên bát đảo, nhưng thật không ngờ ông lại chọn buổi đấu thầu này.

Thảo nào ông bắt anh phải săn tìm cho kỳ được thông tin của công ty Chương Thiện. Suốt mấy tháng nay, ông đã tung nhiều tin để giá khu đất ấy tăng vọt lên. Ông đã khiến nhiều tay buôn bán bất động sản tin chắc ông sẽ giành mua khu đất ấy bằng mọi giá.

Sẽ không ai ngờ tới phút chót khi giá đất đã vượt định, ông sẽ buông tay. Bà Aline tham lam, hào thắng ấy sẽ lãnh đủ nếu cứ kiêu căng tranh mua với ông.

Nhắc tới Aline Chu, Trình chợt băng khuông nhớ Cẩm Thi và bà cô già quái ác.

Tối hôm ấy, trước khi ra về, bà Thoại Lan đã chặn anh lại. Bằng thái độ vừa ngạo mạn vừa coi thường người đối diện, bà mím môi:

– Đừng bao giờ tới gần Cẩm Thi, nếu không tôi không để cậu yên. Nhớ đó!

Bà cô già cay nghiệt ấy thật quá đáng. Bà đã khiến anh sợ hãi vì bất ngờ. Hừ! Bà ta làm như thế gian này đã hết con gái không bằng. Mà tại sao bà Lan lại nói thế với anh nhỉ? Cô phải vì bà biết Thoại Oanh, Thoại Yến đang đôi đầu nhau vì anh nên bà không muốn có thêm một cô cháu gái nữa rơi vào tình trạng ấy không?

Nghĩ cũng khổ, Trình đâu có muốn chị em họ bất hòa vì mình. Ai ngờ cả hai đều si mê anh. Chị em nhà ấy mỗi người một vẻ song họ đa cảm quá. Họ đã biết gì nhiều về Trình đâu mà đã yêu nhỉ?

Gọi điện báo tài xế chuẩn bị đưa anh ra bến tàu cánh ngầm đi Vũng Tàu xong, Trình bật máy di động để kiểm tra các tin nhắn.

Một dòng nhắn tin hiện lên trên mặt hiển thị:

Chúc anh một ngày tuyệt đẹp ... Em luôn nghĩ tới anh. T.Ý :

Lại là con bé Thoại Yến. Trình không nhớ mình đã nhận được bao nhiêu lời chúc lần những tin nhắn hết sức vu vơ từ Thoại Yến nữa. Cô bé ấy có vẻ trầm tính và kín đáo chứ không sôi nổi, dạn dĩ như Thoại Oanh, nhưng Yến lại rất kiên trì trong việc làm mềm tim đàn ông.

Thay quần áo, xách cái balô nhỏ, Trình vào xe và ra bến tàu. Với máy tính xách tay, anh sẽ vừa ngồi tàu vừa làm việc. Hy vọng ngồi cạnh anh không phải một ông lão hay bà cụ dễ cau có mà là một nàng tiên cá đẹp tuyệt.

Còn độ năm phút nữa là tàu chạy, nhưng bên cạnh anh vẫn còn trống. Vậy càng tốt. Trình đặt cái balô của mình xuống chỗ trống ấy rồi chờ từng phút tàu khởi hành. Nhưng chưa được phút nào, Trình đã nghe giọng con gái ngọt ngào bên tai:

– Xin lỗi. Chỗ này ...

Trình ngược lên và buột miệng reo:

– A! Chào Cẩm Thi.

Đôi mắt đen tròn của Thi bừng sáng tia ngạc nhiên lẫn thích thú.

Cầm Thi trầm giọng xuống để ngăn niềm vui bất chợt.

– Vâng. Chào anh.

Xóc cái balô trên vai, Cầm Thi đứng yên rồi đảo mắt nhìn quanh như để tìm một chỗ ngồi khác.

Trình hóm hỉnh:

– Ghế của em ở đây, thật là khổ cho tôi.

Bà Thoại Lan cảm tôi không được tới gần em. Giờ biết phải làm sao khi số ...

ghế đã an bài.

Xách balô lên, Trình tùm tùm:

– Nào, mời em!

Cầm Thi tự tin ngồi xuống. Gác cái ống bằng da dùng đựng bản vẽ vào lưng ghế đằng trước, cô nói:

– Cô Lan cũng cảm tôi không được lại gần anh, nhưng anh đâu phải sư tử, tôi chả gì phải sợ.

Trình nghiêng đầu nhìn cô:

– Thế em sợ gì?

Cầm Thi rùn vai:

– Không biết.

Dứt lời cô khoanh tay trên cái balô của mình ý như không muốn trả chuyện nữa. Tàu bắt đầu chạy, Thi lơ đãng nhìn những người ngồi cùng khoang với mình. Một lát nữa thôi, cô chỉ thấy mênh mông nước tận chân trời. Có một người bên cạnh để trò chuyện sẽ không cô đơn. Nhưng có nên không?

Trình bắt chuyện:

– Em đi thực tế à?

Cầm Thi găt đầu thật nhanh:

– Vâng.

– Hôm nào tôi phải nhờ Thi vẽ hộ một bức chân dung như bức của ông cụ Bửu Cầm. Hy vọng em không từ chối.

Cầm Thi ậm ự:

– Anh còn quá trẻ, vẽ chân dung sẽ tổn thọ đó.

Trình nhướn mày:

– Ai nói với em vậy?

Thi cao giọng:

– Bạn anh. Anh Hòa chớ ai. Hôm mừng thượng thọ ông nội, anh Hòa trách tôi sao lại vẽ sẵn chân dung khi ông nội vẫn còn rất khỏe mạnh.

Trình bật cười:

– Cậu ấy cũng dị đoan nữa à? Tôi không ngại đâu, giờ còn trẻ không ngại làm mẫu, nữa giờ tội nghiệp họa sĩ phải thêm nhiều nét nhăn trên mặt, đã vậy còn xấu xí nữa.

Cầm Thi nheo nheo hàng mi cong:

– Già chả ai đẹp đâu. Anh đừng lo xa quá vậy.

Trình liếc Thi:

– Khi trẻ đã đẹp, về già làm sao xấu được.

Cầm Thi thản nhiên:

– Tôi không phải chị Thoại Oanh hay Thoại Yến. Anh khỏi cần tán. Mà anh đã xuất chiêu gì để hai người ấy không nhìn mặt nhau thế?

Trình chép miệng:

– Nghe em hỏi, anh có cảm giác em đã đổi từ họ Triệu sang họ Sở. Thế em nghĩ tôi đã làm gì hai cô bé ấy?

Cầm Thi nói:

– Không biết. Nhưng rõ ràng họ không nhìn mặt nhau vì anh mà.

Trình lâm bầm:

– Chị em nhà họ có ai nhìn tới ai.

Cầm Thi hơi quê vì nhận xét thẳng đuột của Trình, cô lảng đi:

– Anh là người thế nào mà cô Lan cấm tôi quen biết chuyện trò với anh nhỉ?

Trình xoa cằm:

– Thay vì ... phỏng vấn tôi, sao em không tự tìm hiểu để mai mốt vẽ chân dung tôi em sẽ thể hiện luôn cá tính mà em đã cảm nhận?

Cầm Thi ngang ngạnh:

– Ủa, tôi có nói sẽ vẽ anh à?

Trình ... dụ dỗ:

– Nên vẽ đi. Tôi là người sáng giá đó.

Cầm Thi khịt mũi:

– Sợ tôi chỉ cảm nhận được mặt trái của anh thôi.

Trình ngạo nghễ:

– Nếu vậy càng tốt. Mặt trái của một người đâu phải dễ vẽ, tôi lại e em chưa đủ nghề để thể hiện đúng bản chất của tôi đó chứ.

Những ngón tay có hoa ở đầu ngón của Cầm Thi ngo ngoay trên cái quay balô bằng vải jean xanh đen dính đầy màu sơn dầu. Thi muốn kềm lại, song chúng vẫn không chịu nằm yên. Đó là biểu hiện cô đang bất ổn về tâm lý. Vốn khá tự cao, Thi rất ghét ai chế hoặc nói khích tướng mình. Mỗi lần bị chê, Cầm Thi tức mặt cả tháng. Trình nói như vậy khác nào

chê cô còn non tay.

Cầm Thi mím môi:

– Anh khỏi cần nói khích. Tôi không thích vẽ anh vì không hứng thú mà đã không cảm hứng thì ... Chậc! Tôi ghét miễn cưỡng lắm.

Trình ngắt lời Thi:

– Tôi sẽ tạo cảm hứng cho em. OK?

Cầm Thi kêu lên:

– Thú thật tôi chưa gặp người trẻ tuổi nào thích được ... lên tranh như anh.

Trình ồm ờ:

– Tại họ chưa gặp họa sĩ ưng ý thôi. Tôi sẵn sàng ngồi mẫu suốt cuộc đời để được em vẽ.

Cầm Thi chớp mi:

– Nè! Hỏi thiệt nghen. Giữa chị Thoại Oanh và con bé Thoại Yên, anh chọn ai?

Trình thản nhiên đáp:

– Tôi chưa bao giờ nghĩ phải lựa chọn một người phụ nữ nào đó, vì làm như vậy không nên. Tình yêu là thiêng liêng, là quý giá. Tự nó sẽ đến với mỗi người, không phải ta chọn hay tìm kiếm mà được. Tôi vốn thích đùa vui nên đã gây hiểu lầm cho một vài người không biết đùa. Thật là ân hận quá!

Cầm Thi mĩa mai:

– Anh cũng biết ân hận nữa à? Không biết thật hay đùa đấy?

Trình hơi nghiêng người về phía Thi:

– Em nghĩ như thế nào nó sẽ vận vào người như thế ấy.

Thi gật gù:

– Giờ thì tôi hiểu tại sao cô Lan dặn dò tôi phải đề phòng anh rồi.

Trình bí hiểm:

– Em chủ quan nên mới tưởng như vậy, chứ tôi dám cá em không hiểu tại sao đâu.

Cầm Thi im lặng. Cái di động rung lên trong túi áo Trình. Anh lấy ra nhìn số gọi tới rồi tắt máy.

Thi buột miệng:

– Đó là thói quen của anh đấy à?

Trình nhếch môi:

– Em muốn nói tôi bất lịch sự chứ gì?

– Tự anh ... ngộ ra chứ tôi có nói gì đâu.

Trình khẽ lắc đầu:

– Em đúng là em, khác hẳn Thoại Oanh, Thoại Yến.

Cầm Thi cong môi:

– Lại so sánh!

Trình nhấn mạnh?

– Tôi nhận xét chứ không so sánh.

Cầm Thi mĩa mai:

– Giống như nhận xét về tôi và bà Aline chứ gì. Anh khiến tôi tò mò về bà Aline quá. Tôi muốn biết về bà ta.

Trình nhún vai:

– Thời đại bây giờ chả ai cho không thông tin đâu, nhất là thông tin về một người độc đáo như bà Aline Chu.

Cầm Thi hỏi ngay:

– Thế nào gọi là độc đáo?

Vẫn giọng điệu trêu người người khác, Trình lập lửng:

– Như em cũng là độc đáo đấy.

Cầm Thi âm ứ:

– Đây đâu phải là lời khen tặng.

Trình nhìn Thi:

– Nếu khen tặng, tôi sẽ bị người ta nói là khéo tán.

Cầm Thi khoanh tay:

– Thấy ghét!

Trình tủm tỉm:

– Dễ giận đến thế sao bé con?

Cầm Thi làm thinh như không nghe Trình vừa nói gì. Anh hạ giọng năn nỉ:

– Thôi hòa nhé!

Cầm Thi chớp mi. Anh ta mồm mép thế kia bảo sao con gái không tự nguyện chết vì anh ta. Nhưng chẳng lẽ anh ta không tự nguyện chết vì ai cả. Nếu có thì cô nàng đấy bản lĩnh ấy như thế nào? Chắc không dễ giận lẫy để được năn nỉ đâu nhỉ!

Cầm Thi vênh mặt:

– Anh tưởng làm tôi giận dễ lắm sao?

Trình dài giọng:

– A, thì ra là không giận ...

Cầm Thi bĩu môi:

– Hơi đầu mà giận người dung.

Trình nói theo kiểu kể chuyện:

– Hòa từng khoe với tôi cậu ấy có tổng cộng ba cô em gái nhưng Hòa chỉ đồng ý cho tôi quen với hai trong ba cô tiểu thư ấy. Tôi hỏi tại sao, Hòa chỉ lắc đầu không trả lời. Điều ấy làm tôi hết sức tò mò muốn biết về nhân vật thứ ba đầy bí hiểm này. Tôi theo Hòa đến nhà ông Vĩnh Sang đôi ba lần, lần nào cũng gặp mỗi Thoại Yến, còn cô bé có cái tên rất lạ là Cầm Thi thì tôi chỉ nghe tên chứ không lần nào thấy. Mãi sau này tôi mới biết Thi sống với bà cô Thoại Lan chứ không chung một mái nhà với Thoại Yến.

Im lặng để thu hút sự chú ý của Cầm Thi, vài giây sau Trình mới nói tiếp:

– Chỉ mỗi nghe tên thôi, tôi đã luôn bị ám ảnh về, người mà tôi không biết tại sao. Hôm ở buổi lễ thượng thọ của ông Bửu Cầm, tôi nhất định phải tìm cho kỳ được cô bé Cầm Thi.

Cầm Thi khịt mũi:

– Và anh đã gặp một con nhóc xấu xí, quê mùa trong chiếc áo đầm model của thiên niên kỷ trước?

Trình nói:

– Chiếc áo đầm của thiên niên kỷ nào tôi không cần biết, chỉ biết màu trắng của nó như một điểm sáng lung linh khiến tôi đứng đầu cũng nhìn thấy Cầm Thi.

Cầm Thi đan hai tay vào nhau:

– Nếu không nói anh khéo tán, tôi không biết phải dùng ngôn từ nào cho thích hợp.

Trình nheo nheo mắt:

– Đã nói tôi là người thích đùa. Em có thể nghĩ tôi đang đùa có sao đâu. Mà này! Em sẽ ở biệt thự Bạch Mai chứ?

Thi tròn xoe mắt:

– Anh cũng biết biệt thự đó nữa à?

– Dĩ nhiên! Biệt thự ấy là một trong những công trình kiến trúc đẹp của Vũng Tàu, tôi biết nó cũng vì nghề nghiệp thôi:

Cầm Thi nhếch môi:

– Gia đình bác Hai Vĩnh Kỳ rất thường ở đó. Biệt thự ấy lúc nào cũng mở cửa đón khách nhưng lại không có chỗ cho tôi.

Trình thắc mắc:

– Vậy em sẽ ở đâu?

Thi nói:

– Vũng Tàu là thành phố du lịch, ở đâu thoải mái thì ở.

– Tôi không nghĩ cô Lan để em tự do như vậy.

Cầm Thi im lặng nhìn qua ô cửa. Vẫn một màu xanh bất tận.

Giọng Trình êm như tiếng sóng xa:

– Em sẽ vẽ gì ở vùng biển này? Em có yêu biển không Cầm Thi?

Ngã đầu vào lưng ghế, Thi bồi hồi vì câu hỏi của Trình. Dường như đây là lần đầu có một gã con trai hỏi cô một câu kiểu lãng mạn như vậy.

Có yêu biển không? Câu hỏi nghe hay hay. Bên cạnh, rất gần cô, Trình cũng hay hay. Lần đầu gặp Trình, Thi đã đánh giá anh rất nguy hiểm và hiện giờ cô đang bị sự nguy hiểm ấy lôi cuốn, bởi vậy thay vì sẽ cãi mớ với Trình, Cầm Thi vẫn thủ thế.

Cô lơ lửng:

– Tôi yêu mọi cái đẹp, dĩ nhiên là yêu biển rồi. Sao anh lại hỏi thế?

Trình nói:

– Tôi cũng yêu biển, dù trước mọi cái đẹp tới đều có chọn lọc.

Cầm Thi liếc về phía Trình và nhận ra nét mặt nhìn nghiêng của anh rất

sắc sảo, mạnh bạo với những nét thẳng của sống mũi, nét gãy của quai hàm và nét rất đàn ông của hàm râu mới cạo vẫn mờ mờ mau xanh đen.

Bỗng dung Cầm Thi bối rối khi thấy mình đã quá chú ý đến Trình. Ngay lúc đó anh quay lại nhìn cô. Cầm Thi hoảng hồn khi gương mặt hai người hầu như cách nhau có vài phân. Mạch máu của Cầm Thi đập mạnh đến mức cô như nghe được máu chuyển động hối hả trong người.

Mặt Trình đối diện mặt cô với những đường nét rõ rệt mà Thi biết là quyến rũ chết người. Gương mặt ấy đang mỉm cười trong khi mắt Trình chậm chậm lướt trên gương mặt Thi. Lẽ ra Cầm Thi nên quay đi, nhưng cô không thể làm nổi động tác đơn giản đó, cô đành ngồi yên đón nhận những tia lửa cháy bỏng trong cái nhìn của Trình, cái nhìn đã theo cô suốt buổi tối ấy.

Giọng Trình trầm xuống thì thầm:

– Trong sự chọn lọc của tôi không thể nào thiếu gương mặt của Cầm Thi.

Đây không phải lời tán tỉnh, đúng không phải câu nói đùa và tôi tin em hiểu điều này.

Cầm Thi trấn tĩnh lại, cô nói:

– Tiếc rằng tôi không hiểu gì hết.

Rồi như muốn chứng tỏ mình không hề bị cái nhìn của Trình làm hồn xiêu phách tán, Cầm Thi thản nhiên nhìn trả.

Thái độ trẻ con của Cầm Thi khiến Trình vừa thích thú vừa buồn cười. Anh nheo nheo hàng chân mày rất đậm rồi bảo:

– Em đang phác họa chân dung tôi trong tim à?

Cầm Thi bĩu môi:

– Còn khuya!

– Vậy sao em nhìn tôi kỹ vậy?

Thi không trả lời được, cô im lặng một lúc mới nói:

– Tôi đang tự hỏi chị Oanh và nhỏ Yến khổ vì anh ở điểm nào?

Trình cao giọng:

– Em đã có giải đáp chưa?

Cầm Thi cong môi cao ngạo:

– Rồi. Với tôi điểm đó chẳng đáng.

Trình vẫn tủm tỉm cười:

– Vậy sao? Tôi biết em không dám làm khác lời cô Lan đã dặn.

Cầm Thi nóng mặt:

– Anh thật tự cao và chủ quan.

Trình nghênh ngang:

– Nhưng tôi đã nói đúng tim em.

Một lần nữa Cầm Thi phải mím môi:

– Tim tôi ở bên phải, dễ gì anh đoán đúng.

Trình chăm chú nhìn Thi khiến mặt cô đỏ ửng lên trông thật dễ yêu. Dù tim cô bên phải, anh vẫn dư sức nắm trọn trái tim Cầm Thi như anh đã nắm trọn trái tim của Thoại Oanh, Thoại Yến. Kinh nghiệm cho Trình biết các cô nàng bướng bỉnh nào càng dễ bị chinh phục chừng này. Song với Thi, Trình không thể nào thể. Một phần anh ngại bà Thoại Lan, một lần anh thấy không đành lòng. Cô bé ấy có một chút gì đó khiến cho anh không thể đùa như đã từng đùa với Oanh, Yến. Giọng Trình chột nghiêm lại:

– Em sẽ ở đâu trong thành phố này?

Cầm Thi vẫn còn dỗi:

– Ở đâu chẳng liên quan đến anh.

– Đúng vậy. Tôi chỉ sợ mình ở chung một khách sạn hay nhà trọ thì khó ắn nói với bà cô Thoại Lan của em.

– Một lát tới bến, mỗi người mỗi ngã, anh sẽ không gặp tôi đâu mà lo.

Trình hỏi lại:

– Có chắc chắn không?

Cầm Thi vénh mặt:

– Sao lại không khi tôi biết nơi mình sẽ đến.

Trình nói:

– Nghe Hòa nói cô Lan giữ Cầm Thi kỹ như giữ trẻ con. Lẽ nào cô lại để Thi một mình với chiếc balô ra tận đây. Thành phố này cũng phức tạp lắm. Không gặp thì thôi, đã gặp rồi mà không quan tâm tới em, tôi thấy mình không phải với Hòa.

Cầm Thi nhún vai:

– Tôi không nói, anh không nói chỉ trời ... biết mình gặp nhau thì có gì phải sợ.

Dứt lời, Cầm Thi ngó lơ ra phía trước. Chắc vẫn còn xa mới tới bờ. Cô không thể nói cho Trình biết tại sao cô có mặt trên con tàu cánh ngầm này:

Thật ra cô chả phải đi ... thực tế để vẽ tranh như Trình tưởng. Cô đang bỏ nhà đi bụi một chuyến đây. Cũng tại cô Lan. Cô luôn giữ Cầm Thi kỹ như giữ trẻ con nên Thi hạ quyết tâm đột phá cho cô Lan có cái nhìn khác về Thi.

Nói vui miệng rằng:

Bỏ nhà đi bụi , song thật ra trước khi đi Cầm Thi đã ...

xin cô Lan. Dĩ nhiên bà cô làm giặc làm giả và nhất nhất không chịu.

Cầm Thi bảo nếu lúc nào cô cũng bị bà giữ kỹ như thế thì cô sẽ bỏ học vì cô bị gò bó quá không thể nào có tự do để sáng tạo. Họa sĩ không có tự do sáng tạo thì bỏ nghề là phải. Nghe Thi đòi bỏ học, bà Lan đã nhượng bộ. Thế là sáng nay Cầm Thi bay như chim sổ lồng. Cô sẽ có những ngày hè bay bổng với bạn bè.

Bọn chúng sẽ ra đây trong vài ngày tới, cả lũ sẽ tha hồ quậy và Cầm Thi không muốn có thêm một người nào chen vào cuộc chơi của bọn cô cả.

Chính vì vậy Thi đã dè chừng, càng dè chừng hơn khi Trình tỏ ý muốn biết chỗ cô ở.

Trình hỏi:

– Em sẽ ở đây bao lâu?

Cầm Thi lơ lững?

– Có thể là hết hè, cũng có thể ngày mai tôi về nếu biển ở đây không tạo cho tôi niềm cảm hứng nào.

Trình khịt mũi:

– Nghe em nói tôi có cảm giác bên cạnh mình là một nghệ sĩ lớn, một ngôi sao sáng chói mắt.

Cầm Thi ức lắm, cô trả đũa:

– Còn bên cạnh tôi là một cái loa phát thanh. Hừ! Nếu biết có anh trên con tàu này, tôi đã không lên.

Trình xoa cằm:

– Giờ em muốn xuống cũng không muộn. Tôi rất sẵn lòng vớt em xuống biển để làm bạn với nàng tiên cá. Em nghĩ sao?

Cầm Thi bĩu môi:

– Hừ! Đó là mặt trái mà nếu vẽ anh, tôi sẽ quệt ba nhát cọ là sẽ có một gương mặt hết sức ấn tượng.

Trình riều cợt:

– Em ... siêu dữ vậy sao? Tôi không tin.

Cầm Thi nghênh ngang:

– Cứ đợi đấy. Ba nhát cọ chỉ ba giây chớ lâu lắc gì. Tôi chuyên môn vẽ mặt cho cổ động viên bóng đá mà. Nếu không tin, tôi sẽ vẽ liền cho anh

thấy.

Trình nuốt hận vào lòng:

– Ranh con chua ngoa!

Cầm Thi thản nhiên:

– Ngọt ngào như chị Oanh hay nhỏ Yến chắc bị anh nuốt mất quá.

Trình bưng bưng nổi khát khao chinh phục mà vừa rồi anh đã gạt phăng đi khi nghĩ tới bộ mặt ngoa ngoắt của bà Thoại Lan.

Cầm Thi bướng bướng, ngông nghênh, khác với các cô nàng đã gục ngã ngay khi anh mỉm cười với họ. Cô bé đã khiến anh không rời mắt ngay cái nhìn đầu tiên. Vậy thì dẫn đo ngần ngại gì mãi vậy Triệu Khánh Trình?

Giọng tỉnh rụi, Trình khen:

– Em khá lắm nhóc ạ!

Cầm Thi so vai:

– Khá nổi gì khi trong mắt anh, tôi chả tài cán chi hết? Anh vờ vịt bảo tôi vẽ anh, nhưng anh tin tôi không đủ sức làm điều đó.

Trình tùm tùm cười. Anh thích thấy Cầm Thi giận dỗi mà không biết tại sao.

Nghe Hòa nói mẹ Cầm Thi mất ngay khi sinh ra con bé. Bà Thoại Lan đã nuôi Thi từ thuở còn trong nhà bảo sanh. Cô bé không có sống với cha ngày nào nên tình cảm cha con rất lợt lạt. Cầm Thi được bà Lan cưng như trứng, vậy mà hôm nay bà cho con bé một mình ở xứ biển này mới lạ chứ. Có khi nào con nhỏ bỏ nhà, làm một chuyến phiêu lưu như Dế Mèn không?

Cầm Thi rút trong balô ra một cái nón vải mềm, cô đội lên đầu che phủ nửa mặt, mắt nhắm như muốn. thông báo:

Tôi không nói chuyện với anh nữa.

Trình cũng ngã người tựa vào ghế. Anh nhìn đồng hồ và đoán chừng nửa

tiếng nữa sẽ tới bến.

Thời gian trôi nhanh hơn anh tưởng. Nếu này giờ không có Cẩm Thi bên cạnh, chắc anh buồn lắm.

Biển lặng sóng yên bình nhưng trong lòng Trình lại cồn cào dậy sóng.

Chẻ buồn thành gió

Chương 3

Cầm Thi ngồi bó gối nhìn xuống. Dưới chân cô là ghềnh đá, xa xa là biển xanh tận chân trời. Ngồi trên đỉnh Nghinh Phong nhìn biển mới thấy người ta nhỏ bé làm sao. Và lúc tự biết mình nhỏ bé, người ta lại tự ti mặc cảm, rồi buồn.

Thi đang tám tức buồn vì lũ bạn quý của cô chỉ hứa cuội chớ chẳng đưa nào ra đây với cô hết. Đứa nào cũng viện lý do, qua điện thoại liên lạc Thi không thể rửa xả chúng cho hả tức, cô đành leo một mạch lên đây để giải tỏa nỗi tức.

Ngay lúc này đây, Cầm Thi thấy mình như bị bỏ rơi, cảm giác cô đơn tột cùng vụt đến nhận chìm cô xuống đến thảng thốt không ngờ. Thi chỉ muốn trở lại Sài Gòn, nhưng chẳng lẽ mới đi đã quay về?

Mới hồi sáng cô Lan điện ra, Cầm Thi đã hùng hồn tuyên bố sẽ ở đây một tháng, một tháng ấy Thi biết làm gì, vẽ gì cho hết nhỉ?

Chống tay nhìn ra biển nơi những chiếc tàu bé như những chiếc lá me đang chấp chới với sóng, Cầm Thi lại muốn được đi xa như những chiếc tàu kia. Cô nghĩ ngợi lung tung, ước ao vớ vẩn nhưng đã mấy ngày nay Thi chưa vẽ được gì cho ra hồn.

Nhưng lời như thách thức của Trình vang vang trong đầu Thi, giọng anh ta trầm, nhưng khi cô nhớ lại nó lại ồm ồm, chất chứa làm sao ấy. Nó khiến tâm trí cô luôn xao động.

Trình đã chi phối sức sáng tạo của Cầm Thi suốt từ hôm cô đặt chân xuống bến tàu tới nay. Cô ra biển không phải để vẽ tranh như Trình tưởng mà Thi muốn được thả hồn theo sóng nước để thiết kế một số mẫu quần áo theo ý thích mình đã ấp ủ lâu nay. Cô muốn tạo những mẫu trang phục thật độc đáo đủ thừa biết mình không bao giờ được mặc chúng vì cô Lan luôn chê nhưng ý tưởng của cô là táo bạo, quá quắt, không phù hợp với vẻ dịu dàng, thủy mì của phụ nữ Việt Nam. Thi ... trốn Sài Gòn ra đây để tự do với sự tưởng tượng mà không bị cô Lan ghé mắt vào xét nét. Thế nhưng mấy hôm liền cô không có phác thảo nào nên hồn.

Cầm Thi lấy sức đi xuống những bậc thang ở Nghênh Phong đài rồi thông thả đạp xe về nhà.

Đó là ngôi nhà gỗ nằm trên con đường nhỏ dọc bãi biển trông thật nhiều dương. Ngôi nhà nghe đâu cô Thoại Lan mua từ lâu lắm rồi. Hồi nhỏ Cầm Thi đã sống ở đây với cô mãi tới mười tuổi Thi mới về thành phố.

Trong ký ức mình, Cầm Thi nhớ rất rõ nơi này, cô biết mình từng sống trong ngôi nhà ở giữa khu vườn râm bóng lá, trong khu vườn ấy có một cái giếng miệng tròn sử dụng tay quay để lấy nước. Tới bây giờ cái giếng ấy vẫn còn được gắn thêm một máy bơm. Cái tay quay chỉ còn là vật trang trí cho cảnh sắc xung quanh thêm phần nào dân dã. Bà vú Mười ngày xưa nuôi Cầm Thi hiện đang ở giữ ngôi nhà này. Mỗi lần ra đây, Thi và cô Lan vẫn về ngôi nhà gỗ chớ không khi nào đặt chân đến biệt thự Bạch Mai. Chỗ đó không dành cho cô, từ khi còn bé Thi đã biết như vậy, nhưng cô không quan tâm thắc mắc tại sao, cho tới bây giờ cũng thế.

Đẩy cái cửa gỗ đã ngả màu thời gian, Thi dắt xe đạp vào. Một chú chó vá nhảy ra ngoắt đuôi mừng. Dừng xe dưới gốc măng cầu, Thi ngồi xuống giữa với con Vá. Người và chó cười sủa inh ỏi cả góc sân.

Bà Mười từ trong nhà bước ra.

– Sao bây giờ mới về? Cô Lan gọi điện ra mấy lần, dì Mười chả biết con ở đâu mà nói.

Cầm Thi thản nhiên:

– Cô Lan gọi điện để kiểm tra con ấy mà. Dì Mười cứ nói con đi vẽ là xong.

Bà Mười gật:

– Đi vẽ ở đâu? Biển Đông hay biển Tây? Cô Út Lan muốn biết chỗ con ngồi vẽ cụ thể kìa.

Cầm Thi chép miệng:

– Nếu cái máy định vị toàn cầu vào người con được, chắc cô Lan đã cài rồi.

Bà Mười tò mò:

– Máy định vị toàn cầu là cái gì?

Cầm Thi tiếp tục thả khúc cây cho con Vá tha về.

– Là máy mà khi mang vào dù di Mùoi trốn ở đâu trên thế giới này, người ta cũng tìm ra di.

Bà Mùoi trợn mắt:

– Chà! Có thứ máy lợi hại vậy sao con?

Cầm Thi gật đầu:

– Dạ có chứ. Mà cô Lan tìm con có chuyện gì không?

Bà Mùoi trả lời:

– Cô út nói tui bạn con không ra nên con cho rồi, chứ cô không yên tâm.

Cầm Thi mím môi:

– Con không về đâu.

Bà Mùoi ngập ngừng:

– Di cũng hông muốn con về.

Chuông điện thoại reo, Cầm Thi vội nói:

– Di cứ bảo con chưa về nha.

Bà Mùoi không chịu:

– Giờ này còn rong rong ngoài biển là không được. Di phải nói thật thôi.

Cầm Thi đN con Vá ra:

– Vậy để con nhắc máy cho rồi.

Bà Mùoi nhăn nhó:

– Giỡn với chó vẫn chưa rửa tay đó.

Cầm Thi xùi mặt:

– Thì con đi rửa tay.

Bà Mười vào nhà trong khi Thi lững thững tới mở rôbinê nước.

Vừa rửa xong hai tay, cô đã nghe giọng bà Mười nhỏ nhẹ:

– Anh Hòa gọi cho con kìa.

Cầm Thi buột miệng:

– Anh Hòa à? Đúng là ngộ

Vào nhà, cầm ống nghe, Cầm Thi chợt hồi hộp:

– Có chuyện gì vậy anh?

Hòa cười giòn tan:

– Chuyện gì đâu. Gọi điện thoại thăm em hồng được sao nhóc!

– Em có bệnh hoạn chi đâu mà thăm?

– Anh biết em ... bình thường thôi, nhưng anh đang ở Vũng Tàu cùng với em, anh muốn em ra Bạch Mai chơi.

Cầm Thi dài giọng:

– Ra Bạch Mai à? Chỗ đó đâu có dành cho em, anh quên hay sao?

Hòa có vẻ phật ý:

– Nói gì lạ vậy Thi? Chúng ta đâu phải người dung nước lã. Anh sẽ buồn lắm, nếu em cứ tiếp tục chua chát như vậy.

Cầm Thi lảng đi:

– Sao anh biết em ra đây?

– Cô Út Lan nói. Cô Út nhờ anh trông chừng em mới hơi bị lạ chớ.

Thi kêu lên:

– Em không phải trẻ mẫu giáo.

Hòa cười ha hả:

– Nếu em là trẻ mẫu giáo, cố Út đã không nhờ anh. Sao, có chịu tới chỗ anh đang ở không? Nếu không, anh sẽ tới chỗ em đó.

Cầm Thi ậm ừ:

– Anh ra đây chi vậy?

Hòa cao giọng:

– Dĩ nhiên là vì công việc chứ không đi chơi như em rồi. Nè, anh tới chỗ em nghen. Nấu cơm cho bọn anh ăn với.

Cầm Thi ngạc nhiên:

– Bọn anh là ai?

Hòa lơ lửng:

– Anh và một người bạn, có người em biết, có người chưa. Bọn anh sẽ tới ngay. Em nói dì Mười chuNhị bị nhé.

Cầm Thi chưa kịp nói gì, Hòa đã gác máy. Bà Mười tò mò nhìn cô, Cầm Thi nói:

– Anh Hòa sẽ dẫn bạn tới ăn cơm. Mình sẽ đãi họ món gì hả dì Mười?

Bà Mười không tỏ gì ngạc nhiên, giọng đều đều bà bảo:

– Nhà có gà, có vịt, không cháo vịt thì cháo gà. Lo gì! Mà chắc thằng Hòa thích cháo vịt hơn.

Mất Cầm Thi tròn xoe:

– Sao ... sao dì biết?

Bà Mười nói:

– Nó ăn cháo vịt ở đây mấy lần rồi.

Cầm Thi âm ức:

– Vậy mà con không hề nghe dì nói.

– Chuyện nhỏ, dì chẳng nhớ nữa là ... Thôi để dì đi làm Vịt.

Cầm Thi xuống bếp theo bà Mười, giọng vẫn còn tò mò lẫn khó chịu:

Biệt thự Bạch Mai thiếu gì người hầu kẻ hạ, sao lại tới đây để ăn mỗi món cháo vịt? Đã thế còn dẫn bạn tới nữa.

Bà Mười vừa bật bếp ga nấu nước vừa hỏi:

– Sao lúc này con không từ chối rồi bây giờ cần nhân?

– Con chưa kịp từ chối, ông trời ấy đã gác máy rồi. Mà dì biết mấy ông bạn của anh Hòa là ai không?

Bà Mười lâu lâu:

– Thì là bạn làm ăn chứ ai. Dì nói con cũng chẳng biết.

Cầm Thi buột miệng:

– Có ai tên Trình không dì?

Bà Mười nheo nheo mắt:

– Dì không nhớ.

Dứt lời, bà ra cuối vườn nơi có con mương nhỏ và một đàn Vịt tơ rất mập.

Lẻo đẻo theo sau bà, Cầm Thi hỏi:

– Con phải làm gì đây để phụ dì?

– Ôi dào! Con tiếp khách phụ thằng Hòa là được rồi. Cả ngày trời ngoài đường chắc là chẳng sạch gì, lo tắm rửa đi.

Cầm Thi tự ái:

– Con biết rồi, chuyện nhỏ xíu như vậy dì cũng nhắc, lỡ ai nghe được phải ...

quê con không. Con không thích bị đối xử như con nít đâu.

Bà Mười nhún vai:

– Vậy thì con chứng tỏ mình đã lớn đi.

Cầm Thi trở về phòng mình lấy quần áo rồi vào phòng tắm.

Đầu óc mông lung, Cầm Thi không biết trong đám bạn làm ăn của anh Hòa có Trình hay không.

So về tuổi tác anh Hòa lớn hơn Thi bảy tám tuổi. Bạn của anh chắc cũng đồng trang lứa. Họ là những người đàn ông trẻ sớm thành đạt là người trong mộng của các cô như chị Oanh hay nhỏ Yến và Cầm Thi chẳng nên quan tâm đến họ làm gì.

Mặc cái áo thun ngắn tay cổ tròn màu trắng và chiếc quần sort jean dài tới gối, Cầm Thi ngắm mình trong gương.

Cũng không đến nỗi khiến anh Hòa mất mặt vì có nhỏ em quá cù lần trong bộ quần áo quê mùa như cái đầm cô từng mặc ở bữa mừng thượng thọ ông nội.

Ở nhà đơn giản thế này là được rồi.

Tiếng con Vá sữa vang ngoài cổng như hồi chuông báo cho Cầm Thi biết ...

khách đã tới. Nhìn mình lần nữa trong gương xong, thi mới đứng đỉnh bước ra.

Lòng hồi hộp, cô mở cánh cổng gỗ ...

Gương mặt Thi thấy đầu tiên là của anh Hòa. Sau đó là Đắc, một người nữa và cuối cùng là Trình.

Anh tùm tùm cười với Thi, khiến trái tim cô muốn nằm yên cũng chẳng được.

Giọng Hòa oang oang:

– Cầm Thi! Em tôi. Em họ thôi, nhưng tôi quý hơn cả em ruột đó.

Cầm Thi mở rộng cổng. Chiếc xe du lịch màu ve chai của Hòa ngạo nghễ đậu sát rào, khiến cái ngõ nhỏ chột như hẹp hơn.

Cô nghe Hòa giới thiệu những người đi chung với mình. Tới Trình, Hòa nheo nheo mắt nhìn cô:

– Đã là bạn đồng hành với em suốt mấy giờ trên biển, anh khỏi giới thiệu nhé!

Cầm Thi nhỏ nhẹ:

– Đồng hành thì có, nhưng là bạn thì chưa phải đâu ạ.

Hòa chép miệng:

– Em đừng giống cô Út Lan kéo về già sẽ ân hận.

Cầm Thi hất mặt lên:

– Anh dám nói cô Lan như vậy thì nhớ ghen. Em sẽ mách lại đó.

Hòa gõ đầu cô:

– Cứ tự nhiên. Anh đâu có nói sai.

Nhìn quanh khu vườn trước nhà, Hòa hỏi Thi:

– Nè! Dì Mười đang làm vịt phải không nhỏ?

Cầm Thi liếc xéo anh:

– Anh biết rồi còn hỏi. Cô Lan chẳng đợi nào ngờ anh thường rủ bạn bè tới đây trong khi biệt thự Bạch Mai quá tiện nghi đầy đủ.

Hòa vươn vai:

– Ở thành phố suốt ngày bị nhốt trong những cái hộp của cao ốc. Toàn phòng kín cửa, rữ màn, máy điều hòa Nn tóc mọc meo người. Anh không muốn gặp lại các thứ gọi là tiện nghi đó ở biệt thự Bạch Mai. Với anh căn

nhà gỗ trong khu vườn xanh cây lá, cạnh biển này mới tuyệt.

Cầm Thi nói:

– Đây là thành phố biển, chỗ nào lại không cạnh biển.

Hòa hào hứng:

– Tắm biển ở xóm chài này mới thích.

Quay về phía những người bạn, Hòa bảo:

– Các cậu thả bộ vào xóm trước đi, tôi sẽ theo sau.

Kéo tay Trình, Hòa xăm xăm bước vào bếp, anh gọi di Mươi òm tôi khiến đang nhổ lông vịt, bà cũng phải ngừng tay nhìn lên.

Mặt bà biến sắc khi thấy Trình.

Rất thân thiện và lễ độ, anh khẽ gật đầu như trẻ con:

– Cháu chào dì ạ.

Bà Mươi đứng bật dậy, mắt nheo nheo:

– Cậu là ... là ...

Hòa vỗ vai Trình:

– Đây là Trình, bạn cháu.

Bà Mươi vẫn nhìn anh trân trối:

– Trông cậu giống bạn của ba Cầm Thi hồi trẻ quá. Người đó tên Luận. Cậu có biết tên Luận không?

Mặt Trình có vẻ ngạc nhiên:

– Luận là chú của cháu, không ngờ dì cũng biết chú cháu nữa.

Bà Mươi nhếch môi:

– Sao tôi lại không biết chứ. Hồi đó cậu Luận, cậu Sang vẫn tới đây chơi

với cô chủ nhà này ...

Cầm Thi thắc mắc:

– Vậy là chú Luận nhà anh cũng là bạn của cô Lan hoặc là cũng quen biết cô ấy?

Trình nhún vai:

– Chắc là vậy. Nhưng chắc không phải bạn tốt nên cô ấy không muốn em đến gần tôi.

Hòa vỗ vai Trình:

– Ba của nhỏ Cầm Thi và chú Luận là bạn tốt giống như tao với mày bây giờ là đủ rồi, kéo theo cô Lan làm gì.

Nhìn Thi, Hòa rủ:

– Ra xóm Chài với tụi anh.

Cầm Thi lắc đầu:

– Em ở nhà phụ dì Mười.

Hòa cười:

– Giỏi vậy sao? Anh không ép đâu.

Trình và Hòa vừa khuất sau cổng gỗ, Cầm Thi đã hỏi ngay:

– Ông Luận ấy là bạn như thế nào với cô Lan vậy dì Mười?

Bà Mười lúng túng thấy rõ:

– Ôi dào! Bạn như thế nào làm sao dì biết được. Hồi đó họ tới chơi thường lắm, nên dì nhớ mặt.

Cầm Thi thắc mắc:

– Không phải khi mẹ con chết dì mới về đây làm vú của con sao?

Bà Mười hơi khựng lại, giọng lúng túng:

– Trước đó đã có thời gian dì ở ngôi nhà này. Sau đây dì về nhà, tới khi cô Út mang con về nuôi dì mới trở lại để phụ giúp.

Cầm Thi nhấn mạnh:

– Con cho rằng ông Luận phải là bạn hết sức đặc biệt của cô Lan chứ không chỉ là bạn của ba con. Chính vì vậy nên khi mới thấy anh Trình, dì đã nhận ra ảnh rất giống chú Luận.

Bà Mươi ngập ngừng:

– Ồ ... thì tự nhiên dì thấy nên buột miệng hỏi vậy chứ ai biết tại sao.

Rồi bà gắt:

– Hỏi nhiều quá! Con xéo ra vườn chơi cho dì đỡ phiền đi.

Cầm Thi ngồi xuống ghế. Để gì cô chịu nghe lời giải thích thật nhiều hơn đúng của bà Mươi. Những lời đó không có chút nào thuyết phục. Nó chỉ làm bùng lên trong cô sự ầm ứ lẫn tò mò khi nhớ lại bà Lan đã cấm cô và Trình không được giao du với nhau. Cô lơ mơ nhận ra rằng cô Lan không thích Thi quen Trình vì mối quan hệ giữa cô và ông chú Luận của anh xưa kia. Mối quan hệ ấy thế nào? Tại sao cô Lan lại ác cảm với Trình chắc chắn dì Mươi phải biết, nhưng bà đã lờ đi.

Cầm Thi nhấp nhòm trên ghế. Nhớ lại những lời chuyện trò qua lại giữa cô Út Thoại Lan và bà Mãi đêm đó, Thi tin chắc tình bạn của cô Lan không chỉ ở mức bình thường, giờ đây tình bạn ấy có lẽ đã vỡ tan và kỷ niệm đẹp, nên cô Lan đâm ra ác cảm với Trình.

Cầm Thi vụt hỏi:

– Họ đã từng yêu nhau đúng không dì Mươi?

Bà Mươi ngừng tay, giọng tỉnh rụi:

– Ra sân sau, gần giếng nước có mấy bụi gừng, lựa bụi nào lá héo nhỏ lên một bụi để lát nữa dì làm nước mắm.

Cầm Thi ức lẩm:

– Dì chưa trả lời câu con hỏi.

– Di không có câu trả lời ... Có đi không thì bảo?

Cầm Thi vùng vằng đứng dậy. Cô ra giếng nước và ngồi trên thành nhìn xuống lòng giếng. Nước giếng trong khe, quanh thành giếng rêu bám xanh như nhung. Ngày xưa đã có ai ngồi ở đây như Thi bây giờ? Thật ra cô có biết gì nhiều về ngôi nhà mình đã từng ở đâu. Rồi những người thân nhất quanh cô nữa. Cầm Thi đã biết gì về họ?

Ba cô, Thoại Yến, Bảo Anh, chỉ là những người xa lạ, dù cô và họ có chung dòng máu. Cầm Thi hầu như không biết gì về họ ngoại. Cô Út Lan kể rằng gia đình mẹ Cầm Thi đang sống ở nước ngoài. Từ khi mẹ chết, họ đã cắt đứt mọi liên hệ cho nên xem như chỉ còn bên họ nội.

Cầm Thi vừa cười cút vừa lẻ loi trong đám con cháu của một họ tộc giàu có.

Cô đã quen điều đó, nhưng có nghĩa không oán giận ba mình. Trong mắt ông, tim ông, Cầm Thi như không tồn tại.

Vì sao vậy nhỉ? Phải tại khi sinh cô, mẹ cô đã mất nên với ba, cô là tai ương, là khắc tinh để cướp đi mạng sống của người vợ yêu mà ông rất quý không?

Cầm Thi không nghĩ ba yêu mẹ đến mức oán ghét cô. Trong đầu Thi luôn tồn tại một nỗi đau khi nghĩ về mẹ, về thân phận của mình. Nếu ba yêu mẹ, sao ông nỡ vội cưới vợ khác sớm đến độ Thoại Yến kém cô đúng một tuổi.

Vỗ mạnh vào trán như để tổng khứ mớ bong bóng rồi rầm ra khỏi tâm trí, Cầm Thi tới chỗ bà Mười trồng gừng búng lên một bụi.

Rũ nhẹ cho đất cát rơi xuống đất, Thi Cầm bụi gừng đã lụi vào bếp. Cô bất ngờ khi thấy Trình và bà Mười đang nói chuyện, thấy cô, hai người bỗng im bật. Rõ ràng cả hai không muốn cô nghe câu chuyện đang nói dở.

Vừa khó chịu vừa tự ái, Thi để bụi gừng lên trên bếp rồi đi ra đằng trước.

Trình bước theo sau mắt nhìn xung quanh quan sát.

Vừa đi, anh vừa khen:

– Tôi không ngờ ở đây lại có một ngôi nhà gỗ dễ thương như vậy. Ngôi nhà này ít nhất cũng hơn tám mươi tuổi.

– Sao anh biết?

– Nhìn cách kiến trúc, nó thuộc dạng nhà cổ cần được giữ gìn rồi. Ngôi nhà trông thế này, nhưng lại giá trị không nhỏ đâu.

Cầm Thi có vẻ tự hào:

– Tôi chẳng biết ngôi nhà này bao nhiêu tuổi, nhưng tôi đã lớn lên từ đây.

Với tôi, nó đáng yêu gấp mấy lần ngôi biệt thự Bạch Mai.

Rồi cô hỏi:

– Khu xóm chòi đẹp lắm. Sao anh không ra đây?

Trình nhìn cô:

– Vì ở đây có nhiều thứ đẹp hơn.

Cầm Thi nhún vai:

– Hy vọng tôi không phải một trong những thứ ... đẹp đó.

Ánh mắt Trình lộ vẻ thích thú. Anh nói:

– Đây đúng là nơi thích hợp nhất để em sáng tạo. Chắc Thi đã có nhiều phác thảo mới?

Thi lắc đầu:

– Vẫn chưa.

Chuông điện thoại di động của Trình vang lên. Anh khẽ nhíu mày xin lỗi Thi rồi bước ra sân.

Còn lại một mình trong phòng khách, Cầm Thi đưa mắt nhìn quanh. So ra ngôi nhà của cô đúng là xưa cổ nhất vùng. Những cột nhà bằng gỗ mun tròn to đen bóng qua năm tháng như hóa đá, những tấm lam, tấm vách, rui mè được chạm trổ hình chim muông, hoa trái đã cách điệu hết sức tinh xảo.

Trình vốn kinh doanh địa ốc, dĩ nhiên anh nhìn thoáng qua cũng biết giá trị của ngôi nhà.

Chân bước không chủ định, Cẩm Thi ra hành lang ngoài sân.

Cô chợt nghe giọng Trình khô lạnh:

– Tôi không sợ đâu, đừng hăm dọa, hèn lắm.

Cẩm Thi bối rối khi ánh mắt rất sắc của anh hướng về cô. Thi đành quay bước ra vườn. Cô tò mò không biết Trình đang nói chuyện với ai mà lại căng thẳng như vậy.

Nghe tiếng chân anh, Thi đứng lại. Cô ngập ngừng:

– Xin lỗi. Tôi vô tình chớ không cố ý nghe anh nói chuyện điện thoại. Nhưng có gì đó không hay à?

Trình bình thản:

– Chuyện làm ăn ấy mà. Đâu phải lúc nào cũng suôn sẻ. Mà khi đã có trục trặc rồi thì đủ thứ phiền phức.

– Chuyện này có liên quan tới anh Hòa không?

Trình tủm tỉm:

– Không hề! Em lo cho ông anh quá nhỉ?

Điện thoại lại reo. Trình nhìn số gọi tới rồi tắt máy.

Cẩm Thi nhìn anh:

– Lại những người vừa gọi à?

Trình lắc đầu:

– Người khác!

Rồi Trình chuyển đề tài:

– Nghe Hòa nói ngôi nhà gỗ này là do ông cụ cố của hai người xây khi từ

ngoài xứ vào lập nghiệp. Những tay thợ xứ Huế chuyên dựng đèn đài, lẵng tNn đúng là tài hoa.

Cầm Thi ngạc nhiên:

- Anh bảo sao? Ngôi nhà này của ông cụ cố tôi à?
- Ủa, chứ em không biết sao?

Cầm Thi ậm ự:

- Tôi lại tưởng cô Lan mua không thôi.

Trình nói:

- Thi đúng là cô Lan mua vì ngôi nhà và khu vườn này từng bị bán cho người khác.

Cầm Thi nhìn Trình:

- Anh làm tôi ngạc nhiên về sự hiểu biết của mình. Vậy người từng mua ngôi nhà này là ai, nếu anh nói đúng, tôi thật tâm phục khNn phục.

Trình xoa cằm:

- Chà! Câu hỏi này hóc búa đây. Tôi xin thua dù trong lòng rất muốn em tâm phục khNn phục. Nhưng nếu muốn biết em cứ hỏi người nhà.

Cầm Thi chợt hoang mang với những gì vừa nghe. Xung quanh cô như có một đám sương mù mờ thật khó chịu. Ngay lúc ấy, có tiếng chuông ngoài cổng.

Cô và Trình đi ra.

Mở cửa, cổ họng người lại khi thấy Thoại Oanh, cạnh Oanh là cô nàng đã từng ... đụng độ với Cầm Thi hôm kẹt xe ngày nào, song có lẽ cô nàng không nhận ra Thi nên nét mặt đứng đưng vô cảm. Giọng Thoại Oanh cô chút gì hậm hực:

- Có em ở đây nữa sao Thi?

Cầm Thi mở rộng cánh cửa gỗ:

– Đây là nhà của em mà, chị quên rồi à? Thật bất ngờ khi chị lại đến nơi này và hỏi em một câu thật khó trả lời.

Thoại Oanh có vẻ quẽ vì câu mai mỉa của Thi, cô lảng đi và hỏi:

– Anh Hòa đâu, sao chỉ có mỗi anh?

Trình đều giọng:

– Hòa ra xóm Chài rồi. Em muốn tìm Hòa thì ra đó. Cậu ấy chắc sẽ bất ngờ vì em đưa cả Kim Nguyệt tới đây.

Thoại Oanh nhún xuống như con chi chi:

– Anh thừa biết em không tìm anh Hòa ...

Trình bắt bẻ:

– Vậy sao vừa rồi em lại hỏi Hòa đâu? Và em đưa Nguyệt đi cùng để làm gì, nếu không phải để tìm Hòa?

Thoại Oanh im lặng trong khổ sở. Tự nhiên Cẩm Thi thấy bất nhẫn. Cô cầm tay Oanh một cách thân tình.

– Vào nhà đi chị.

Oanh nhẹ nhàng rút tay ra:

– Chị cần nói chuyện riêng với anh Trình.

Cẩm Thi nhỏ nhẹ:

– Vậy mời hai anh chị vào phòng khách.

Dứt lời Thi bước đi trước, nhưng chẳng ai theo cô hết. Thi vốn tò mò nên tới bậc thềm, cô dừng lại dựa cột và nghe ngóng ...

Giọng Thoại Oanh như muốn khóc:

– Vừa rồi em gọi điện sao anh không nghe máy.

Trình phân bua:

– Đầu óc anh đang rối tung vì công việc, anh cần được yên tĩnh và không muốn ai làm phiền ...

Thoại Oanh ngắt lời Trình:

– Em không để yên bất kỳ ai làm phiền anh. Bây giờ chúng ta ra xóm Chài, ở đó thích hơn ở đây.

Trình ngần ngừ rồi miễn cưỡng gật đầu. Anh quay về phía Cẩm Thi:

– Em đi với chúng tôi nhé?

Thi lắc đầu:

– Ngày nào tôi lại không ra xóm Chài. Anh chỉ cứ tự nhiên đi.

Thoại Oanh hôn hờ ôm tay Trình như ôm một báu vật khiến Cẩm Thi chột chạnh lòng. Gã đàn ông đó đúng là sát tinh của con gái, cô không muốn làm người thứ ba trong dòng họ khổ vì anh ta, nhưng cô rất muốn làm anh ta phải khổ vì mình.

Bất giác Cẩm Thi ngạc nhiên trước ý nghĩ vừa thoáng qua. Chưa bao giờ Thi muốn có ai đó phải khổ vì thích cô, ấy vậy mà trước vẻ tự phụ của Trình, Cẩm Thi lại muốn thế. Chỉ e là Thi không đủ sức để một gã lỗi đời và dày dạn tình trường như Trình bị đổ thôi.

Trình đã quen được con gái chiều lụy, sẵn đón cũng như đã quen tán tỉnh con gái. Muốn tạo ấn tượng với anh ta, Thi phải thật khác họ.

Cẩm Thi gõ nhẹ vào đầu. Có lẽ cô nên quên chuyện này đi thì tốt hơn là tiếp tục nghĩ cách làm thế nào để tạo ấn tượng với một gã như Trình.

Nhìn đồng hồ xong, Thi xuống bếp nói với bà Mười:

– Con đi lên mạng, dì nói anh Hòa và bạn ảnh cứ tự nhiên, tối con mới về.

Bà Mười giẫy nẩy:

– Sao lại kỳ vậy? Khách tới nhà mà bỏ đi. Làm vậy coi không được.

Cẩm Thi thản nhiên:

– Con nghĩ không có con, có lẽ mọi người sẽ thoải mái hơn. Anh Hòa đã từng dẫn bạn tới đây có phải lần đầu tiên mà kỳ hả dì. Chị Oanh cũng chẳng ưa gì con ... Biển là phải!

Không đợi bà Mười cần nhắc thêm tiếng nào, Cẩm Thi tắt tả dẫn xe đạp ra.

Cô sẽ ghé quán phở ăn một tô đặc biệt rồi sẽ ngồi lì trước máy tính tới tận khuya. Cô Út Lan muốn mắng Thi tội ham chơi cũng không cách nào mắng được. Đã từ rất lâu, Cẩm Thi ao ước có một mùa hè theo ý thích của mình. Có lẽ mùa hè đó chính là mùa hè này, thế thì cô còn e ngại gì mà không nghỉ hè cho thỏa thích.

Môi chúm lại, Cẩm Thi huýt gió bài Biển xanh hạ vàng , một mùa hạ vàng mới chỉ bắt đầu.

Bà Quỳnh nhắc ông nghe lên, giọng lạnh tanh:

– Vâng. Tôi nghe đây!

Đầu dây bên kia giọng một người đàn ông có tuổi vang lên:

– Tôi đã tìm hiểu theo yêu cầu của bà, kết quả đúng như vậy, nhưng nguyên nhân thì có khác.

Bà Quỳnh gần từng tiếng:

– Nếu là chính xác, ông nói đi.

– Vâng. Tôi cam đoan chính xác một trăm phần trăm. Cô ấy chết vì suy tim trong khi sanh chớ không phải bị một cơn đột quỵ thường thấy ở những người bị bệnh tim.

Bà Quỳnh im lặng. Cổ dẫn cơn xúc động xuống, bà hỏi:

– Thế đứa bé là trai hay gái? Nó đang ở đâu?

– Đó là một bé gái, nó đã chết độ một tuần sau đấy, nên trước đây bà hoàn toàn không nghe nói gì tới nó hết.

Bà Quỳnh mím môi:

– Ông tiếp tục tìm tung tích đứa bé cho tôi. Nếu đã chết phải có bằng

chúng:

– Vâng, tôi hiểu rồi.

Bà Quỳnh ngồi như hóa đá trên ghế. Tâm trí bà hướng hoàn toàn về đứa con gái bạc mệnh. Mắt bà dừng thật lâu ở hai khung hình bầu dục bằng bạc cổ kính trên bàn giấy cạnh máy điện thoại.

Một khung là bức ảnh chụp cha mẹ bà hồi họ vừa cười ít lâu. Khung hình kia là một cô gái cô hai mắt to trên gương mặt ngây thơ thánh thiện như một thiên thần.

Bà Quỳnh nhìn đắm đắm vào cô gái trong khung hình. Đó là đứa em duy nhất của bà mà ba mẹ và bà vẫn gọi là Trúc Bi vì cô bé ốm yếu như một cây trúc nhỏ.

Bỗng dưng bà Quỳnh không dần được lòng, nên đành đưa tay vuốt má cô gái trong ảnh.

Trúc Bi nhỏ hơn bà những mười tuổi, vừa mới sinh ra, bé Bi đã đau ốm liên miên. Một chứng bệnh đã theo Bi đến cuối đời là bệnh tim. Trái tim khờ khạo, dễ tin và cũng vô cùng mong manh của Trúc Bi đã không đủ sức giúp cô em bé bỏng của bà tồn tại.

Bà nhìn sững vào bức ảnh đã ghi lại mãi mãi vẻ đẹp trong sáng đèn nao lòng của Trúc Bi ở tuổi mười sáu. Cái tuổi trăng tròn đầy mơ mộng của một đời người ấy cũng là số tuổi Bi có được trên thế gian này. Số mệnh quá khắc nghiệt với Trúc Bi, hay tại vì bà bỏ mặc em mình nên kết cuộc bi thảm đã rơi vào cô?

– Trúc Bi tội nghiệp của chị

Bà thi thầm bằng tất cả ân hận với gương mặt tươi cười trong bức ảnh có khung bạc rồi từ từ đứng dậy.

Tất cả là tại bà, bà đã không ngăn cấm triệt để Bi khi biết cô quen một kẻ có quá nhiều tai tiếng. Bà thật chủ quan với suy nghĩ bằng những lời giáo huấn đầy lý thuyết cứng nhắc, bà đã ... chặt đứt mọi tư tưởng của Trúc Bi về gã ta. Bà không ngờ trái tim bệnh tật yếu đuối của nó khi yêu lại dữ dội, mãnh liệt đến như vậy. Trước mặt bà, Trúc Bi luôn lễ phép vâng vâng dạ dạ một mực nghe bà, bà đã không nghi ngờ gì khi nhìn vào đôi mắt trong veo của nó, bà đã tin trái tim bệnh hoạn mười sáu tuổi ấy vì sợ mình nên đã thôi không mê muội nhớ về gã đàn ông lỗi đời ấy nữa.

Chuông điện thoại lại reo, bà Quỳnh nhắc máy:

– Tôi đây!

Đầu dây bên kia, giọng luật sư Mão vang lên:

– Chúng ta sẽ bị phạt hai mươi phần trăm trên tổng giá trị đất nếu bỏ không mua phần đất trúng thầu. Đó là một số tiền lớn mà nếu phải bỏ ra vào thời điểm này, công rất nhiều khó khăn.

Bà Quỳnh nhấn mạnh từng tiếng.

– Chúng ta sẽ mua khu đất đó.

– Bà không đùa chứ?

Bà Quỳnh nhếch mép:

– Tôi là người không biết đùa. Tôi phải làm sao cho lão. Đình phải thổ huyết mà chết mới hả dạ. Tôi sẽ có cách lo liệu ổn thỏa, song dĩ nhiên tôi không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Đặt ống nghe xuống, bà Quỳnh lâm bầm nguyên rửa người thuộc dòng họ Triệu Khánh.

Người bà căm ghét nhất là Triệu Khánh Luận, nhưng hắn không sống ô đây mà đã cao chạy xa bay ở tận xứ người. Bà đã thề trước hương hồn Trúc Bi, là sẽ trả thù dòng họ đó và bà sẽ làm chuyện đấy cho bằng được.

Mím môi nhấn số điện thoại di động của một người thân tín bà bảo:

– Tôi muốn cậu dạy dỗ thằng oắt con Triệu Khánh Trình bài học đầu tiên về sự lễ độ. Dĩ nhiên là chỉ dẫn mặt thôi, dù tôi rất muốn thấy ba nó đau đớn vì phải khóc con mình.

Đứng dậy, bà mệt mỏi bước tới cửa sổ nhìn ra khu vườn nhỏ xanh mướt cây lá. Bà cô đơn quá lẻ loi quá, nhưng bà vẫn luôn là một người có nhiều tham vọng. Rồi tài sản kếch sù bà tạo dựng được sau bao nhiêu năm bôn ba nơi đất khách sẽ để cho ai khi bà không chồng, không con và cũng không còn ai là họ hàng thân thích?

Bà không biết nữa, nhưng đâu thể vì không người thừa kế mà bà thôi

không tiếp tục lao vào việc làm cho tài sản của bà được nhân lên.

Giá như đứa bé ấy còn sống nhỉ?

Bà chột rùng mình vì suy nghĩ vừa thoáng qua. Đứa bé ấy là cháu gái bà, nhưng ba nó là kẻ thù của bà. Vì hấn mà em bà đã chết. Bà có thể yêu thương nó được hay không nếu nó vẫn còn sống?

Lòng bà chột dâng lên sự căm phẫn tột cùng. Nếu đứa bé đã chết thì gã đàn ông đó đã giết một lúc hai mạng người. Bà thì mạng phải đổi mạng.

Trúc Bi vốn hiền lành, thánh thiện, nó không thích hận thù, bé Bi thà hy sinh bản thân chứ không để kẻ khác phải khổ vì mình đâu. Và như thế chắc chắn nó không ủng hộ nếu bà cứ tiếp tục giữ mối hận trong lòng để trả thù. Song Diễm Quỳnh không phải là Trúc Bi. Từ hồi còn bé, bà đã nổi tiếng dữ dằn khiến bọn con trai đồng trang lứa phải e dè khi đụng chuyện. Tánh tình quyết đoán, nóng nảy như con trai đã không phải là ưu điểm của phụ nữ, bà lại thêm thói tự phụ, kiêu căng của một cô gái biết mình đẹp nên bọn con trai dù thích bà cũng phải xếp de đứng xa mà nhìn. Lớn lên bà càng cao ngạo vì sự năng nổ, thông minh nhạy bén của mình trong nhiều vấn đề. Bà không thấy tên đàn ông nào xứng với mình, dưới mắt bà những kẻ vây quanh quá đổi tầm thường. Mãi cho đến khi người đàn ông định mệnh của bà xuất hiện.

Có tiếng gõ cửa. Bà Quỳnh vẫn nhìn ra vườn, giọng khô khốc:

– Vào đi!

Trúc Đào, trợ lý của bà bước vào. Đặt lên bàn một tập hồ sơ, Đào nói:

– Đây là toàn bộ tư liệu về công ty Mỹ An, người có vai trò quan trọng nhất công ty hiện là ông Vĩnh Kỳ. Ông ta nắm trọn quyền hành, nên đã gây ra mâu thuẫn với hai người em là ông Vĩnh Sang và bà Thoại Lan.

Bà Quỳnh lạnh lùng ngắt lời:

– Chuyện đó tôi biết rồi, qua chuyện khác đi.

Hơi khựng lại một chút, Trúc Đào hạ giọng:

– Tôi đã tìm hiểu và được biết người đứng chủ quyền miếng đất ở xóm Chài là con gái riêng của ông Vĩnh Sang cô gái ấy năm nay vừa được hai mươi tuổi.

Bà Quỳnh quay phắt người lại, giọng đầy ngạc nhiên:

– Con gái riêng của Vĩnh Sang à? Cái gã ẻo lả nhu đàn bà ấy mà dám ăn vụng để có con riêng à?

Trúc Đào vội vàng:

Nghe nói con bé ấy là con ông ta với bà vợ trước ...

Bà Quỳnh nhú mày:

– Vợ trước à? Ai nhỉ? Ngoài Bích Vi ra, Vĩnh Sang còn người vợ nào nữa kìa?

– Bà ta đã chết lâu lắm nên tôi đã không tìm hiểu, chỉ biết từ khi mẹ chết, cô ta được bà Thoại Lan nuôi cho tới bây giờ.

Bà Quỳnh làm bầm:

– Miếng đất có ngôi nhà gỗ gần trăm năm tuổi ấy rất giá trị, sao ông ta lại cho một con bé đứng chủ quyền nhỉ? Phải vì nó đã mồ côi mẹ còn bị cha không quan tâm không? Hừ! Cho dù vì lý do nào đi chăng nữa, ông ta cũng không nên làm thế. Nữ nhi ngoại tộc. Khi có chồng, con bé liệu còn giữ được miếng đất của tổ tiên nó không? Ông ta đúng là thất hứa ...

Bà Quỳnh bỗng nổi giận khi nhớ về ngày xưa ... Ngay lúc gia đình bà đang kiệt quệ, túng quẫn sau cái chết bất ngờ vì tai nạn giao thông của ba mẹ bà thì ông Bửu Cầm xuất hiện.

Cho tới bây giờ bà vẫn còn nhớ như in buổi gặp mặt đầu tiên ấy. Ông Cầm đã gieo vào lòng cô gái hai mươi lăm tuổi đầy hãnh tiến một ấn tượng mạnh về sự hoạt bát, từng trải của mình. So về tuổi tác, kinh nghiệm sống, thủ đoạn làm giàu, địa vị xã hội, ông đều vượt trội hơn những gã lóc chóc, oắt tì từng theo đuổi bà. Ông đã khiến trái tim kiêu hãnh của bà thổn thức, đốn đau.

Khoảng cách quá xa về tuổi tác, địa vị xã hội và hơn tất cả là định kiến đạo đức đã chìm bà xuống tận cùng tuyệt vọng. Dầu ông đáng tuổi ba mình nhưng bà vẫn yêu mà không rõ vì đâu.

Diên cuồng, si dại nhưng vốn là người tham vọng, thủ đoạn bà vẫn không sao gạt khỏi tâm trí những tính toán cho riêng mình.

Thời đó, ngôi nhà gỗ và mảnh đất ở cái xóm Chài hẻo lánh ấy chỉ đáng giá vài cây vàng, nhưng đó là miếng đất và ngôi nhà do tổ tiên ông Bửu Cầm dựng nên khi từ miền Trung bước chân về Phương Nam. Đối với ông, nó rất có giá trị.

Qua bao nhiêu thăng trầm của thời cuộc, ba ông Bửu Cầm đã phải bán nó để đưa gia đình vào Sài Gòn sinh sống. Lúc về già, ông cụ trời trăng dặn con cháu phải làm cách nào đó mua lại mảnh đất này. Ông Bửu Cầm đã lần hồi về chốn xưa để thực hiện mong muốn sau cùng của cha già.

Bà Quỳnh không biết mảnh đất này đã từng thuộc quyền sở hữu của bao nhiêu người trước khi thuộc gia đình mình, nhưng đứng trước sự tha thiết muốn làm chủ nó của ông Bửu Cầm, bà đã đưa ra một điều kiện đó là phải làm sao cho chị em bà ra nước ngoài an toàn.

Trước áp lực gia đình và dư luận, ông Cầm chỉ biết còn cách để bà đi xa, hai người mới quên được nhau, nên ông đã đồng ý.

Cuộc chia tay đã diễn ra không nước mắt, không hẹn ngày gặp lại trên bãi biển của xóm Chài trong đêm tối. ông Bửu Cầm đã sắp xếp với một tàu đánh cá ở xóm Chài đưa chị em bà ra nước ngoài, nhưng tới phút chót Trúc Bi đã bỏ cuộc vì lên cơn tim.

Bà không thể ở lại với em mình cũng không thể yêu cầu dừng cuộc đi đã được mua bằng vàng. Thế là từ đó bà vĩnh viễn không gặp lại Trúc Bi, để mãi mãi bà mang trong lòng nỗi hoài nghi, không biết lần đó con bé lên cơn tim thật hay vì không muốn rời xa người yêu nên con bé đã giả vờ. Mà cho dù thật hay vờ, định mạng cũng đã an bài. Ôi chao! Sao bà ghét cái từ định mạng đến thế chứ. Tiếc rằng Trúc Bi yếu đuối không vượt qua số mạng như bà ...

Giọng Trúc Đào vang lên:

– Con bé ấy hiện là sinh viên đại học Mỹ thuật.

Bà Quỳnh cau mặt:

– Nói với tôi chuyện đó làm gì?

– Tôi nghĩ là bà quan tâm.

– Không. Tôi không quan tâm đến bất cứ chuyện gì không làm ra tiền.

Tôi muốn sắp xếp cho tôi một cuộc hẹn với ông Vĩnh Kỳ trong tuần sau.

– Vâng, tôi sẽ liên lạc với ông Vĩnh Kỳ và sẽ báo thời gian, địa điểm cho bà.

Đợi Trúc Đào ra khỏi phòng, bà Quỳnh ngồi vào cái bàn giấy đồ sộ bằng gỗ gụ chiếm hết một góc phòng.

Rất chậm rãi, bà mở tập hồ sơ nói về công ty Mỹ An trong khi suy nghĩ của bà lại hướng về ngôi nhà ở tận xóm Chài.

Nếu được, bà nên về đó một lần để thăm lại ngôi nhà cũ, nơi bà đã có một thời thiếu nữ đầy ý nghĩa.

Chẻ buồn thành gió

Chương 4

Trình khoan khoái đứng thật lâu dưới vòi sen. Sau một đường bơi dọc bờ biển dài mấy cây số, Trình đang tắm lại và sẽ dùng com rồi đánh một vòng quanh các quán bar để nhắm nháp rượu Tây và nhảy với các em xinh như người mẫu.

Làm việc xa nhà, buổi tối không chơi bời thì biết làm gì cho hết thời gian đây?

Tự bào chữa cho việc đêm nào cũng gần sáng mới lò mò về xong, Trình quần chiếc khăn tắm, bước ra ngoài.

Điện thoại reo, anh nhìn số gọi đến rồi mới nghe.

Giọng ông Dinh đầy bức xúc:

– Mụ Aline Quỳnh đã đặt cọc để mua miếng đất ấy dù thực lực công ty của mụ không có đủ tiền. Ba nghe tin hành lang, ông Vĩnh Kỳ đã bắt tay hợp tác với Aline Quỳnh.

Trình kêu lên:

– Không lý nào, con chẳng nghe thằng Hòa nói gì cả.

– Dĩ nhiên nó không thể nói rồi. Nhưng hư thật thế nào chưa rõ. Con thử tìm hiểu ở Thoại Oanh xem.

Trình nhăn mặt:

– Chắc gì con bé ấy biết. Con không làm thế đâu. Nếu sự hợp tác của họ không ảnh hưởng tới mình thì thôi, ba quan tâm làm gì.

Ông Dinh hồi hả:

– Thương trường còn khốc liệt hơn chiến trường. Động tịnh gì của những công ty cùng ngành mình đều phải quan tâm hết. Lo xa vẫn tốt hơn lo

gần.

Trình âm ư:

– Con hiểu rồi!

Giọng ông Dinh dìu xuống:

– Tôi đi chơi vừa thôi, còn để sức làm việc nữa.

– Vâng.

Tắt máy, Trình mặc vội quần áo vào. Anh ăn phần cơm đã được người phục vụ dọn sẵn rồi gọi taxi.

Đến các quán bar bằng taxi thật là sướng, Trình có cảm giác mình đang du lịch ở đâu đấy chứ không phải đang làm việc tại đây. Điều đó chắc chắn ba anh chả thích. Anh chơi và làm nhiều ngang bằng nhau, nhưng ông cụ vẫn chưa hài lòng, lúc nào ông cũng muốn Trình phải sống nề nếp hơn và toàn tâm toàn ý dốc sức cho cái ông gọi là sự nghiệp.

Đàn ông dĩ nhiên phải có sự nghiệp, nhưng đâu có nghĩa suốt ngày đầu tắt mặt tối không biết thế nào là vui chơi, giải trí. Anh khác ba mình ở cách nghĩ và cả cách làm việc.

Thâm tâm anh không tán đồng chuyện ông phá giá trong chuyện đầu thầu đất rồi bỏ cuộc để bà Aline Quỳnh bị thiệt thòi, nhưng anh cũng không thể làm trái ý ba mình.

Bây giờ chắc ông cụ đang rối trước quyết tâm của bà Aline. Có lẽ ông đã nhận ra mình sai khi để bà Aline mua miếng đất nhiều người khen là đất địa ấy.

Cú điện thoại vừa rồi của ông khiến Trình hết hứng thú vào bar, những áp lực nặng nề của ông việc tưởng đã chìm xuống sau một ngày vất vả, bỗng bùng lên làm anh hết sức khó chịu.

Trình chợt để ý, anh không muốn vào quán nhấm nháp rượu như một tay chơi sành điệu nữa. Anh muốn lang thang trên biển nên bảo taxi chạy về hướng xóm Chài. Biển ở đó yên tĩnh, người dân lại hiền hòa, anh có thể tìm một cái vòm dưới gốc dương nằm suy nghĩ mà không sợ bị quấy rầy.

Lần rồi đi với Hòa và Thoại Oanh ra đây, đã có vài người quen anh, Trình

có muốn nghỉ lại qua đêm cũng dễ vì dân ở đây rất hiếu khách. Taxi ngừng, Trình trả tiền xe. Anh vừa lững thững đi vào ngõ thì nghe có tiếng xe máy thắng rít sau lưng.

Anh quay lại đúng lúc một gã đầu trọc cao to bước tới hỏi:

– Phải mày là Triệu Khánh Trình không?

Trình khẽ nhú mày:

– Vâng, có chuyện gì à?

Không trả lời, ba gã đàn ông trên hai chiếc Future, đồng loạt bỏ xe lù lù bước tới.

Trình thủ thế trước những bộ mặt côn đồ đó.

– Các anh là người của ai?

Gã đầu trọc cười nhăn nhở:

– Có người nhờ bọn tao dạy mày một bài học để biết cách làm ăn cho đàng hoàng. Mày láu cá với ai thì tự biết.

Hất hàm, gã bảo:

– ... Dô tội bây!

Cũng ngay lúc đó, Trình nghe một giọng con gái lanh lảnh:

– Các người làm gì vậy?

Trình nhận ra cô gái vừa cỡi xe đạp chạy về phía mình là Cầm Thi. Anh không muốn gặp cô vào lúc này chút nào. Bọn giang hồ này đâu e dè với con gái, nhất là cô nàng dễ thương như Cầm Thi.

Giọng Cầm Thi nghe chói cả tai:

– Ăn cướp! Bớ người ta ...

Gã đầu trọc rít lên:

– Bịt mõm con quỷ ấy cho tao.

Một thằng trong bọn nhào về phía Cầm Thi, tay vung lên đe dọa:

– Cầm mồm, không thì ăn theo đó.

Trình nghe máu trong người chạy rần rật. Anh vòng tay đỡ Thi và bảo:

– Chạy về nhà đi Thi.

Gã đầu trọc có vẻ khoái trá:

– A! Chúng mày một bọn hả? Vậy thì ăn con nhỏ luôn tụi bây, trông nó cũng ngon cơm lắm đó.

Nghe gã côn đồ nói như vậy, Trình vô cùng lo lắng. Một mình anh không ngại gì bọn này, nhưng có thêm một người như Cầm Thi chỉ thêm bất tiện chứ không lợi thế chút nào.

Dù có học võ, Trình cũng không làm sao giải vây cho Thi được khi bọn quỷ sứ này đã biết cô chính là điểm yếu của anh.

Giọng danh lại, Trình nói:

– Cô bé này vô can, bọn mày hãy để cô ấy đi.

Gã đầu trọc xoa hai tay vào nhau:

– Ủng vậy sao. Tao sẽ để cho em xinh đẹp đi, nhưng khi xong việc đã thật nhanh và cũng thật bất ngờ, Cầm Thi ngồi thụp xuống hai tay nắm hai bùm cát ném mạnh vào mặt chúng, rồi cũng thật bất ngờ Thi vung tay tát vào mặt gã ở gần mình nhất.

Dù đang tối tăm mặt mũi vì đòn ném cát của Cầm Thi, gã đầu đinh vẫn lẹ làng lách qua tránh khỏi, không những vậy gã còn ôm cứng lấy cô, miệng cười nham nhở:

– Bị người đẹp đánh càng đau càng sướng.

Cầm Thi điếng hồn khi thấy mình lọt thỏm trong vòng ôm của gã đầu đinh.

Cô vội xoay người vùng ra, nhưng cô càng vùng, gã càng ôm chặt hơn.

Trước tình huống ấy, Trình nhào tới hét lên:

– Buông cô bé ra ...

Nào ngờ những gã còn lại chặn ngay trước mặt anh khiến Trình không sao tới gần Thi được.

Gã đầu trọc hất hàm:

– Sao! Mày nóng mặt rồi hả? Em gái đây là quà từ trên trời rơi xuống. Bọn tao sẽ. sau khi xong chuyện với mày ...

Không dẫn được sự tức giận đang bùng lên trong lòng, Trình nghiêng răng tung cú đá hạ đẳng vào gã đeo bông tai vừa xộc đến.

Trúng đòn, gã gập người, ôm bụng tru lên như chó dại, nhưng Trình cũng không tránh khỏi một cú đánh lên từ phía sau của bọn xấu. Cú đánh khiến anh chúi nhủi song Trình vẫn nén đau lướt người về phía Cẩm Thi với hy vọng giúp cô thoát khỏi gã đầu đinh.

Nãy giờ Cẩm Thi đã chứng kiến cảnh một mình Trình phải đối phó với ba gã lưu manh. Anh vừa lì vừa liều khiến cô thấy vững lòng hơn. Hành động của anh khiến Cẩm Thi như được thêm sức mạnh.

Bản tính vốn bướng bỉnh, Cẩm Thi đâu dễ bị khuất phục trước những kẻ như những gã này, cô đột ngột giậm mạnh gót giày vào chân gã đang ôm mình khiến gã đau đớn lỏng tay ôm cô ra.

Chỉ chờ có như vậy, Cẩm Thi xoay người, và trút cơn hậm hực trong lòng bằng một cái tát mạnh vào mặt gã rồi bỏ chạy thật nhanh. Vừa chạy, Cẩm Thi vừa la to khi thấy một đám đàn ông từ xóm Chài đi tới.

Thấy động, lũ côn đồ vội nhảy lên xe phóng mất. Tới lúc này Cẩm Thi mới thấy run, cô ngồi phịch xuống cát, mặt tái xanh, mặc kệ mọi người hỏi thăm xôn xao, Cẩm Thi để Trình trả lời.

Trình một chân quỳ, ngồi xuống trước mặt Cẩm Thi, anh vừa nhìn vừa hỏi:

– Em không sao chứ?

Bỗng dưng Thi ghét anh thậm tệ, cô đoán chắc Trình đã đụng chạm gì dữ lắm nên mới bị bọn giang hồ truy đuổi vào tận đây để thanh toán.

Là con gái gia đình nền nếp lẽ ra vừa rồi Cẩm Thi nên để mặc xác Trình, chẳng hiểu sao cô lại nổi máu anh thư nhảy vào cứu một gã trai lơ sất gái như Trình. Lỡ như vừa rồi không có người tới, biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây?

Cẩm Thi thoáng rung mình khi nhớ lại cảm giác ghê tởm vì bị gã đầu đinh to béo ôm siết vào người. Càng gớm cô càng muốn khóc vì tức nên nghe Trình hỏi Thi không thèm trả lời.

Sự im lặng rồi thái độ yêu xù khác hẳn vẻ gan lì lúc nãy của Cẩm Thi khiến Trình lo lắng. Anh sợ cô bị trúng đòn của mấy thằng cốt đột đó vô cùng.

Sốt ruột, Trình lay tay cô:

– Em ... em đau ở đâu?

Cẩm Thi hất tay anh ra rồi đứng dậy đi một mạch về nhà. Cánh cổng gỗ không khóa, Thi lấy chân giậm dừ đá một cái nó đã mở toang. Cô vào nhà mặc kệ con Vá chồm lên mừng rỡ.

Đằng sau, Trình lẻo đẻo dắt chiếc xe đạp đã bị tuột sên của cô vào theo, lòng rồi bời bời. Anh đoán mãi cũng không ra mình đã “Láu cá” với ai để đến nỗi bị đánh hội đồng như vậy.

Cũng may chúng đã bỏ chạy, nếu không chắc cả đại gia đình ông Bửu Cẩm không để anh yên lỗ như Cẩm Thi xảy ra chuyện.

Con bé ấy đúng là cô gái vàng, có là nhà văn, Trình cũng không tưởng tượng nổi mình đã trải qua một hiện thực ngỡ chỉ có thể ở trong mơ.

Xưa nay toàn anh hùng cứu mỹ nhân. Nào ngờ một gã sức dài vai rộng, từng tập thể hình, học mấy năm karatedo lại được một cô bé trong giới nghệ thuật chân yếu tay mềm cứu mòi mất thể chớ.

Ngồi xuống bậc tam cấp vì không được ... mòi vào nhà, Trình bắt đầu tịnh tâm để rà soát lại toàn bộ công việc mình đã làm trong thời gian vừa qua ở tại thành phố biển này.

Rõ ràng anh đã hết sức cN trọng với các mối quan hệ gần xa . Anh không bắt hòa với ai ở xứ biển này. Vậy thì tại sao nhỉ? Anh chợt nhớ đến cú điện thoại hăm dọa anh cách đây không lâu. Liệu chúng có cùng một bọn

không?

Trình đưa tay lên môi. Lúc này bị đâm vào mặt, môi anh đập vào răng đang rướm máu. Cũng may là anh chó không phải Cầm Thi.

Dường như này giờ anh cho rằng mình may mắn nhiều hơn xui xẻo. Dầu sao cũng nhờ Cầm Thi, nếu không chưa biết anh broun trán, sứt đầu cỡ nào nữa.

Dân gian thường nói:

Ba chọi một không chột cũng què. Đẳng này bọn chúng tới bốn đứa, lại mạnh khỏe như voi và cũng có và chuyên nghiệp lắm.

Bà Mười bước ra đưa anh chai dầu.

– Xoa vào chỗ bị đánh cho tan máu bầm.

Trình nhăn nhó:

– Cháu bị đập môi ...

Bà Mười nói:

– Vậy thì ngâm muối. Nào, vào đây!

Trình ngoan ngoãn theo bà vô bếp. Bà pha cho anh một ly nước muối khá đậm đặc và ... bắt anh ngâm.

Trình lại ngoan ngoãn vâng lời trong khi mắt anh đảo quanh tìm Cầm Thi.

Bà Mười ca cNm:

– Chả hiểu sao đàn ông khoái đành đâm như vậy.

Rồi bà chép miệng:

– Mà đâu chỉ đàn ông. Con bé nhà này cũng thích động chân động tay mới khổ chó. Lỡ vừa rồi xảy ra chuyện, tôi không biết phải nói thế nào với Út Lan nữa. Út Lan mà biết nó đánh nhau là vì cậu thì càng rắc rối to.

Trình nuốt vôi ngậm nước muối mặn chát. Anh ầm ứ:

– Cháu không hiểu sao bà Thoại Loan ghét cháu ra mặt, ghét ngay lần gặp đầu tiên dù cháu chưa hề làm điều gì sai quấy với gia đình.

Bà Mươi liếc xéo Trình:

– Không làm gì xúi quẩy à? Vậy ai là người khiến Oanh, Yến trở mặt với nhau? Nếu nghĩ tôi ru rú trong xó biển này nên không biết gì là làm, tôi biết cả ông chú quý hóa của cậu mà. Đúng là chú cháu gì cũng một ... máu.

Trình nóng mặt vì nhận xét khơi khơi của bà Mươi. Bà thủng thỉnh nói tiếp:

– Chuyện gì cũng có lý do nhưng tui hổng tiện khai ra. Tốt hơn hết cậu cứ làm theo yêu cầu của cô Lan, đừng bao giờ lại đây cũng như làm phiền Cẩm Thi. Tôi sẽ không nói lại với cô Út Lan chuyện bữa nay.

Trình khó chịu lẫn tự ái khi nghe những lời kẻ cả của bà Mươi. Anh cao giọng:

– Ai cũng có tự do cá nhân, dĩ muốn nói gì làm gì với bà Thoại Lan, cháu không quan tâm. Cháu không thích bị cấm cản khi định làm điều mình muốn, bởi vậy cháu không làm theo bất kỳ yêu cầu nào. Cám ơn dì đã cho cháu ...

ngậm muối. Giờ cháu muốn gặp Cẩm Thi.

Bà Mươi tròn mắt nhìn Trình như nhìn quái vật:

– Cái gì? Con bé không gặp cậu đâu.

– Ít ra cháu cũng gặp Thi để cám ơn cô bé đã giúp cháu chớ.

Bà Mươi phNý tay:

– Ôn nghĩa gì. Ồi dào! Cậu về ... về đi.

Trình ngồi xuống ghế:

– Chưa gặp Thi, cháu chưa về.

Bà Mươi tức tối buột miệng:

– Đúng là chú cháu một giuộc. Lỳ y như nhau và chắc chắn cũng đều như nhau.

Mặt Trình sạm lại vì câu nói nặng ký đó. Anh đôi giọng lạnh như băng.

– Dì biết gì về chú tôi và tôi mà dám nói thế? Dì đi quá xa rồi đó.

Bà Mười xui xuống, ngay lúc đó, Cầm Thi từ trên cầu thang gỗ bước xuống.

Cô nhỏ nhẹ:

– Con cần nói chuyện với anh Trình, dì cứ mặc bọn con.

Bà Mười ngập ngừng:

– Đây là nhà bếp, dì phải dọn dẹp bếp, nên không đi đâu hết.

Giọng Cầm Thi tỉnh bơ:

– Bọn con ra ngoài sân vậy.

Bà Mười chưa kịp nói gì thì Thi đã đi trước, Trình dù còn hậm hực cũng đành theo sau.

Tới hàng hiên, Cầm Thi ngồi xuống cái đôn sứ hình con voi, Trình ngồi xuống đối diện.

Tự dưng những nặng nề, lo lắng, bức dọc trong anh lắng xuống, Trình hấp háy mắt:

Voi còn có đôi có cặp, người ta nếu một mình làm sao sống nổi.

Cầm Thi dài giọng:

– Nhưng nhiều mình quá lại dễ chết sớm theo kiểu bị phân thân. Nếu tôi không làm thì bọn vừa rồi tính xử anh vì anh lăng nhăng với mấy cô nàng của chúng. Đúng không?

Trình ngó ra rồi bật cười:

– Đúng là óc tưởng tượng của nghệ sĩ. Tôi không hề lăng nhăng, có thể

em không tin, nhưng đúng là như vậy. Hơn nữa, cái từ lảng nhảng với tôi hơi bị nặng. Tôi không phải tuýp lảng nhảng nên có tự ái khi nghe em nói thế.

– Vậy tại sao bọn người đó đánh anh?

Trình nhún vai:

– Tôi không biết.

Cầm Thi khịt khịt mũi:

– Hơi bị lạ nghen. Câu trả lời của anh làm tôi ân hận lúc này đã quá hăng hái nhào vô giúp đỡ. Anh ra đòn cũng khá lắm. Chắc cũng chuyên nghiệp đánh đấm?

Trình nói:

– Tôi là người kinh doanh nên dễ đụng chạm và dễ bị ghét. Đã bị ghét thế nào cũng bị đánh để cảnh cáo, dằn mặt. Tôi không ngạc nhiên cái trò của đối thủ nào đó, song tôi vô cùng ngạc nhiên vì em. Đúng là một bất ngờ đầy thú vị. Em là một con nhóc vừa thông minh vừa gan cóc tía.

Cầm Thi vênh mặt lên:

– Tôi không phải một con nhóc và rất ghét bị gọi như vậy.

Trình tủm tỉm cười:

– Con gái vẫn là con gái. Tôi cảm ơn dù đã ân hận vì lỡ giúp tôi ... đánh lộn.

Cầm Thi bĩu môi:

– Anh không thành thật chút nào. Thật đáng tiếc!

Trình nhìn cô say đắm:

– Em muốn tôi thành thật cỡ nào tôi cũng sẵn lòng.

– Hỏi mỗi một câu, anh đã không biết thì làm sao sẵn lòng?

Trình kêu lên oan ức:

– Tôi không biết thật mà!

Cầm Thi gật gù:

– Vậy tôi sẽ hỏi cái anh biết. Bà Aline Chu là người như thế nào?

Trình đưa điều kiện:

– Trước khi trả lời, tôi muốn hỏi tại sao em quan tâm tới bà Chu?

Cầm Thi so vai:

– Tò mò. Đơn giản thế thôi.

Trình kể khá rành mạch:

– Bà Aline là việt kiều Mỹ, dù cái tên Aline nghe rất Tây. Bà Aline vượt biên cách đây phải hơn hai mươi năm. Sau khoảng thời gian dài đăng đăng sống và làm việc ở xứ người bà ta về nước thành lập công ty Chương Thiện. Công ty này chuyên đầu tư xây dựng các khu chung cư cao cấp rồi cho người nước ngoài thuê.

Cầm Thi từ tốn:

– Tôi muốn biết về người của bà ta.

Trình nói:

– Bà ấy tên là Chu Thúy Quỳnh. Dân góc miền biển này đó. Trước kia gia đình bà Aline Chu thuộc hàng giàu có, nhờ làm hăng nước mắm, buôn bán gần khắp miền Nam. Sau một tai nạn giao thông, cả cha lẫn mẹ bà Chu đều chết cả.

Lúc ấy, vì Aline Chu chưa đủ sức quản lý hăng nước mắm, nên bà ta phải sang cho người khác rồi vượt biên.

Ngừng một chút, Trình nói tiếp:

– Bà Aline là một phụ nữ rất có cá tính. Quyết đoán, thủ đoạn, nhạy bén trong công việc. Còn ở đời thường, bà ta là một người đàn bà nhỏ mọn, thù dai và luôn ăn miếng trả miếng với người bà ta ghét.

Nói tới đó, Trình bỗng im bất. Trong đầu anh vừa lóe ra một điều, nhưng có lẽ nào? Có lẽ nào?

Ba anh vừa nói trong điện thoại:

Thương trường còn khốc liệt hơn chiến trường . Liệu sự khốc liệt ấy có nằm trong vở kịch mang tính hành động vừa rồi không?

Giọng Cẩm Thi vang lên:

– Theo anh, tôi giống bà Aline Chu ở điểm nào?

Trình không trả lời ngay, anh gật gù:

– Ra là thế!

Thấy Trình cứ nhìn mình rồi tủm tủm cười, Cẩm Thi âm ứ:

– Anh trả lời đi chứ.

Trình phán một câu:

– Đẹp! Đó là điểm chung của em và Aline Chu.

Cẩm Thi nói:

– Tôi không đợi nghe anh nói điều này.

– Vì em đã biết mình đẹp à?

Cẩm Thi nhấn mạnh:

– Tôi muốn biết mình giống bà Aline ở điểm nào?

Trình nghiêm nghị:

– Em có đôi mắt và sống mũi cao rất giống bà ta.

Thi liếm môi:

– Vậy tôi khác bà ta ở điểm nào?

Trình nghiêng đầu:

– Có lẽ ở cái nhìn và cách nhìn.

Cầm Thi chớp mi vì ánh mắt của Trình. Phân biệt được cách nhìn và cái nhìn của hai người được xem là giống nhau à! Cũng khá đó! Tiếc rằng cô không biết mặt bà Aline Quỳnh để xem cô giống bà ta tới bao nhiêu phần trăm.

Điện thoại di động của Trình rung lên trong túi.

Anh lấy re và nghe giọng đàn ông vang to:

– Số mày hên đó. Nhưng đây mới là đòn cảnh cáo, lần sau mày sẽ lãnh theo trên mặt đó con. Nè! Cho bọn tao gởi lời thăm cô em xinh lần đã liêu mình vì mày. Tao rất muốn gặp lại cô nàng.

Trình nóng mặt:

– Đồ khốn! Bảo với bà chủ mày, tao không sợ đâu. Đừng hành xử theo kiểu găng-tơ của Mỹ ở đây. Nếu bọn mày đụng tới con bé, tao thề không bỏ qua chuyện này.

Dứt lời, anh tắt máy. Cầm Thi tròn xoe mắt:

– Bọn hồi nãy hả?

Trình gật đầu. Cầm Thi ngáp ngừng:

– Anh đã biết chúng là ai phải không?

Trình ậm ự:

– Tôi chỉ buột miệng thế thôi.

– Anh nghĩ đó là một người đàn bà à? Sao bà ta lại thuê người hành hung anh? Có phải tại anh ...

Mắt Cầm Thi ánh lên tia ranh mãnh khiến Trình phải gất:

– Em lại tưởng tượng chuyện vớ vẩn gì vậy?

Mặt hất lên như một thói quen ngang bướng, Cầm Thi bắt bẻ:

– Tôi đã nói gì đâu. Anh tưởng tượng thì có. Nói thiệt đi. Bà ta là ai vậy?

Nếu không nói, lỡ như có lần thứ hai, tôi sẽ xem như hồng quen hồng biết anh đó.

Trình chép miệng:

– Phải chi vừa rồi em lơ tôi thì hay biết mấy. Giờ thì rắc rối dây cả em đấy.

Cầm Thi so vai:

– Ăn thua gì. Tôi đâu có sợ.

Trình nhìn cô, giọng nghiêm chỉnh:

– Nhưng tôi sợ. Bọn chúng đã biết em chính là điểm yếu của tôi.

Cầm Thi ngó lơ ra chỗ khác để tránh ánh mắt của Trình.

– Nói gì nghe lạ vậy? Tôi mà là yếu điểm của anh à? Tự ái ... dòn dập thật!

Trình chống tay dưới cằm:

– Tôi nói thật đó.

Thi nhú mày lảng đi:

– Bộ vừa rồi chúng hăm dọa à?

Trình thở dài:

– Tôi không muốn em phải lo nghĩ, nhưng đúng là như vậy. Có lẽ chúng tưởng em là người yếu của tôi.

Cầm Thi thoáng đỏ mặt:

– Vớ vẩn hết chỗ nói. Tôi và Thoại Yên khác xa một trời một vực, tưởng gì kỳ cục.

Trình ngập ngừng:

– Tôi rất sợ chúng giở trò với Thi. Hay là tạm thời em về Sài Gòn một thời gian.

Cầm Thi không chịu:

- Tôi không về đâu. Bộ anh tưởng tôi dễ bị bắt nạt lắm sao?
- Vấn đề không ở chỗ bị bắt nạt. Tôi cho rằng chúng sẽ quấy nhiễu em.
- Nhưng chúng là ai? Tôi muốn biết.

Trình trầm ngâm:

- Tôi nghĩ có lẽ là bà Aline Chu.

Cầm Thi thẳng thốt:

- Thiệt hả? Mà tại sao mới được chứ?

Trình vẫn tắt:

- Công ty của gia đình tôi và công ty của bà Aline có đụng chạm trong làm ăn. Thoạt đầu tôi không nghĩ là bà ta, nhưng khi em muốn biết về Aline Chu, tôi đã nhắc đến tính cách ăn miếng trả miếng, nhỏ mọn, thù dai của bà ấy, trong tôi bỗng lóe lên sự nghi ngờ. Tới lúc này sự nghi ngờ ấy càng lớn đến mức tôi tin sự suy đoán của mình là đúng.

Ngập ngừng một chút, Trình trầm giọng:

- Ngoài chuyện làm ăn ra giữa gia đình tôi và gia đình bà Chu có bất hòa lớn.

Cầm Thi tò mò:

- Đó là bất hòa gì vậy?

Trình lấp lửng:

Bất hòa của bậc cha chú, tôi không tiện nói ra.

Cầm Thi gật gù:

- Chắc lại là chuyện tình cảm ...

Trình nhếch môi:

– Em nhảy bén thật. Người ta đồn cô em gái của bà Aline rất yêu chú tôi, nhưng hai người đã bị cấm đoán.

– Ông chú mà cũng là bạn của cô Lan tôi phải không?

– Vâng. Chú Luận.

Cầm Thi thắc mắc:

– Hai người đó chắc là không thành vợ thành chồng rồi, nhưng hiện giờ họ ra sao?

Trình trả lời:

– Chú tôi đang sống ở Canada với gia đình và có lẽ cũng không được hạnh phúc. Người em của bà Aline đã chết khi còn rất trẻ. Chính cái chết của bà ấy đã khiến hai gia đình chúng tôi càng đối nghịch nhau hơn.

– Cái chết của em bà Aline có liên quan tới chú anh sao?

Trình thở dài:

– Bà ấy bị bệnh tim. Bà Aline Chu cho rằng em bà ta chết vì buồn khổ.

Nguyên nhân nỗi buồn ấy chính là chú Luận.

Cầm Thi hỏi tới:

– Nhưng sự thật thì thế nào?

– Tôi không biết:

Cầm Thi chống cằm. Cô lại hỏi tiếp sau một lúc trầm tư:

– Tại sao hai người lại bị cấm đoán nhỉ?

Trình khẽ lắc đầu rồi nói:

– Sao cô Lan ngăn cấm chúng ta, em trả lời đi?

Cầm Thi phản ứng ngay:

– Tôi và anh không giống hai người ấy.

Trình có vẻ tha thiết:

– Tôi cũng mong như vậy để chúng ta có một kết thúc khác, tốt đẹp hơn.

Cầm Thi bĩu môi:

– Anh khéo tưởng tượng thật. Người mơ về anh là hai cô Oanh, Yến chứ không phải tôi.

– Nhưng tôi đâu có mơ về họ.

Một lần nữa Cầm Thi phải quay đi để tránh nụ cười nguy hiểm đầy lảng lơ, phóng đảng của Trình.

Giọng anh trầm xuống nồng nàn:

– Hối thật nhé. Nếu tôi và hai cô Oanh, Yến nhà em không quen biết nhau, em sẽ nghĩ về tôi như thế nào?

Cầm Thi ngập ngừng:

– Tôi không nghĩ gì hết, vì điều đó đã không xảy ra. Tôi đã quen biết anh sau chị Oanh và Yến.

Mắt Trình thoáng những tia âm áp. Anh nói:

Câu trả lời của Thi sẽ giúp tôi có giấc mơ đẹp vào đêm nay, thay vì phải gặp ác mộng, sau một tối bị quỷ ám.

Cầm Thi buột miệng:

– Tôi thật không hiểu ý anh.

Trình hơi chồm người về phía trước:

– Em hãy sống thật lòng, đừng đặt nặng mối quan hệ của tôi với Oanh, Yến, như vậy em sẽ thấy nhẹ nhàng và em sẽ nghĩ về tôi như nghĩ về một người bạn cần phải có.

Cầm Thi nhắc lại:

– Như một người bạn cần phải có. Anh tự cao quá. Trước đây, tôi không biết anh, tôi vẫn sống tốt đó thôi.

Trình nhấn mạnh:

– Nhưng khi biết tôi, em sẽ khác, ít ra là từ giờ trở đi, em sẽ khó lòng quên một người đã cùng em sống chết.

Cầm Thi khịt mũi:

– Tôi đang ân hận về sự bốc đồng của mình đấy. Sớm muộn gì cô Lan cũng biết, và chắc chắn sẽ bị mắng. Có một người bạn như anh chả ích lợi gì. Tôi nhớ không lầm, lần nào gặp anh, tôi cũng xui xẻo.

Trình nhăn mặt:

– Em có quá lời không vậy?

Cầm Thi khịt mũi:

– Chuyện vừa xảy ra rõ ràng là bằng chứng. Nhưng hậu quả của cái sự xui xẻo ấy chắc còn dài dài.

Bà Mười bước ra.

– Điện thoại kia Thi.

Cô ngơ ngáo:

– Sao con không nghe chuông?

Bà Mười xụ mặt:

– Di nói láo con làm gì. Út Lan đang chờ đó.

Thi lầm bầm:

– Chết rồi! Bao cấp mười đã thối tới.

Liếc vội Trình một cái, cô bước vội vào nhà.

Giọng bà Lan giận dữ:

– Ngày mai con phải có mặt ở Sài Gòn cho cô. Hừ! Làm thân con gái mà tham gia vào chuyện thanh toán, đánh đấm. Cái thằng ôn dịch ấy có đáng để con liều mạng không? Lỡ có chuyện gì chỉ khổ cái thân già này thôi, chứ nó chăm sóc con được không? Phải về đây, về ngay thôi.

Cầm Thi ngang ngạnh:

– Chả hiểu dì Mười đã nói gì, nhưng con không về đâu.

– Cô đã cấm con không giao thiệp với thằng Trình, nhưng con cãi lời, làm sao cô dám tin tưởng để con tự tung tự tác ngoài đó với một đứa như nó.

– Con không qua lại với Trình dù ảnh từng ghé nhà với anh Hòa. Chuyện vừa xảy ra chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Bà Lan ngắt lời Thi:

– Ngẫu nhiên, ngẫu hứng gì cô không quan tâm. Cứ về nhà với cô.

Cầm Thi âm ứ:

– Con thấy Trình cũng đàng hoàng, sao cô lại cấm con giao thiệp? Phải tại anh ta là cháu ông Luận, mà ông Luận lại là người đào hoa nức tiếng hay không? Có thể trước đây cô và chú Luận có bất đồng, có xích mích nhưng cũng đừng vì vậy mà ác cảm với Trình, tội nghiệp anh ấy.

Bà Lan quát lên trong máy:

– Giỏi ăn nói lung tung. Thằng Trình đã đủ tai tiếng với Thoại Oanh, Thoại Yến rồi, con đừng ngu ngốc chen chân vào đứng cạnh hai đứa nó nữa.

Cầm Thi âm ứ:

– Trình và con không có gì. Con cũng khác Thoại Oanh, Thoại Yến.

– Cô không muốn nghe con thanh minh, cô muốn ngày mai con phải có mặt tại Sài Gòn. Chơi bao nhiêu đó là quá đủ rồi.

Bỗng dung Cầm Thi bực bội vì kiêu ra lệnh không cần giải thích lý do

của bà Lan. Cô đâu phải trẻ con nữa, nhưng cãi lời bà thì cô vẫn chưa dám.

Nuốt nghẹn xuống, Cầm Thi bảo:

– Vâng.

Gác máy, Cầm Thi thần thờ trở ra sân:

Trình vẫn còn ngồi trên cái đôn hình con voi, giọng anh trầm xuống ray rức.

– Đã bị cô Lan mắng rồi phải không? Tôi xin lỗi.

– Có liên can tới anh đâu.

– Sao lại không! Em cho tôi là Bờm chắc?

Thi đều giọng:

– Người lớn lúc nào cũng là người đúng, tôi quen nghe mắng rồi, nếu không phải vì anh tôi cũng bị mắng vì chuyện khác. Cô Lan bắt tôi về ngay ngày mai.

Trình từ tốn:

– Cô Lan sợ em sẽ gặp rắc rối từ bọn côn đồ đó. Em nên nghe lời, như vậy tôi cũng an tâm.

Cầm Thi nhếch môi:

– Không phải như vậy đâu. Cô Lan chỉ muốn nhốt tôi vào trong lồng son, ở đó tôi phải nghe lời cô tất cả mọi điều. Anh không biết đấy thôi, với những người bà con họ hàng và với cả ba tôi, tôi là một con bé ngỗ nghịch, bởi vậy cô Lan rất sợ bị mang tiếng không biết dạy tôi. Mà thật ra tôi có làm gì sai đâu chứ.

Tôi không hiểu sao tôi luôn có cảm giác mình là cái gai trong mắt họ.

Nói tới đây, Cầm Thi chợt nghẹn lời, cô mím môi lại và nghe mắt cay xè.

Trình lặng lẽ nhìn cô bé, lòng anh chợt dâng lên những cảm xúc thật lạ.

Lần đầu thấy Cẩm Thi lạc lõng trong bữa tiệc mừng thọ ông Bửu Cẩm, Trình đã nao nao, nhưng lúc đó anh cho rằng anh xúc động trước vẻ lạ lạ của một cô gái, rồi nữa anh chú ý tới Cẩm Thi vì cô có quá nhiều điểm giống bà Aline Chu, một người đàn bà luôn khiến anh phải dè chừng trong giao dịch làm ăn.

Suốt buổi tối đó, anh cứ dỗi mắt âm thầm quan sát Thi và bị cô bắt gặp, tiếc rằng anh chưa nói với Cẩm Thi được mấy lời.

Khi gặp lại cô trên tàu cánh ngầm, thì giữa hai người lại bị ngăn cách bởi một biên giới vô hình được dựng lên bằng những lời cấm đoán của bà Thoại Lan.

Trình không nghĩ mình sớm tái ngộ với Cẩm Thi đến vậy. Hình như giữa anh và cô bé cô duyên gặp gỡ thì phải. Không những chỉ là duyên mà còn là phận nữa, nếu không sao tự nhiên Cẩm Thi lại xuất hiện đúng lúc Trình gặp họa để chia sẻ nguy hiểm cùng anh? Những cô gái anh từng quen có cô nào dám vì người khác như Cẩm Thi không?

Trình nói:

– Em là một cô bé giàu lòng nhân hậu, thì làm sao là cái gai trong mắt người khác cho được. Không nên suy nghĩ một cách cực đoan rồi buồn.

Cẩm Thi im lặng. Một lát sau cô nói:

– Ngày mai phải về rồi, tôi không thích chút nào. Tôi vẫn muốn lang thang ngoài biển vô cùng. Nhưng giờ này đã tối quá rồi.

Trình rủ rê:

– Hay là chúng ta cùng dạo biển một lần?

Cẩm Thi mở to mắt:

– Anh đi với tôi à? Được không đó?

– Nếu em không chê tôi vô dụng, không bảo vệ được em khi lỡ gặp chuyện, tôi rất sẵn lòng.

Cẩm Thi nôn nao, cô đang muốn làm điều gì đó khác với những điều cấm đoán của cô Lan, cô muốn nổi loạn một lần cho bao nhiêu ức chế dồn nén lâu nay bùng nổ. Cô muốn mình sống khác trước dù chỉ một lần thôi. Vậy

thì sao không cùng Trình ra biển để hưởng sự tự do trong khoảnh khắc để rồi sáng mai Cầm Thi lại rời xa biển và về nhà làm một cô gái ngoan, suốt ngày vâng dạ theo ý của cô Lan?

Chỉ nghĩ tới việc phải ép mình như lâu nay Cầm Thi đã thấy khổ sở. Cô ngẩng lên nhìn vào đôi mắt hết sức đa tình của Trình và biết mình đang dao động trước đề nghị thật hấp dẫn và đúng lúc của anh.

Dạo biển đêm với một người đàn ông đầy phong độ, đúng là lãng mạn và cũng vô cùng nguy hiểm.

Có nên thử hay không?

Trình rất mang tiếng vì đàn bà, nhưng anh ta không phải là đồ bỏ đi, Cầm Thi có thử một lần cũng ăn thua gì, hơn nữa cô không phải dạng đa cảm như chi Oanh hay yếu đuối như Thoại Yến. Vậy thì sợ gì?

Mắt Trình như vừa thôi thúc vừa thách thức Cầm Thi, khiến cô khó cưỡng lại.

Ngần ngừ rồi quyết định trong tích tắc, Cầm Thi bảo:

– Anh chờ tôi nhé.

Rời bằng những bước chân chắc chắn, Cầm Thi xuống bếp.

Giọng thật nghiêm, cô nói với bà Mươi:

– Sáng mai con về Sài Gòn, tối nay con muốn ra biển, dì không được gọi điện mách cô Lan như vừa rồi. Nếu không con sẽ bỏ nhà đi luôn, lúc ấy thì khỏi ai tìm ra con.

Bà Mươi đáp ứng:

– Con đi với cậu Trình hả? Trời ơi! Không được.

Cầm Thi cao giọng:

– Tại sao lại không được? Con làm việc gì cũng bị cấm, cũng không được.

Hừ! Con sắp điên lên vì tất cả những cái không được ấy rồi, dì biết không?

Bà Mười im lặng và cuối cùng nhỏ nhẹ:

– Mang theo áo lạnh rồi đi đi. Dì tin con ... là con gái phải ... phải ...

Cầm Thi vớ lấy cái áo gió treo trên móc ra, chạy ào trở ra, cô nôn nóng đến mức không nghe hết lời dặn dò của bà Mười.

Trình đón cô với nụ cười thật rạng rỡ. Với anh, đêm nay sẽ là một đêm đặc biệt. Hy vọng là Cầm Thi, cô thiên thần nhỏ bé cũng nghĩ như anh.

Chở buồn thành gió

Chương 5

Cầm Thi ngồi co ro trên ghềnh đá bên cạnh Trình. Cô nhìn lên bầu trời chỉ chút sao rồi trầm tư.

– Anh thấy không, những ngôi sao đang nhấp nháy trò chuyện với nhau bằng cách phát tín hiệu đó. Đến ngôi sao cách xa nhau biết bao nhiêu năm ánh sáng mà còn có nhu cầu giao tiếp, hướng hồ chi người ta. Ấy vậy mà cô Lan chỉ muốn tôi lúc nào cũng ở nhà, không bạn bè, không anh em, không cha mẹ. Lúc nào cô cũng ở cạnh tôi để giám sát, để dạy bảo những câu giáo điều nghe mãi đến khủng hoảng.

Thi đều giọng:

– Anh biết không, đây là lần đầu tiên tôi được về đây một mình, chưa được tự do bao lâu đã trở lại Sài Gòn. Vậy mà tôi nói gặp anh, anh toàn xui xẻo anh không tin, đã vậy suốt thời gian vừa qua, tôi chả làm được tích sự gì.

Trình hỏi:

– Việc em Chả làm được tích sự gì có phải do tôi không? Mà em định làm tích sự gì vậy?

Cầm Thi so vai:

– Tôi luôn ao ước ăn mặc theo sở thích, nhưng cô Lan không bao giờ ưng ý những bộ cánh tôi chấm, thế là tôi chỉ vẽ chúng ra giấy rồi ngắm nghía, rồi tưởng tượng. Hôm xách balô hồ hởi ra đây, đầu tôi đầy ắp nhưng mẫu trang phục hết ý, nhưng khi ngồi trước trang giấy chúng lại biến mất hết.

Trình an ủi:

– Rồi chúng sẽ xuất hiện trở lại, em lo gì cơ chứ. Điều quan trọng là em hãy để tâm hồn thanh thản, nặng nề quá làm sao bay bổng để sáng tạo. Trong lòng có gì buồn, cứ nói ra đi, tôi sẽ nghe.

Cầm Thi nghiêng đầu nhìn Trình:

– Anh có phải người bạn tốt không nhỉ?

Trình hấp háy mắt:

– Tôi là người bạn biết lắng nghe và biết giữ bí mật. Em có bí mật nào cần tôi giữ hộ không?

Cầm Thi liếc Trình:

– Có đấy! Nhưng giao cho anh giữ thì không thể. Bí mật ấy là của tôi.

Trình tủm tỉm:

– A! Tôi biết bí mật đó là gì rồi.

Cầm Thi nóng mặt:

– Không thể nào!

Rồi ngồi im lặng. Ngoài khơi những đoàn tàu đánh cá lấp láy đèn như những ngôi sao trên mặt nước.

Tiếng sóng vỗ ầm ì, tiếng gió xôn xao và tiếng trái tim Cầm Thi đập thành thịch làm cô có cảm giác rất lạ.

Giọng Trình vang trong gió:

Biển một bên và em một bên . Tới bây giờ anh mới cảm thấy thâm thía câu thơ này. Một câu thơ tràn đầy tình yêu và hạnh phúc.

Cầm Thi nhấn mạnh:

– Nên để dành mà nói với Oanh, Yến chứ nói với tôi làm gì.

Trình thản nhiên:

– Một bên biển, một bên em, không có kẻ thứ ba, thứ tư nào chen vào được đâu, em đừng nhắc tới họ.

Thi nhắc:

– Một người là chị, một người là em tôi đó.

– Vậy thì sao? Với tôi họ là người dung.

Cầm Thi im lặng. Trình nói đúng, không nên nhắc đến Thoại Oanh, Thoại Yến lúc này.

Giọng Trình nồng nàn:

– Tôi chỉ muốn biết về em, người đã gieo vào tâm trí tôi một ấn tượng. Em đang nghĩ gì vậy nhỏ?

Cầm Thi trả lời:

– Tôi đang nghĩ tới những vì sao, chúng ở xa quá. Hồi còn bé, tôi luôn tin rằng mẹ tôi đang sống trên một trong những ngôi sao đó, nên đêm nào trước khi đi ngủ tôi cũng cố ra cửa sổ nhìn sao và nói lời tạm biệt mẹ, người tôi chỉ biết mặt qua tấm ảnh trên bàn thờ.

Mắt vẫn hướng lên trời cao, Cầm Thi nói tiếp:

– Thuở ngu ngơ đó, tôi rất thương ba mình, dù ông không hề đoái hoài tới tôi. Tôi thương ông và nghĩ ông rất đau khổ vì mẹ tôi mất sớm quá, tôi ngây thơ tin rằng ông đã cưới vợ khác để có người thay thế chỗ trống của mẹ.

Môi nhếch lên, Cầm Thi cười:

– Lớn hơn một chút, tôi mới phát hiện ra rằng Thoại Yến nhỏ hơn tôi chưa đầy một năm sinh. Điều này làm tôi nghi ngờ lòng chung thủy của đàn ông. Tôi thôi nhìn cao sao trời hằng đêm và biết chả có ngôi sao nào dành cho mẹ, trong lòng ba tôi không có bà và cũng chẳng hề có tôi.

Trình thật sự ngạc nhiên trước những lời của Cầm Thi. Lẽ nào ông Vĩnh Sang nhẫn tâm đến mức vợ vừa mới chết, con còn nằm trong nôi mà đã có vợ khác?

Cầm Thi chống hai tay lên cát, người ngã ra phía sau giọng mơ mộng:

– Khi nhìn những ngôi sao nhấp nháy anh nghĩ gì?

Trình nhìn lên trời:

– Ở thành phố hiếm thấy sao và được thấy nhiều sao như ở biển, cho nên tôi không có thói quen tìm cho mình một ngôi sao để thả lên đó niềm vui hay nỗi buồn giống như em. Từ bây giờ trở đi, có lẽ tôi đã khác. Nhìn sao, tôi sẽ nhớ tới đêm nay và nghĩ đến ngôi sao của tôi.

Cầm Thi tò mò:

– Đó là ngôi sao nào vậy?

Trình lấp lửng:

– Một ngôi sao sáng hơn cả Sao Hôm và lung linh hơn cả Sao Mai, nó là của riêng tôi, nên tôi chỉ nói với người tôi yêu thôi.

Thi so vai:

– Chán ngắt! Anh đúng là một người bạn biết lắng nghe và biết giữ bí mật ...

của mình. Tôi ân hận đã thổ lộ với anh nhiều điều tôi chưa từng nói với ai bao giờ.

Trình nheo nheo mắt:

– Em muốn biết về ngôi sao của tôi, hay em muốn là người yêu của tôi vậy?

Cầm Thi ảm ức làm thình, cô đứng dậy đi dọc bãi. Trình chậm chậm đi theo.

Anh huýt gió bài Biển nhớ khiến Thi nao lòng.

Cô không biết trong những lời Trình nói với mình lời nào là thành thật, lời nào là ỡm ờ. Chỉ biết cô Lan từng răn đe, con gái có gốc mới tin lời những thằng đàn ông mồm mép.

Trình còn hơn cả mồm mép và Cầm Thi không phải một đứa ngốc ...

Bỗng dưng Cầm Thi buột miệng:

– Thật ra anh là người như thế nào?

Trình vẫn lơ lửng nửa đùa nửa thật.

– Tôi đúng như lời cô Lan đã ... đặc tả. Đó là một gã mồm mép, tán giỏi, giả dối và đều. Đừng bao giờ tin tôi, một gã lảm thối hư tật xấu.

Cầm Thi kêu lên thảng thốt:

– Tôi không thích nghe những lời như vậy. Nó làm hỏng buổi tối sẽ là kỷ niệm của tôi sau này. Anh đúng là độc ác.

Dứt lời, Cầm Thi ù bỏ chạy. Có nghe tiếng Trình gọi tên mình thảng thốt lẫn vào tiếng sóng, nhưng cô không dừng lại.

Vẫn biết mình thật vô lý khi giận Trình, song không hiểu sao trong lòng Thi có điều gì đó vỡ tan. Cô chợt thấy lạc lõng ghê gớm trong thế giới hư hư thật thật này. Ước gì tất cả hãy tan biến để Cầm Thi đừng phải dấn vật vì mình đã trút lòng vào người không đáng.

Phía sau cô, Trình đã đuổi kịp, anh nắm vai Thi ghệt lại, nhưng cô đã gạt tay anh ra.

Môi mím lại, giọng Cầm Thi tức tưởi:

– Đừng đụng vào người tôi.

Trình bối rối:

– Tôi xin lỗi, nếu những lời vừa rồi làm em khó chịu.

Cầm Thi khô khan:

– Anh không phải là bạn tốt.

Hít vào một hơi để bớt xúc động, Cầm Thi đi chậm lại. Gió thổi thốc vào mặt, vào từng chân tóc, khiến cô rùng mình. Trong khi Trình nghe đau trước nhận xét của Thi.

Giọng cô vẫn đầy ắp tâm sự:

– Từ bé, tôi đã thiếu tình thương, tôi luôn khao khát một người cha, một ông anh thật sự thương yêu chiều chuộng mình như trong phim, trong truyện. Nhưng chỉ là mơ thôi. Anh Hòa là anh của chị Thoại Oanh, còn ba là của Thoại Yến.

Tôi không là gì và không có gì hết. Tôi hoàn toàn rỗng theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Tôi luôn đi tìm một cái gì đó và nhận ra nó không có thật, nó không phải của mình vì chả ai đồng ý cho tôi cái tôi muốn. Cũng như anh, cũng như anh vậy ...

Trình vượt lên phía trước Thi, anh dang hai tay ra như chặn cô lại:

– Em có biết tại sao vừa rồi em giận dữ thế không?

Cầm Thi im lặng. Cô biết chứ, nhưng làm sao cô có thể trả lời Trình được.

Hai tay Trình khép lại vừa vặn một vòng ôm, anh kéo Thi vào người mình, giọng lạc đi vì xúc động.

– Anh có thể là một ông anh thật sự yêu thương chiều chuộng Thi, nhưng anh không muốn ...

Cầm Thi bất ngờ vì hành động của Trình, lẽ ra cô phải vùng ra và cho anh một đòn, nhưng Thi đã không làm thế. Mắt nhắm lại, tim đập liên hồi, cô tựa mặt vào ngực Trình và nghe anh hỏi.

– Em biết tại sao không?

Thi vẫn im lặng. Cô biết chứ, và cũng không thể trả lời khi nghĩ tới cô Lan.

Cô Út Lan có ưa gì Trình, bởi vậy sao anh muốn là anh Thi được.

Giọng Trình say đắm:

– Anh muốn mình là người đặc biệt nhất đối với em, là người để em tựa đầu vào vai, úp mặt vào ngực mỗi khi vui buồn ...

Cầm Thi rỗi lên:

– Không ... không được đâu.

– Vì cô Lan, vì Thoại Oanh, Thoại yển à?

Cầm Thi cự người ra khỏi tay Trình:

– Vì tôi không thích anh.

Trình mỉm cười, giọng anh thách thức:

– Hãy nhìn vào mắt anh đây rồi hãy nói.

Cầm Thi bướng bỉnh ngược lên và lặp lại:

– Tôi không thích, tôi ghét ...

Cô chưa nói hết câu đã bị Trình khóa miệng bằng một nụ hôn trên môi. Cầm Thi bất ngờ đến mức không kịp có một phản ứng nào dù là một đòn thế tự vệ.

Cầm Thi cảm thấy toàn thân căng thẳng, máu chảy dồn dập trong người, cô vừa muốn rút mình ra khỏi Trình, vừa muốn được anh ôm siết hơn. Nhưng dù muốn thế nào như thế này vẫn là sai rồi. Cầm Thi cố làm chủ lý trí, song hiện hữu trong cô và hiển hiện cạnh cô bây giờ chỉ là Trình. Anh tác động vào mọi giác quan của Cầm Thi khiến cô phải thừa nhận mình thích Trình biết bao.

Trong tích tắc Thi bất chợt run rẩy, sức lực như tan biến khi Trình buông môi cô ra và hôn lên khắp mặt cô. Rồi sau đó Thi cảm thấy miệng Trình trở lại khế môi mình, lần này cô không mím môi chặt nữa mà Thi đón nhận để cho cảm giác nồng ấm và êm ái lan ra toàn thân.

Trình thì thầm bên tai Thi:

– Còn không thích anh không cô bé?

Câu hỏi có phần hơi giễu cợt của anh như đánh thức lý trí này giờ đang u mê của Cầm Thi dậy.

Cô bỗng thấy xấu hổ và tội lỗi vì sự dễ dãi của mình trước sự quyến rũ của Trình. Biết anh ta là người nguy hiểm, nhưng Cầm Thi đã không cưỡng được sự lôi cuốn được ở gần Trình, nghe anh nói những lời êm như ru và cuối cùng chuyện cô Lan lo sợ nhất đã xảy ra ...

Cầm Thi vụt ngẩng lên nhìn Trình. Mắt anh lấp lánh và xa xôi như những ngôi sao trong đêm. Gió biển u u và sóng vỗ âm âm khiến Thi có cảm giác đang mơ hơn là đang tỉnh.

Trình bỗng hết sức nghiêm nghị:

– Anh mong chúng ta không bao giờ phải nói những lời giả dối với nhau.

Đừng nói có thành không, đừng nói yêu thành ghét.

Cầm Thi đưa tay lên quẹt môi.

– Tôi ghét anh, điều đó là sự thật so với hành động tồi tệ vừa rồi của anh.

Hãy nhớ từ giờ trở đi, đừng bao giờ đến gần tôi, nếu không anh sẽ ân hận.

Dứt lời, Cầm Thi bước thật nhanh và nghe cát lún dưới chân mình. Trình thì đứng lại như hóa đá. Anh biết vừa rồi mình đã sai khi bày tỏ lòng mình bằng một nụ hôn cưỡng đoạt Cầm Thi sẽ không tha thứ cho anh đâu. Với tâm trạng hiện nay của Cầm Thi, cô sẽ bỏ ngoài tai cả thấy những lời phát xuất từ trái tim của Trình. Tự ái đã bị tổn thương, cô hoàn toàn khép kín đối với anh, những gì anh nói cô sẽ gạt bỏ hết.

Trình nhìn theo dáng Cầm Thi liêu xiêu trên bãi đêm, anh bước cạnh những dấu chân nho nhỏ của cô trên cát và nuốt tiếng thở dài.

Cầm Thi cũng buồn không kém. Cô chỉ muốn khóc cho òa vỡ sự tức giận đang ngăn ở ngực.

Đi như bị ma đuổi về tới nhà, cô vừa đưa tay đẩy cánh cổng gỗ đã mở tung khiến cô giật mình lùi lại.

Bà Mười lù lù bước ra nhìn cô đầy trách móc.

Thi ôm ngực:

– Sao ... sao đi không đi ngủ đi.

Bà Mười cau có:

– Di sẽ ngủ được à?

Cầm Thi liếm môi:

– Di không gọi điện mách cô Lan chứ?

Bà Mười cộc lốc:

– Con lớn rồi, khôn nhờ đại chịu, di chả hơi đâu mà mách.

Cầm Thi ra vẻ tự nhiên:

– Con chỉ có đi dạo biển cho khuây khỏa chứ có làm gì sai đâu.

Bà Mươi đóng mạnh cánh cửa gỗ:

– Ngày xưa mẹ con cũng luôn miệng nói thế.

Cầm Thi tròn xoe mắt:

– Sao dì biết?

Bà Mươi khựng lại rồi lảng đi:

– Ờ thì con gái, cô nào không nói dối khi muốn đi chơi với con trai. Lẽ ra phải là ngủ sớm để ngày mai về thì con lại đi rong đi ruổi. Không biết lo thân mình cũng phải biết nghĩ cho người khác chứ.

Cầm Thi nhăn mặt:

– Con đã về rồi. Dì làm ơn đừng cản nhần nữa.

Vào phòng, cô ngồi thờ thần trước gương. Đưa tay lên môi, Thi chợt nóng bừng cả người khi dư vị của nụ hôn đầu vẫn còn ấm trên môi.

Tại sao Thi để Trình hôn mình dễ dàng đến thế, trong khi cô thừa sức snock out anh ở cự ly gần? Phải tại cô muốn được như vậy không?

Cầm Thi nhắm mắt để thôi nghĩ tới Trình, nhưng những rung động thâm kín và khát khao kỳ lạ lại trào dâng. Cầm Thi khổ sở đứng bật dậy, cô đi đi lại lại trong phòng rồi thắc mắc không biết giờ này Trình đang ở đâu? Anh về chưa hay vẫn còn lang thang trên biển. Nếu về, lỡ có chuyện gì xảy ra không, khi bọn côn đồ ấy chưa chắc đã bỏ qua cho Trình.

Mà tại sao lại quan tâm mãi về anh khi cô đã cảnh báo Trình đừng bao giờ đến gần mình? Khi cô đã nhấn mạnh là rất ghét anh? Sáng mai Cầm Thi sẽ rời xa biển. Rồi tất cả sẽ phai pha như dấu chân cô và Trình trên cát đêm nay.

Sóng sẽ xóa tất cả ... Xóa tất cả. Cầu mong là thế.

Ông Dinh gằn từng tiếng:

– Tôi nhắc lại nấu bà còn đụng tới con trai tôi lần nữa, tôi sẽ không để bà yên.

Giọng bà Quỳnh sắc lạnh qua điện thoại:

– Gieo gió thì ắt gặt bão. Lẽ nào ông không biết câu thành ngữ này? Hơn nữa, giữa chúng ta đâu chỉ có gió và bão. Là đàn bà tôi rất thù dai, tôi sẽ trả thù cho Diễm Chi. Em trai ông đã khiến em gái tôi và con nó chết thảm, giờ hắn đã cao chạy xa bay, thằng Trình phải lãnh nợ cho chú nó và cho cả ông.

Ông Dinh kêu lên:

– Bà nói cái gì? Diễm Chi chết đâu liên quan gì tới Luận. Bà nghe tin thất thiệt này ở đâu mà vịn vào đó để làm bậy làm càn vậy?

Bà Quỳnh cười khẩy:

– Không liên can. Ông nói hay lắm. Vậy tôi cũng không liên can gì tới thằng Trình.

Dứt lời bà gác máy thật mạnh, khiến ông Dinh ù cả tai.

Ngã người ra ghế, ông Dinh chửi đồng:

– Khôn kiếp! Con mụ này muốn gây sự mà. Diễm Chi chết đã hơn hai mươi năm, giờ lại đào xới nấm mồ dĩ vãng lên để trả thù. Hừ! Yêu người, người không đáp lại, tuyệt vọng mà chết rồi bây giờ đòi trả thù. Đúng là kiếm chuyện.

Ông Dinh sốt ruột nhìn đồng hồ. Đúng ra giờ này Trình đã về tới Sài Gòn.

Chậc! Nó làm ông lo quá!

Vừa rồi ông cao giọng lớn tiếng với Aline Quỳnh thế thôi. Chớ mụ ta chơi luật rừng thì lời nói của ông chẳng tác dụng gì. Mà dường như Aline bảo Diễm Chi và con nó chết thảm. Lẽ nào Diễm Chi có con với Luận. Nếu đúng vậy sao ông không biết kia? Ông chỉ biết Diễm Chi chết vì bị suy tim mà thôi, bây giờ lại thêm chuyện cô ấy có con, rồi đứa nhỏ cũng không còn, bằng chứng ở đâu mà mụ ta dám vu khống chứ!

Ông Dinh bồn chồn không yên. Ông bà vẫn dạy “Một lời nói là một đội máu”. Bà Aline là đàn bà nên không dám đối trá trước linh hồn của những người đầu. Nấu vậy thì Luận đã giấu ông chuyện tội lỗi của nó rồi.

Không dẫn được lòng, ông Dinh tìm quyển sổ ghi số điện thoại và nhấn ...

Giờ này bên ấy là ban đêm, có thể Luận đã ngủ rồi cũng nên. Nhưng chuông đổ liên tục hết hồi này tới hồi khác vẫn không nghe ai nhắc máy. Ông Dinh bực bội bỏ ống nghe xuống ngay lúc Trình bước vào.

Mặt ông Dinh giãn ra nhẹ nhõm:

– Sao về trễ thế?

Trình ngồi xuống:

– Con phải giải quyết xong một số việc trước khi bàn giao cho anh Phái. Mà con thấy chả chuyện gì con phải về đây hết. Bà ta thử động tới con lần nữa xem, con có dễ yên không?

Ông Dinh nói:

– Bà ta vẫn còn hận lắm, con đừng chủ quan.

Trình nhún vai:

– Cứ giải quyết chuyện làm ăn bằng nắm đấm thì ai dám làm ăn với bà ta nữa.

Ông Dinh im lặng. Một lát sau mới ngáp ngừng:

– Đây không đơn thuần ở chuyện làm ăn.

Trình nhíu mày:

– Vậy còn chuyện gì nữa ạ?

Ông Dinh thở dài:

– Chuyện chú Luận.

Trình kêu lên:

– Em gái bà ta thành tro bụi lâu lắm rồi sao bà ta ... Chắc! Mà nếu con nhớ không lầm ba từng kể tại bà ta không cho em mình quen chú Luận, chứ đâu phải tại chú. Nhưng vì lý do gì bà ấy cấm hai người quen nhau vậy ba?

Ông Đình chống tay lên trán:

– Hồi, đó ông nội con cũng không bằng lòng vì Diễm Chi còn bé quá, nó mới mười lăm tuổi lại ốm yếu bệnh hoạn, lúc nào cũng xanh xao như phiến lá non.

Mười lăm tuổi mà đã yêu. Đúng là hơi bị sớm. Bị bà Aline cấm là phải.

Ông Đình nói:

– Chú Luận vốn đa tình. Vốn có nhiều tài lẻ, lại đẹp trai và mồm mép nên rất nhiều cô theo. Với chú ấy, Diễm Chi không là gì hết, nhưng Aline Chu, lúc có còn tên là Thúy Quỳnh đã đến tận nhà mình gặp chú Luận để nặng lời. Tính cách bà Chu ra sao, tánh tình thế nào, chắc con biết rồi. Bà Chu khiến chú con bị tổn thương danh dự nặng nề, nên đã đoạn tuyệt với Diễm Chi. Chính vì vậy cô ta mới buồn rầu. Lúc cô ta chết, gia đình mình không hay. Ai cũng tưởng hai chị em họ đã ra nước ngoài. Mãi mấy năm sau, ba mới nghe người quen kể lại.

Trình ảm ức:

– Bà Aline đúng là ngậm máu phun người. Chính bà ta làm em gái mình tuyệt vọng, giờ sao lại đổ thừa người khác.

Ông Đình có vẻ bồn chồn. Ngập ngừng mãi, ông mới nói tiếp:

– Vừa rồi Aline Chu nói Diễm Chi và con cô ấy chết thảm. Ba thật bất ngờ.

Không lý nào đưa con ấy là của chú Luận. Ôi! Rắc rối quá! Chuyện xưa bỗng dung đội mồ sống dậy.

Nhưng thật giả thế nào, ai mà biết đây.

– Muốn biết, ba cứ hỏi thẳng chú Luận.

Ông Đình nhìn Trình:

– Ba cũng định thế, nhưng nếu đúng mà chú Luận không nhận cũng thua. Chỉ khổ một điều bà Aline muốn trút hận vào cha con mình.

Trình trầm giọng:

– Chú Luận có thể đa tình, đào hoa song chú ấy vẫn còn lương tâm. Trước vong linh người đã chết, con nghĩ chú sẽ thật lòng.

– Rồi ba sẽ hỏi chú ấy, nhưng không phải lúc này.

Trình đứng dậy:

– Con vào tắm rửa đã. Từ công trình lên tàu về thẳng đây, người rít rưởi, bñh thủ khó chịu quá.

Ông Dinh không nói thêm tiếng nào. Trình tắm xong, liền gọi điện cho Hòa và hẹn gặp nhau ở quán Trà Mi.

Lúc Trình chuñh bị ra điểm hẹn thì di động reo.

Anh ậm ự chào Thoại Oanh.

Cô phụng phịu hờn dỗi:

– Nếu em không gọi cho anh, chắc không bao giờ được nghe anh nói.

Trình cười xòa:

– Công việc nhiều quá, em đừng trách.

– Làm cả ngày lẫn đêm à? Em không tin đâu. Thế bao giờ anh về?

Trình im lặng. Rồi đành nói thật.

– Anh vừa về.

Oanh reo lên:

– Vậy tới nhà em đi. Em chờ anh.

Trình tỏ vẻ tiếc rẻ:

– Anh phải đi với đối tác.

Thoại Oanh cười khúc khích:

– Nếu thế anh nên để em theo, vì em biết đối tác của anh là ai rồi.

Trình nuốt tiếng thở dài. Anh gọi vào máy di động của Hòa, thay vì gọi về nhà vì sợ gặp phải Oanh. Ấy vậy mà Hòa chẳng kín mồm chút nào.

Oanh lại nói tiếp:

– Anh đừng trách anh Hòa, anh chẳng lộ bí mật gì về anh đâu, chỉ tại lúc anh gọi điện, em đang ngồi cạnh anh.

Trình từ chối:

– Ngoài Hòa ra, anh còn mấy người bạn khác. Chuyện của cánh đàn ông, có em thật bất tiện.

Thoại Oanh nũng nịu:

– Lại viện lý do. Em không chịu đâu.

Trình buột miệng:

– Anh hứa sẽ dành một buổi tối cho em.

– Tối nào? Anh phải cụ thể mới được.

Trình thầm rửa ... cái miệng hại cái thân. Ậm ừ mất mấy giây anh mới nói:

– Anh ưu tiên cho em chọn ngày đó.

Thoại Oanh ríu rít:

– Tối mai nhé! Em đã chờ anh lâu rồi, nên không đủ kiên nhẫn chờ nữa đâu.

Trình nói thật nhanh:

– Rồi! Tối mai. Địa điểm anh sẽ chọn sau. Thôi nhé!

Dắt xe ra mà vẫn còn tức vì đại miệng. Trình nao nao khi nhớ tới Cầm

Thì.

Người anh khao khát gặp là Thì chớ chả phải Oanh, Yến nào hết. Ấy vậy mà đâu có dễ. Cô bé ấy như một nàng Hải Sur, nàng ta sẵn sàng xé Trình ra trăm mảnh, trừ phi Trình phải can trường, dũng mãnh như vua sư tử, thì mới đủ sức chinh phục nàng.

Trình phóng u đi. Quán cà phê giờ này khá đông, anh tìm mãi mới được một chỗ ưng ý. Ngồi chờ độ mười phút sau mới thấy Hòa tới.

Anh chàng cười toe toét:

– Chà! Trông mày râm nắng giống dân biển chánh cống ghê.

Trình lừ mắt:

– Mày khen tao hay chê vậy?

Hòa lại hì hì:

– Nghĩ sao cũng được. Này! Có chuyện gì mà gọi tao gấp vậy?

Trình lấp lửng:

– Thèm không khí cà phê Sài Gòn, nhưng không lẽ ngồi quán một mình, tao gọi mày cho có khí thế.

Hòa hát hàm:

– Đình hời gì thì khai thiết đi. Lơ lửng mãi tao cho bay luôn à nha.

Trình đợi người phục vụ đi xong mới hỏi:

– Công ty của gia đình mày kết hợp làm ăn với công ty Chương Thiện của bà Aline Chu à?

Hòa bung cà phê lên rồi lại đặt trở xuống:

– Ôi dào! Kết hợp đâu mà kết hợp. Bà Chu chỉ làm động tác thăm dò thôi, nói thật có cho vàng ba tao cũng không dám làm ăn với bà phù thủy ấy.

Trình không ngăn được tò mò:

– Sao vậy?

Hòa nhún vai:

– Kể ra dài dòng lắm.

– Dài cỡ nào tao cũng nghe.

Hòa nheo nheo mắt:

– Chuyện gì nữa đây?

Trình chép miệng:

– Tao sẽ nói với mày sau.

Hòa ngập ngừng:

– Tao không biết kể từ đâu đây nữa. Nhưng khi nghe rồi mày đừng nói lung tung đó.

Trình gật đầu:

– OK.

Hòa nói:

– Cách đây độ hai mươi năm hơn, bà Aline Chu từng làm ông nội tao thất điên bát đảo. Nghe đâu hai người mê nhau dữ dội, cuối cùng vì áp lực từ gia đình và xã hội, ông cụ đã nén đau sắp xếp cho hai chị em bà Aline ra nước ngoài với suy nghĩ xa mặt cách lòng.

Trình khá bất ngờ trước thông tin này. Trái đất hẹp thật, không chỉ gia đình Trình có ràng buộc với bà Aline mà gia đình của Hòa cũng đây đưa chuyện tình cảm với bà ta. Xem ra bên gia đình Hòa có những cái khó xử hơn bên anh rồi.

Giọng Hòa hóm hỉnh:

– Hôm mừng thọ ông, bà Aline gửi đến bảy chục đóa hồng khiến cụ nhăn nheo thế kia cũng phải thổn thức như chàng trai trẻ mới biết yêu lần đầu. Bà tao rửa bà ta từ đạo đó kìa. Thì ra hai mươi mấy năm có xa mặt đây, nhưng không cách lòng. Ngặt một nỗi, ông nội tao quá date rồi, nhưng

Aline Chu thì còn phơi phới. Bà ta thả mỗi bắt bóng đó thôi. Bởi vậy, ba tao gan to cỡ nào cũng né ...

Trình nói:

– Ăn thua gì! Bác trai lo xa quá xa.

Hòa xua tay:

– Đó chỉ là một lý do trong nhiều lý do.

– Vậy những lý do kia là gì?

Hòa lắc đầu rồi nói:

– Tới phiên mày!

Trình bật giọng:

– Bà ta thuê người đánh tao.

Tới phiên Hòa trợn mắt:

– Hồi nào?

– Cách đây mấy bữa, ở xóm Chài. Hôm đó Cầm Thi cũng bị chúng đánh.

Hòa thàng thốt:

– Trời đất! Nhưng nhỏ Thi có nghề mà. Mày cũng đã mang đai màu ...

Trình chép miệng:

– Nhờ vậy mới không sút tay gãy cổ, nhưng tội nghiệp Cầm Thi, cô bé bị bà cô mày mắng ra trò, sáng hôm sau phải xách balô quy cổ hương sớm.

Hòa hỏi ngay:

– Cô Lan có biết bà Aline chủ mưu không?

– Chắc là không, nếu Cầm Thi không nói.

Hòa bòn chôn:

– Chà! Gay to thật. Tự nhiên Cầm Thi lại dính vào vụ này.

Trình nói:

– Tao cũng áy náy hết sức. Bọn khốn ấy bị Thi hất cát vào mắt rồi ... bình mấy cái vào mặt nổ đom đóm nên tao rất sợ chúng đón đường cô bé trả thù. Thi vào Sài Gòn, tao mới an tâm. .

Bưng ly cà phê lên, Trình nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

– Tôi đó tao với Thi nói chuyện cũng nhiều, không ngờ cô bé ngỗ ngang tâm sự.

Hòa nheo mắt:

– Thế nào gọi là “Ngỗ ngang tám sự”?

Trình lắng câu trả lời. Anh nói:

– Tao thật bất ngờ khi biết Thoại Yến nhỏ hơn Thi chưa đầy một tuổi. Ông chú Vĩnh Sang của mày có quá nhẫn tâm với mẹ con của Cầm Thi không?

Hòa im lặng. Mấy giây sau anh mới ậm ừ:

– Chuyện của chú Sang và mẹ Cầm Thi là một bi kịch, người ngoài không hiểu được đâu. Khổ cho chú Sang, ông đâu thương mẹ con Cầm Thi, lúc đó ông đã đám hỏi với thím Bích Vi rồi, nên đâu thể dừng khi ngày cưới đang tới. Chú Sang và gia đình tao mang Cầm Thi về vì con bé là máu mủ ruột rà thôi.

Trình tò mò:

– Nhưng có đúng là mẹ Cầm Thi đã chết không?

Hòa gật đầu:

– Đúng. Cô ấy chết sau khi sinh Cầm Thi. Với chú Sang, Cầm Thi như một nỗi ám ảnh tội lỗi mà chú đã phạm thời còn trẻ. Làm sao người ta có thể yêu thương nỗi ám ảnh được chứ.

– Nhưng Cầm Thi đâu có lỗi gì.

– Đương nhiên, mặc kệ trong họ hàng xì xầm sau lưng Cầm Thi, với tao, con nhỏ vẫn là em. Tao quý nó hơn Thoại Yên.

Trình hạ giọng:

– Thú thật, Cầm Thi đang làm tao mất ngủ đây.

Hòa tỉnh bơ:

– Vậy hả? Tại nó cứu mày hả?

Trình nhìn Hòa:

– Tao thích cô bé. Thích thật lòng.

Hòa uống cạn ly cà phê:

– Rắc rồi đấy! Họ nhà tao chỉ có ba đứa con gái, mày quen cả ba, hơi bị tham.

Trình nghiêm nghị:

– Tao không hề hứa hẹn hay tán tỉnh. Thoại Oanh, Thoại Yên.

Hòa gật gù:

– Tao biết, nhưng các ... bậc tiền bối không biết cho mày đâu. Nhất là cô Thoại Lan. Tên mày nằm trong sổ bìa đen của cổ từ lâu rồi.

Trình vò đầu:

– Ông chú Luận của tao sao gây nhiều tai tiếng đến thế. Bà Aline Chu cũng thù ông tận xương tủy, rồi cô Lan nhà mày cũng ghét cay ghét đắng ông. Rốt cuộc tao lại là người lãnh đạn. Như vậy có phải là quýt làm cam chịu không chứ?

Hòa quan tâm:

– Ủa! Aline Chu có liên quan gì tới chú mày?

– Có đấy! Chuyện này chắc chú Sang mày cũng biết, vì ông và chú Luận là bạn thân mà! Ồ nhỉ. Có vài vấn đề nên hỏi chú Sang, biết đâu lại giải

quyết một số thắc mắc mà ba tao đang thắc mắc.

Hòa tò mò:

– Chuyện gì vậy?

Trình nhún vai:

– Chuyện tình thời trai trẻ của các ông ấy mà. Nói chung trước khi có vợ, chú Luận tao cũng phạm sai lầm như chú Sang nhà mày. Người phụ nữ của chú Luận cũng đã chết với đứa con ...

Hòa kêu lên:

– Ủy trời! Sao trùng hợp dữ vậy? Mà mày vòng vo này giờ tao vẫn chưa biết tại sao bà Aline lại thù chú Luận tận xương tủy.

Trình buông từng tiếng:

– Người phụ nữ đó chính là em gái bà Aline tên Diễm Chi.

Bảo Hòa trợn mắt nhìn Trình. Anh há miệng định nói gì đó, nhưng anh kịp dừng lại ngay.

Giọng trầm xuống, Hòa hỏi:

– Ai nói với mày chuyện này vậy?

– Bà Aline chứ ai? Bà ấy không nói với tao, nhưng nói với ba tao, bà ta thề sẽ trả thù chú Luận. Khổ nỗi chú không ở đây nên tao là đứa phải nhận đòn thù.

Hòa lăm bằm:

– Vô lý! Vô lý hết sức!

Trình gật đầu:

– Đúng là vô lý.

Hòa xoay cái ly cà phê không.

– Những điều mày nói làm tao bất ngờ quá. Không lý nào ... Không lý

nào.

Chắc phải có sự nhầm lẫn nào đó rồi.

Trình nhìn Hòa:

– Aline là mẫu người ra sao, mày thừa biết. Trước chuyện liên quan tới danh dự của em gái mình, bà ta đâu thể nào làm được. Ba tao bảo hỏi đó có nghe người quen kể lại chuyện cô Diễm Chi chết, nhưng lúc ấy chú Luận đã ra nước ngoài về, bây giờ bà Aline khẳng khẳng đổ tội cho chú Luận, bà ấy nhất nhất bảo cô Diễm Chi chết vì suy tim trong lúc sanh con, ba tao sốc lắm. Ông định gọi điện hỏi chú Luận cho ra lẽ, nhưng sợ chú ấy chối.

Hòa im lặng. Anh ngập ngừng:

– Hỏi chú Sang chuyện này, chắc gì ông chịu nói. Lúc ấy lại phiền toái.

Trình thoáng thấy Hòa bối rối. Dường như anh chàng giấu anh điều gì.

Trình lên tiếng phá tan sự im lặng.

– Tao không muốn mang tai tiếng vì những điều chưa rõ đúng sai, bởi vậy chắc tao phải làm gan tới hỏi chú Sang một chuyện. Tao thích Cầm Thi nên thật khó chịu khi bị cô Lan ngăn cấm chỉ vì tao là cháu chú Luận.

Hòa nói:

– Theo tao biết, cô Lan không thích mày vì mày đã làm Thoại Oanh, Thoại Yến. trở mặt với nhau, còn chuyện mày là cháu chú Luận chỉ là chuyện đổ dầu thêm vào lửa thôi. Cho nên tao có thể tóm lại rằng dù mày là cháu ai, cô Lan vẫn cấm ...

Trình điềm tĩnh:

– Tao là cháu chú Luận, nhưng tao có nhiều điểm khác chú ấy lắm. Một trong những điểm cơ bản ấy là sự quyết đoán, kiên định, không nản lòng trước khó khăn. Cô Lan không cấm được tao đâu.

Hòa ngả người vào ghế, mắt nheo nheo nhìn Trình. Anh không lạ gì tánh của bạn mình, Trình là đứa liều, dám nói dám làm. Bọn con gái chết một cũng vì cá tính này của Trình. Giờ hẳn đã tuyên bố. Cô Lan không cấm được hẳn thì chắc chắn hẳn đã hạ quyết tâm. Mà nghe cách Trình nói thì

y như nhỏ Cẩm Thi với hắn là một phe.

Hòa xôn xang trong lòng. Nếu lời Trình nói là đúng thì tình yêu của hắn và Cẩm Thi là nghiệp chướng. Nhưng chẳng lẽ nào hai mươi mấy năm nay, cô Út Lan nuôi con thiên hạ chứ không phải cháu gái mình? Vô lý! Vô lý hết sức. Dù biết là vô lý, song Hòa vẫn thấy lo lo thế nào ấy.

Giọng Trình lại vang lên:

– Mày sẽ ủng hộ tao và Cẩm Thi chứ?

Hòa ậm ự:

– Cẩm Thi có thích mày không tao còn chưa biết, lấy gì mà ủng hộ.

Trình quả quyết:

– Cẩm Thi sẽ thích tao, mày khỏi Phải lo chuyện đó.

Hòa nhếch mép:

– Nghĩa là mày đã chính thức loại Thoại Yến và Thoại Oanh ra khỏi bộ nhớ của mày?

Trình nhăn mặt:

– Chậc! Mày hỏi câu này làm tao khó xử quá.

Hòa cũng nhăn nhó:

– Vậy mày có nghĩ tới sự khó xử của tao không? Con gai trên thế gian này thiếu gì, sao mày phải chọn ba đứa con gái nhà tao cho rắc rối sự đời?

Trình nghiêm nghị:

– Tao không hề lựa chọn, chỉ có trái tim tao mách bảo Cẩm Thi là cô gái tao hàng ao ước. Bởi vậy khi vừa gặp Thi, tao đã có cảm giác thân quen hết sức.

Hòa xua tay:

– Mày đừng lãng mạn hóa câu chuyện yêu đương ấy nữa, nếu không mày chỉ làm khô Cẩm Thi. Con bé là đứa rất biết nghĩ, nó sẽ không chấp nhận

mối tình tay bốn này đâu.

Trình nói ngay:

– Tao chưa hề yêu ai hay tỏ tình với ai.

Hòa hơi chồm về phía trước.

– Tao hiểu mày. Nhưng gia đình tao thì không, nên quên chuyện này đi. Mày vốn đất đào mà, rồi thế nào mày cũng có một cô em khác ba cô em gái nhà tao.

Nhìn đồng hồ, Hòa bảo:

– Bây giờ tao phải đi.

Rồi như sợ Trình tiếp tục trút cạn tâm tình, Hòa vội vàng đứng dậy. Anh nghiêng rằng:

– Những lời vừa rồi là tao rút ruột rút gan ra nói với mày chứ không phải đùa đâu. Mong rằng mày hãy nhớ lấy. Đừng yêu Cẩm Thi mà phải hối hận.

Phóng xe một mạch tới nhà bà Thoại Lan, Hòa vẫn chưa biết mình sẽ bắt đầu từ đâu.

Ra mở cổng là bà Lan. Nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, bà hỏi ngay:

– Có chuyện gì?

Hòa dắt xe vào sân:

– Cháu muốn hỏi cô một vài điều.

Trán bà Lan nhíu lại:

– Vào nhà cái đã!

Hòa ngần ngừ:

– Cẩm Thi đâu?

– Trán lều. Bộ chuyện liên quan tới nó à?

Thấy anh im lặng, bà Lan rít lên:

– Biết ngay mà. Thằng quý Trình phải không?

Hòa lấp lửng:

– Phải mà cũng không phải.

Bà Lan gắt:

– Nghĩa là sao? Mày nói phứt ra cho rồi.

Hòa khó khăn mở lời:

– Thật ra Cầm Thi có phải con của chú Sang không?

Bà Thoại Lan tròn mắt:

– Sao tự nhiên con hỏi kỳ vậy?

Hòa bảo:

– Thì cô cứ trả lời con đi.

Bà Lan nhìn Hòa:

– Chẳng lẽ hai mươi mấy năm nay, cô bỏ công đi nuôi con người ta? Hỏi dớ dnh vậy mà cũng hỏi.

Hòa gần từng tiếng:

– Bà Aline Quỳnh khẳng khẳng bảo nó là con của ông Luận, chú ruột thằng Trình.

Bà Lan lấp bắp:

– Sao? Bà ta đã biết ... biết Cầm Thi là con của Diễm Chi rồi à?

Hòa nói:

– Bà ta chỉ biết cô Diễm Chi có con và đứa bé ấy cũng đã chết với mẹ nó, có điều bà Quỳnh cho rằng nó là con của Chú Luận, nên rất thù chú ấy.

Bà ta trả thù bằng cách trút hận lên bố con Trình. Cụ thể là mời vừa rồi, bà ta cho người đánh Trình, trời xui đất khiến thế nào mà nhỏ Thi cũng dính vào vụ đánh đâm đó mới ác chứ.

Bà Lan nói như rên:

– Không được cho mẹ Quỳnh biết Cầm Thi là máu mủ ruột rà của mẹ ấy.

Hòa ngáp ngừng:

– Như vậy có ích kỷ và độc ác không?

Bà Lan nói một hơi không kịp thở:

– Cái gì là ích kỷ, là độc ác? Đâu đã vào đó cả rồi, bà ta cũng tưởng Cầm Thi chết khi vừa lọt lòng mẹ, chúng ta làm đảo lộn mọi thứ thì chỉ khổ con nhỏ.

– Sao lại khổ? Con không hiểu. Cầm Thi cũng phải có bà con họ hàng bên ngoại chứ?

Bà Lan cộc lốc:

– Từ bé tới giờ, nó không có họ hàng bên ngoại đã sao đâu. Cô không muốn và mọi người trong gia đình cũng vậy. Không ai muốn dây dưa với bà ta hết.

Hòa bắt bẻ:

– Vì bà Quỳnh từng là người tình của ông nội à?

Mặt bà Lan nhúm nhó lại:

– Cái gì mà người tình? Ăn nói cho thận trọng đi con.

Im lặng một lúc, Hòa lên tiếng:

– Cô vẫn chưa trả lời con câu hỏi lúc nãy.

Bà Thoại Lan giậm chân:

– Trời ơi! Dĩ nhiên nó là con của chú Sang rồi.

– Vậy tại sao bà Quỳnh dám nói thế? Cô Diễm Chi và chú Luận yêu nhau, nhưng cô ấy có con với một người không yêu mình, lại đã có vợ sắp cưới. Thật là khó hiểu.

Bà Lan nói chắc như đinh đóng cột:

– Chuyện đúng là như vậy, không tin con cứ hỏi ba mẹ mình, hai người biết rất rõ chuyện của chú Sang và cô Diễm Chi.

Hòa làm thinh, bà Lan liền nói tiếp:

– Tuổi trẻ là tuổi bông bột dễ sa ngã nhất, chú Sang con là một bằng chứng.

Chỉ tội Cẩm Thi đã mất mẹ lại như không còn cha. Con bé thiếu thôn tình cảm dữ lắm.

Hòa ... đá vào ngay:

– Vậy sao cô không cho nó nhìn di ruột của mình?

Bà Thoại Lan đành giọng:

– Đó là chuyện khác. Mụ Aline Chu đáng phải sống lặng lẽ, cô đơn một mình suốt đời.

– Tại sao vậy?

Bà Lan lạnh lùng:

– Con nên nhớ vì mụ ta mà bà nội con phải khổ, bà rơi vào cơn trầm cảm triền miên cho tới lúc chết. Chị em nhà Aline Chu chỉ mang đến cho gia đình mình nỗi bất hạnh. Aline Chu làm gia đình ông nội tan nát, Diễm Chi khiến chú Sang lúc nào cũng sống trong mặc cảm với vợ. Cô không muốn mụ Aline một lần nữa lại chen chân vào gia đình mình, dù đó là chen vào tình cảm của Cẩm Thi.

Hòa hỏi trống:

– Như vậy khác nào trả thù?

Bà Lan cười khNý:

– Con nghĩ thế càng tốt, có thù thì phải trả chớ sao? Tao cấm mày không được hé môi với Cẩm Thi chuyện này.

Hòa so vai:

– Con sẽ không nói, nhưng chẳng có chuyện gì gọi là bí mật dưới vòm trời này cả. Giờ con về đây.

Bà Lan hát hàm:

– Nè! Mày với thằng Trình tránh xa Cẩm Thi ra, nếu không đừng có trách cô Lan này.

Bỗng dưng Hòa nổi cáu:

– Cô đi mà nói với nó. Cháu không muốn chen vào chuyện tình của người khác, dầu đó là em gái cháu.

Dứt lời Hòa nhảy tót lên xe rồi rú ga lớn làm bà Lan giật mình.

Vừa đưa tay lên ngực, bà vừa mắng:

– Đồ mất dạy! Mai một đừng tới đây nữa nhé!

Hòa vừa thương vừa giận vừa tức cười bà cô của mình. Cô mới hàng U.40 thôi nhưng sắp lNn cNn rồi cô Út Lan ạ.

Buổi tối mới bắt đầu cho những kẻ thích chơi khuya về sáng nhưng tối nay Hòa không ham chơi, anh cần một giấc ngủ, song có lẽ anh sẽ khó ngủ trước những thông tin vừa biết được.

Chẻ buồn thành gió

Chương 6

Cầm Thi nheo mắt nhìn theo cái que đo. Cô đang đo để phát họa toàn cảnh nhà thờ Đức Bà. Bên cạnh cô, nhỏ Trà Mi cái miệng không liên da non. Nó hết ca ngợi Đan Trường dễ thương, tới khen Quang Dũng vừa đẹp trai vừa hát hay khủng khiếp. Nghe nhỏ Mi nói, Cầm Thi thiếu điều hụt hơi, khàn tiếng, nhưng con bé vẫn tỉnh queo ... phát thanh rộn rã. Nó bảo hôm rày ở nhà không bạn bè, không được trò chuyện nó sứt mất mấy ký nên bữa nay nó phải nói để lấy lại số ký lô đã mất.

Cầm Thi thì cứ im lặng như người câm. Im lặng đến mức Trà Mi phải phát câu lên:

– È, nhỏ kia! Nãy giờ mày có nghe tao nói gì không?

– Có. Nghe đây cả hai tai.

– Nghe và làm thính. Tao công nhận mày hay thiệt.

Cầm Thi nheo con mắt quan sát thật kỹ cái nóc cao vút của tháp nhà thờ và nói:

– Tao thích nghe hơn. Mày tiếp tục đi. Thông tin về CNm Ly, Mỹ Tâm với chứ.

Trà Mi bấu môi:

– Nghe phải trả tiền đó mày.

– Trả thi trả. Tao trả bằng công tao ngồi nghe mày nãy giờ đó.

– Hừ! Đồ ma giáo!

Cầm Thi tủm tỉm cười. Trà Mi bỗng đổi tông:

– Nãy giờ tao nói chuyện tào lao, bây giờ tao nói chuyện của mày đây.

Cầm Thi so vai:

– Tao chả có gì để mày nói hết.

Trà Mi hình mũi:

– Cái đó thì chưa chắc. Này nhé! Mày đang yêu, đúng không?

Cầm Thi thần nhiên:

– Đoán mò!

Trà Mi so vai:

– Có người cung cấp tin này cho tao chứ tao chả mò mẫm chi ráo.

Cầm Thi buột miệng:

– Ai vậy?

Trà Mi nhíp chân:

– Mày thử đoán xem. Hà! Ai trồng khoai đất này. Cho mày hay, cô Lan nhờ tao theo dõi mày đó.

Cầm Thi ầm ức:

– Thật quá đáng. Chắc có lúc tao bỏ nhà đi quá:

Cô Lan coi tao chả ra gì cả.

– Nhưng ... có phải không? Hắn ta mặt mũi ra sao? Mày giấu tao kỹ dữ vậy .

Cầm Thi chưa kịp trả lời thì chợt nghe có tiếng la:

– Ăn cướp! Ăn cướp ...

Nhìn qua phía Bưu điện Thành Phố, Cầm Thi thấy một gã thanh niên ngồi trên xe máy đang giăng co dứ dội với một phụ nữ để giật cho bằng được cái ví của bà ta.

Ngay lập tức, Cầm Thi bật dậy lao về phía đó, đúng lúc người phụ nữ bị

xô ngã xuống đường.

Hai gã thanh niên rô ga, chiếc xe chồm lên nhưng chạy chưa được vì Cẩm Thi đã ôm eo tên áo đen ngồi đằng sau ghịt lại.

Vì bất ngờ, hấn ngã chổng gọng ra sau. Tên ngồi đằng trước cùng chiếc Wave ngã nghiêng sang một bên vì loạng choạng tay lái.

Rất chuyên nghiệp gã áo đen ngồi dậy và vung tay thật mạnh, thật nhanh về phía Cẩm Thi. Cô nghiêng người tránh được. Môi mím chặt, Thi cố giật lại cho bằng được cái ví. Biết không giằng co được với Thi, trong khi trên đường có nhiều người bắt đầu nhào vô tiếp ứng, bọn cướp nhảy lên xe chạy mất.

Cẩm Thi đỡ người phụ nữ đứng dậy và đưa ví cho bà ta.

Người phụ nữ vừa ôm ngực vừa nhìn Cẩm Thi, giọng lạc đi:

– Trúc Bi! Phải Trúc Bi không?

Nhỏ Trà Mi tài lanh:

– Dạ không phải ạ. Bạn cháu là Cẩm Thi.

Bà Quỳnh vẫn chưa thôi xúc động:

– Cẩm Thi à? Tên hay lắm. Nhưng trông cháu giống Trúc Bi, em gái tôi quá.

Cẩm Thi chưa kịp nói gì, nhỏ Mi lại chót chết:

– Trông bạn cháu giống cô là đúng nhất. Thật đó. Ngộ ghê! Hay là bà con?

Cẩm Thi lườm Trà Mi một cái làm con bé tịt ngòi.

Bà Quỳnh vừa thở vừa nói:

– Cô cảm ơn cháu nhiều lắm. Con gái thời đại có khác. Vừa đẹp vừa khỏe lại gan dạ. Nhưng quần áo lấm lem cả rồi, thật khổ ghê.

Cẩm Thi phủ bụi ở đầu gối:

– Dạ không sao đâu ạ. Nãy giờ cháu cũng ngồi bệt dưới đất mà.

Vừa nói, Thi vừa chỉ những thứ dụng cụ vẽ nằm lẫn lóc trên bãi cỏ gần đó của mình.

Bà Quỳnh ngạc nhiên:

– Ô! cháu là họa sĩ à?

Nhỏ Trà Mi lại trả lời:

– Dạ không. Bạn cháu đang là sinh viên trường Mỹ thuật.

Bà Quỳnh tròn mắt:

– Bọn cháu phải ra đường ngồi vẽ như thế này sao?

Cầm Thi cười:

– Vâng.

Bà Quỳnh chép miệng:

– Cực nhí!

Ngập ngừng, bà nói:

– Mời hai cháu vào quán uống với cô ly nước.

Trà Mi nhìn Cầm Thi như dò ý, Thi nhỏ nhẹ từ chối:

Bọn cháu phải phác cho xong bức ký họa này nên không dám đi đâu đâu cô.

Bà Quỳnh nhìn Cầm Thi. Cách nói của nó sao giống Diễm Chi lạ lùng. Càng nhìn, bà càng không thể bỏ đi ngay.

Một lần nữa, bà Quỳnh phải thốt lên:

– Cháu giống Trúc Bi nhà cô quá.

Trà Mi lẹ miệng:

– Chắc Trúc Bi là con gái cô?

Bà Quỳnh lắc đầu:

– Không. Trúc Bi là em gái cô, nhưng con bé vẫn số đã mất đi lúc mười sáu tuổi.

Cầm Thi chớp mắt, cô chột rưng rưng lòng thương tâm:

– Chắc cô rất quý cô Trúc Bi?

Bà Quỳnh trầm giọng:

– Rất quý vì cô chỉ có mình Trúc Bi là em gái.

Bà Quỳnh bỗng nói:

– Các cháu cho cô ngồi xem các cháu vẽ chứ?

Cầm Thi lễ phép:

– Vâng ạ. Cháu chỉ sợ cô bận thôi.

Bà Quỳnh ngồi xuống kế Thi:

– Thường ngày cô rất bận, nhưng trước những gì vừa xảy ra, cô không muốn làm việc nữa, mà muốn ngồi xuống đây với các cháu cho tâm hồn lắng đọng một chút. Cô là Quỳnh.

Trà Mi láu táu:

– Còn cháu là Trà Mi.

Bà Quỳnh vui vẻ:

– Tên ai cũng đẹp. Nhất là Cầm Thi, nghe là lạ. Thế nhà Cầm Thi có đông người không?

Cầm Thi trả lời:

– Dạ, cháu còn một em trai và một em gái nữa.

Bà Quỳnh gật gù:

– Làm chi Hai chắc cực lắm đây.

Trà Mi ăn cơm hót:

– Nó chẳng cực nhọc gì đâu cô. Nó ...

Cầm Thi nhăn mặt, thế là nhỏ Mi im mồm. Cô không muốn bị người lạ biết gì về thân thế, hoàn cảnh cũng như gia đình mình, mà nhỏ Mi này cứ như cái tò le.

Bà Quỳnh đoán:

– Không cực là chắc vì em cháu đã lớn?

– Vâng. Chi em cháu mỗi đứa cách nhau một tuổi, nên cháu chá biết trông em.

Giọng bà Quỳnh trầm xuống:

– Trái lại, Trúc Bi nhỏ hơn cô những mười tuổi, cho nên cô chẳng khác nào vú nuôi của con bé. Trúc Bi đau yếu bệnh hoạn luôn, nên trông chừng nó rất cực.

Trà Mi lại nhiều chuyện:

– Cầm Thi hồi bé cũng hay bệnh nên gia đình nó mới cho đi học võ đó cô.

Nhờ học võ, Cầm Thi mới khỏe ra và làm hiệp sĩ đường phố.

Hấp háy mắt, Trà Mi nói tiếp:

– Cô Út mà biết mày lại ra tay nghĩa hiệp tập hai ngay trung tâm Sài Gòn này, tao dám cá mai mốt mày khỏi ra đường một mình.

Thi ... hàm hừ:

– Mày không được nhiều chuyện đó:

Trà Mi gãi đầu:

– Tao không nhiều chuyện, nhưng lỡ tao vui miệng mày cũng đừng cho

tao một chuông ghen.

Bà Quỳnh bật cười khi nghe hai cô gái nói qua lại với nhau, trông chúng thật vô tư, trong sáng. Ngày xưa Diễm Chi cũng thế. Vô tư, hồn nhiên, khờ khạo.

đến tội nghiệp.

Mắt cay cay, bà thấy tim mình ngập tràn cơn đau của sự ân hận. Phải chi hồi đó ...

Giọng Trà Mi chạt ngắt ngang dòng suy nghĩ của bà:

– Mà xin đi tới mấy giờ vậy Thi?

Nhìn đồng hồ, Cẩm Thi nói:

– Còn đúng hai tiếng nữa, nhưng bữa nay tao rất muốn về trễ một chút.

Trà Mi hỏi:

– Định ... ký cho xong à?

Cẩm Thi chép miệng:

– Chắc không xong nổi.

NgNg đầu nhìn đỉnh cao chót vót của nóc nhà thờ, Thi nhún vai than:

– Sao tự nhiên không còn chút hứng thú nào hết vậy nè Chúa ơi.

Bà Quỳnh bức bối:

– Chắc tại cô. Nếu không vì chuyện vừa xảy ra, chắc cháu đã xong bức ký họa này. Cô rất tiếu.

Cẩm Thi gãi ót:

– Trời ơi! Không phải vì cô đâu. Tại cháu có cơn ấy mà. Thật ra, cháu đang muốn vẽ cái khác. Bởi vậy cháu hay bị mắng là bốc đồng lắm.

Bà Quỳnh nhìn Thi:

– Trông cháu đầu có giống như thế.

Cầm Thi im lặng, cô nhìn bà Quỳnh khá kỹ rồi hý hoáy phát nhưng nét chì đen trên tờ giấy vẽ mới.

Gương mặt bà Quỳnh dần dần hiện ra trên tờ giấy trắng một cách sống động.

Trà Mi cười cười:

– Đó. Cô đã thấy sự bốc đồng của một thiên tài chưa?

Bà Quỳnh vừa ngao nhiên, vừa thích thú:

– Đây là lần đầu tiên trong đời cô được làm người mẫu đó nghen.

Cầm Thi nheo nheo mắt ngắm bà:

– Nếu không đẹp, không giống, xin cô đừng chê cháu.

Bà Quỳnh chớp mi:

– Sao có thể chê một tấm lòng như vậy.

Rồi giọng bà chột nghẹn lại:

– Cầm Thi làm cô muốn khóc rồi đây.

Cầm Thi ngừng tay nhìn bà Quỳnh. Ở người phụ nữ này có điều gì đó gọi ở Thi sự trắc nh. Bà ta chắc có một địa vị ngoài xã hội, nhưng sao lại dễ xúc động vậy? Hay bà ta có nỗi niềm riêng mà không ai chia sẻ? Sống độc thân và vò vó cô đơn là tình trạng của nhiều phụ nữ thành đạt trong thời buổi này. Bà Quỳnh có lẽ là mẫu người đó.

Cầm Thi cố ghi lại thật chính xác đôi mắt như đang rung rung của bà Quỳnh.

Một đôi mắt đủ ở trạng thái xúc động, nhưng trông vẫn khá lạnh lẽo. Chắc hẳn thường ngày bà Quỳnh là người khó gần gũi, và là một phụ nữ cao ngạo, quyết đoán?

Đi lại những đường chỉ để tạo bóng trên tóc xong, Cầm Thi hài lòng nhìn bức chân dung bà Quỳnh. Hôm nay cô vẽ thật xuất thần. Nhìn bức tranh,

Thì còn phải ngạo nhiên vì sự sống động của nó.

Lật mặt sau của trang giấy, Cẩm Thi nắn nét ghi:

“Kính tặng cô Quỳnh.

Một người rất giống Trúc Bi của cô”.

Cẩm Thi đưa bức tranh cho bà Quỳnh.

Mong cô sẽ thích.

Bà Quỳnh khen rồi rít:

– Cháu thật là giỏi. Cô rất thích. Cô sẽ mua một cái khung lồng nó vào và treo trong phòng làm việc của mình. Nhìn bức chân dung này, cô sẽ nhớ tới Cẩm Thi.

Giọng bà Quỳnh tha thiết:

– Cô thật sự muốn chúng ta vào quán uống cái gì đó, nếu không cô áy náy quá.

Cẩm Thi lễ phép nhưng cương quyết:

– Cháu nghĩ điều này không quan trọng, cô đừng bận tâm khiến cháu ngại.

Giờ bọn cháu xin phép về.

Bà Quỳnh nuôi tiếc:

– Cô rất muốn gặp lại cháu.

Mở ví, bà định đưa danh thiếp cho Thi, nhưng không hiểu sao bà cất vào rồi ghi số điện thoại của mình lên góc tờ giấy vẽ của Thi và nói:

– Hy vọng là Thi sẽ liên hệ với cô để chúng ta sớm gặp lại nhau. Nhà cháu có điện thoại chứ?

Cẩm Thi ngập ngừng:

– Dạ có, nhưng cháu không sử dụng ạ.

Bà Quỳnh gượng cười:

– Cô hiểu rồi. Thôi các cháu về nhé.

Cuộn bức tranh lại, bà Quỳnh bước ra đón taxi.

Nhìn theo bà Quỳnh, Trà Mi hỏi:

– Mà mày không thích bà ta sao lại vẽ tặng?

Cầm Thi vặn lại:

– Ai nói là tao không thích bà ta?

Mi so vai:

– Cách cư xử em như tể nhị lắm, nhưng không tể nhị chút nào. Bà Quỳnh có vẻ buồn.

– Đâu phải mày không biết hoàn cảnh của tao, cô Lan lúo nào cũng để ý từng chút những mối quan hệ của tao. Phiền phức lắm! Nếu mày không phải cháu dì Mão, chắc tao chả có lấy được một đứa bạn thân.

Thấy Cầm Thi dọn dẹp dụng cụ vẽ, Mi tròn mắt:

– Tính về thiệt à?

Cầm Thi gọn lỏn:

– Vào quán.

Trà Mi buột miệng:

– Quán nào?

Thi uể oải:

– ... Nào cũng được.

Trà Mi gật gù:

– Vậy thì theo tao.

Hai đứa băng qua đường, tới bãi gọi xe, Mi vào lấy xe rồi chở Cẩm Thi.

Ngồi sau lưng Mi, Cẩm Thi lơ đãng nhìn những dòng xe như mắc cửi xung quanh và chạnh nhớ tới Trình.

Giờ này anh đang làm gì ở phố biển? Dù biết Trình sẽ không liên lạc với mình, song Cẩm Thi vẫn mong ... Mỗi lần nghe chuông điện thoại reo, trái tim tưởng là rất buồn của Thi cứ nhoi nhói lo lắng rồi nhoi nhói thất vọng. Trình không nghĩ tới cô nhiều như cô vẫn tưởng đâu, điều này làm Cẩm Thi buồn.

Đúng hơn là cô ngỡ ngác như thất tình. Cô Lan vốn rất tinh ý, Thi sợ cô đọc được suy nghĩ của mình, nên thường ... né cô. Cách né tốt nhất là tìm đủ mọi lý do để ra đường.

Kết quả của sự ra đường ấy là chuyện nghĩa hiệp vừa xảy ra tức thời.

Trà Mi dừng xe trước một quán cà phê nhỏ nhưng rất nổi tiếng.

Con bé hấp háy mắt:

– Vào đây ngồi biết đâu chừng gặp được người trong mộng.

Cẩm Thi băng khuâng vì lời nói của Trà Mi.

Người trong mộng của cô đang ở phương nào nhỉ? Có bao giờ người sẽ xuất hiện trong quán cà phê này không? Chắc là không đâu.

Trà Mi đẩy cửa bước vào trước, Cẩm Thi chậm rãi theo sau. Hai đứa ngồi sát vách kính nhìn ra phố. Con phố bắt đầu vào chiều. Cẩm Thi nhìn những cặp yêu nhau thả bộ trên vỉa hè mà ganh tỵ, mà khao khát. Với cô điều này thật mới mẻ vì đã có khi nào Thi mơ sẽ đi như thế với người yêu đâu.

Duy nhất đêm ở biển ấy ...

Người phục vụ bê cà phê ra thơm phức một màu nâu đen.

Trà Mi đẩy tách cà phê về phía Thi:

– Nhắm nháp đi và khỏi ngủ đêm nay.

Cầm Thi trầm trồ:

– Thơm quá và đẹp quá.

– Xí! Mà làm như chưa biết cà phê là gì không bằng.

Thi nói:

– Nhưng mỗi lần uống cà phê với mỗi tâm trạng khác nhau thì mùi vị và màu cà phê cũng sẽ khác.

Trà Mi hất mặt:

– Vậy bữa nay cà phê có mùi gì?

Bưng tách cà phê lên, Cầm Thi chun mũi ngửi. Cô chưa kịp nói gì với Mi thì cửa quán xịch mở, Trình bước vào trước, phía sau anh là Thoại Oanh.

Người Cầm Thi như cứng lại, cô quay mặt đi, nhưng Thoại Oanh đã thấy cô.

Một tay ôm lấy tay Trình, Thoại Oanh kêu lên đầy ngạc nhiên:

– Nhỏ Cầm Thi kia anh.

Trình cũng ngạc nhiên không kém. Anh bối rối khi Thi giả lơ không thấy anh. Cô nhìn qua ô cửa kính và từ tốn uống từng ngụm cà phê với vẻ của một người bàng quan với thế giới xung quanh, nhưng Trình thừa hiểu tâm trạng Cầm Thi đang xúc động dữ dội chứ không như với thể hiện bên ngoài của cô.

Điều đó nói lên rằng Thi bị sốc khi chứng kiến cảnh Thoại Oanh đang tình tứ bám vào anh.

Trình chưa biết ứng phó ra sao, Thoại Oanh đã kéo anh về phía Thi, nơi sát bên có một cái bàn trống.

Thoại Oanh lên tiếng trước:

– Thi, Mi! Hai đứa uống cà phê hả?

Cầm Thi làm như mới vừa thấy hai người, cô lễ phép gật đầu:

– Chào anh chị ạ.

Trà Mi cũng ... chào kèm theo câu thì thảo vào tai Thi:

– Bà Oanh vớ ở đâu được một gã bảnh trai thế nhỉ!

Cầm Thi làm thỉnh xoay tròn chiếc ly. Thế đấy! Nhân tình thế thái là như vậy đó. Cô nhếch môi. Đôi môi như còn ăm nụ hôn của Trình đêm nào.

Cô Thoại Lan nói đúng. Có điên mới tin người như Trình. Ấy vậy mà Cầm Thi đã tin là anh thật lòng với mình:

Chua xót quá, đắng cay quá!

Giọng Trà lại vang lên:

– Mà y vẫn. Chưa cho tao biết cà phê bữa nay ra sao.

Cầm Thi lại nhấp một ngụm:

– Cà phê đắng chát màu nước mắt của đêm.

Trà Mi phá ra cười:

– Mà y nên làm thi sĩ hơn là họa sĩ.

Cầm Thi thở dài:

– Làm ... sĩ là khổ, khổ vì đời, khổ vì người. Tao có cảm giác mình đã khổ tới nơi rồi. Thôi, về mà y ơi.

Trà Mi giã nty:

– Trời ơi! Cà phê vẫn còn nhiều. Tự nhiên đòi về.

Cầm Thi bướng bỉnh:

– Tao không thích ngồi đây nữa.

Mi gật gù:

– A Vì bà chị thân yêu kia chớ gì? Cứ coi họ như pha chứ ăn thua gì.

Thi điềm tĩnh:

– Mây không hiểu đầu. Thôi, ráng uống ... Nước mắt đêm này cho hết rồi biến.

Trà Mi lắc đầu:

– Uống cà phê với mây chà hứng chút nào.

Cầm Thi đứng dậy:

– Mây không về, tao về trước à ...

Dứt lời, cô xốc cái balô, tay cầm ống da đựng bản vẽ lên như chuNh bị đi.

Trà Mi gọi với theo:

– Chờ tính tiền đã chứ.

Thi nhún vai:

– Tao sẽ chờ bên ngoài quán.

Quay về phía Thoại Oanh, Cầm Thi ngọt ngào mà trong lòng cay đắng:

– Chào anh chị, em về ạ.

Dứt lời, cô đi như chạy ra ngoài. Như một phản xạ, Trình bật dậy theo Thi trước vẻ sững sờ của Thoại Oanh.

Ra tới vỉa hè, anh nói ngay:

– Nghe anh giải thích.

Thi ngang bướng:

– Về chuyện gì cơ chứ?

Trình trầm giọng:

– Về những gì em vừa thấy. Không như em tưởng.

– Anh đọc được suy nghĩ của người khác à? Anh biết tôi nghĩ thế nào

sao?

Trình tha thiết:

– Anh muốn gặp riêng em. Hãy cho anh một cái hẹn.

Cầm Thi chớp mi vì ánh mắt của Trình. Cô đang rất giận anh, ấy vậy mà mới nghe anh nói đôi ba câu, trái tim cô sắp nhũn ra rồi.

Trần tĩnh lại, Cầm Thi lạnh lùng:

– Sẽ không có cái hẹn nào cả. Anh vào với chị Oanh đi. Anh làm ơn nhớ chúng tôi là chị em.

Trà Mi ngơ ngác nhìn Cầm Thi và Trình, con nhỏ chưa kịp thắc mắc xem chuyện gì, Thi đã kéo nó đi để Trình đứng trơ trơ bên vỉa hè.

Anh thất thểu trở vào quán và ngồi phịch xuống trước vẻ tức giận của Thoại Oanh.

Cô cố nén nổi đau xuống.

– Vấn đề của anh là Cầm Thi sao? Thì ra anh cứ hẹn lán hẹn lựa với em là vì nó. Anh có nghĩ mình quá độc ác khi khiến em và Cầm Thi rơi Thoại Yến rơi vào cơn ác mộng này không?

Trình phân bua:

– Anh xin lỗi. Nhưng anh đã nghĩ em và Thoại Yến đã hiểu lầm tình cảm của anh.

Thoại Oanh nhếch môi:

– Có lẽ anh đúng khi dùng từ hiểu lầm. Em và Thoại Yến đã quá u mê khi nghĩ tới anh. Nhưng em muốn biết ở Cầm Thi có điểm gì hơn em và Thoại Yến.

Trình tránh câu trả lời:

– Anh không thích so sánh người này với người khác.

Thoại Oanh ghen ngào:

– Lẽ ra em phải hiểu khi thấy anh trong ngôi nhà gỗ ở xóm Chài.

Hai người chợt rơi vào im lặng. Một lát sau, Trình lên tiếng trước:

– Bữa nay anh muốn gặp em để nói rõ, lúc nào anh cũng xem em và Thoại Yên như em gái. Anh rất quý em và Yên Oanh hỏi gặng:

– Còn với Cẩm Thi thì sao? Em hỏi thật, anh đã biết gì về con bé?

Trình nói:

– Anh hiểu không nhiều về Cẩm Thi, song đó lại là những điều cơ bản nhất để tin yêu một người.

Mặt Thoại Oanh tái xanh vì đau đớn. Cô lắp bắp:

– Chịu thú nhận là yêu rồi đó à? Anh đúng là quỷ dữ, song anh sẽ phải thua bà phù thủy Thoại Lan thôi. Bà ấy không đời nào để quỷ dữ đến gần cô cháu gái của mình đâu.

Trình bình thản:

– Điều này anh đã nghe Hòa nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Anh tin mình sẽ vượt qua vì anh không phải là quỷ dữ.

Thoại Oanh găm mặt xuống ly nước cam vàng tươi mà tưởng chừng như trước mặt mình là ly cà phê đen như đêm tối. Cô chợt hiểu vì sao anh Hòa cứ xa xôi khuyên cô đừng nghĩ tới Trình. Trước kia, Oanh cứ tưởng tại Thoại Yên.

Nào ngờ ... nhỏ Yên mà biết chuyện Trình mê Cẩm Thi thì không khéo nó lại lặn đúng ra đất ấy chứ.

Bỗng dưng trong đầu Thoại Oanh lóe lên một ý. Cô nhếch môi:

– Chúc anh và Cẩm Thi sẽ vượt qua mọi thử thách để được có nhau. Mong anh hãy nhớ một điều, em không bao giờ quên anh và lúc nào anh thấy cần em trong cuộc sống em sẽ đến với anh.

Trình khẽ nắm tay cô:

– Cảm ơn Oanh đã hiểu và luôn nghĩ tốt về anh.

Thoại Oanh đứng dậy, giọng nghẹn lại như sắp khóc:

– Em về! Anh đừng tiễn, em sẽ khóc đó.

Trình ngồi yên nhìn Oanh bước đi. Anh đã dọn trống đường để đưa Cẩm Thi vào tim, thế nhưng điều đó không dễ chút nào, dù đường đã trống.

Bà Bích Vi uể oải nhắc máy và ngạc nhiên khi nghe giọng Thoại Oanh vang lên:

– Thím Vi cho cháu gặp em Yên một chút ạ.

Trán cau lại, bà hỏi:

– Gặp nó chi vậy?

Oanh ngập ngừng:

– Cháu cô đưa bạn muốn học đàn, cháu nhờ Yên hỏi hộ chỗ nào dạy đàn có uy tín.

– Vậy thì chờ để thím gọi nó.

Vào phòng Thoại Yên, bà đưa điện thoại:

– Thoại Oanh tìm con nè.

Trán Yên khẽ nhíu lại, để quyển tạp chí qua một bên, cô dè dặt nghe.

Giọng Oanh vang lên thật nhẹ, thật êm khác với kiểu hay xách mé thường ngày.

– Đang làm gì đó cô nhỏ?

Thoại Yên ậm ừ:

– Em đọc báo.

– Có tin gì mới không?

Yên vẫn dè dặt:

– Em không biết chị muốn nói tin nào.

Thoại Oanh cười rất khẽ:

– Không biết cũng phải thôi, chị sẽ cho em biết thông tin mới nhất về gã đàn ông hai chị em mình cùng yêu đây.

Thoại Yến ú ớ:

– Chị chị muốn ám chỉ ai? Em chẳng hề yêu gã đàn ông nào hết, chị đừng nói nhảm.

Thoại Oanh reo lên:

– A! Vậy là em rút lui rồi sao? Chà! Thảo nào nhỏ Cẩm Thi hồng tác yêu tác quái cho được.

Thoại Yến đưa tay lên ngực, giọng run rẩy:

– Cẩm ...Cẩm Thi đã làm gì anh Trình?

Thoại Oanh dài giọng:

– Không yêu mà sao lú cả lưỡi thế?

Yến mặc kệ lời châm chọc của Oanh, cô hỏi tới:

– Chuyện gì? Chị nói nhanh lên.

Oanh nói dối như thật.

– Vừa rồi chị gặp Trình và Cẩm Thi tay trong tay, mắt trong mắt hết sức tình tứ ở quán cà phê Đồng Vọng.

– Chị có làm không?

Oanh nhấn mạnh:

– Chị có thể làm Cẩm Thi và Trình với ai khác được sao?

Thoại Yến làm thinh. Một lát sau cô mới ra vẻ lạnh lùng.

– Chị nói với em chuyện đó làm chi? Anh Trình muốn thân mật với ai là quyền của anh.

Thoại Oanh cười khẩy:

– Thôi! Đừng giả vờ nữa. Lo mà kiếm cách gạt Cẩm Thi ra khỏi bộ nhớ, của Trình đi.

– Sao chị không làm điều đó mà bảo em?

– Chị xét thấy mình không đủ sức làm chị thấy em coi bệnh hoạn, yếu đuối vậy chớ muốn gì được nấy, chú Sang và thím Vi cung em hơn vàng, nhỏ Thi thì nhằm nhỏ gì. Đúng không?

Thoại Yến khô khan:

– Nếu đã hết chuyện, em cúp máy đây.

Dứt lời, cô bấm mạnh nút tắt và nghe ngực nặng như đeo chì. Thoại Yến không muốn tin Thoại Oanh chút nào. Bà ta là một con mèo tinh quái, xảo trá.

Hừ! Bà ta tính chơi trò Ngư ông đắc lợi với Yến chắc. Cô yếu đuối, bệnh hoạn thật, nhưng đâu có ngốc. Thoại Oanh định để chị em cô Nồi da xáo thịt vì Trình để sau đó bà ta sẽ ung dung bên Trình chớ gì. Hừ! Lẽ nào Cẩm Thi dám cãi lời cô Lan để yêu một người nhiều tai tiếng vì phụ nữ?

Thoại Yến đặt ra bao nhiêu là câu hỏi, nhưng chẳng có lời giải đáp nào khiến cô vừa lòng.

Nếu Cẩm Thi không tình ý gì với Trình, sao bà Oanh dám nói thế? Thoại Yến thấp thỏm bất an. Cô đi tới đi lui trong phòng như một kẻ mộng du khiến mẹ cô phải bước vào.

Bà Bích Vi lo lắng hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Thoại Yến lắc đầu, bà Vi gặng:

– Sao lại lắc đầu. Hay con quỷ ấy lại hù dọa gì con?

Thấy Yến vẫn làm thinh, bà Vi buột miệng:

– Vì thằng Trình à? Nó nghĩ sẽ chiếm được trái tim Trình sao?

Thoại Yến lảm nhảm như điên:

– Không phải chị Oanh mà là Cầm Thi. Nghĩ mà điên lên được. Tại sao con luôn bị các bà chị ăn hiếp cơ chứ. Tại sao cả hai mẹ ấy lại muốn cướp Trình của con.

Bà Bích Vi thắng thốt:

Con Cầm Thi dám ... dám động vào thằng Trình à? Lẽ nào cô Thoại Lan lại để nó làm thế?

Thoại Yến lo lắng:

– Cầm Thi rất bướng, rất ngang, nó luôn muốn gì được nấy, mẹ quên rồi sao?

Bà Bích Vi rít lên:

– Hừ! Nó giống mẹ nó ở chỗ thích chiếm đoạt tình yêu của người khác.

Thoại Yến lặp lại một cách máy móc:

– Tại sao họ cứ nhắm vào Trình chứ không vào người đàn ông nào nhỉ?

Thoại Oanh nói chỉ hồng đủ sức gạt Cầm Thi ra khỏi Trình, chị chịu thua thật hay giả vờ? Mẹ trả lời con đi mẹ.

Bà Vi khò khò nhìn con gái. Bà không hiểu Trình có ma lực gì khiến đám con gái gia tộc này phải mê mẩn đến mức gần như phải xé nhau như thế. Trước đây Thoại Oanh làm tình làm tội Thoại Yến, bà đã đủ khò vì thấy con gái tương tự rồi, giờ lại thêm Cầm Thi.

Con bé ấy rất hoang dã, mà đàn ông thường bị quyến rũ bởi loại phụ nữ như vậy. Ngày xưa, ông Vĩnh Sang cũng từng rơi vào bẫy của Diễm Chi. Nếu Diễm Chi không chết gì hậu sản, chắc gì bà sống yên vui hạnh phúc.

Chỉ nghĩ tới điều đó thôi, bà Bích Vi đã tức nghẹn ở ngực. Bao uất hận cố nén bao nhiêu năm bỗng bùng lên khiến bà đã ghét càng ghét Cầm Thi hơn. Dứt khoát bà sẽ không để chuyện cũ tái diễn, nhất là tái diễn với con gái cưng của bà. Điều làm bà khó xử là Trình luôn lảng tránh Thoại Yến, nó không hề yêu con bé, bởi vậy muốn Trình là của Thoại Yến cũng khó.

Thấy bà Vi ngồi trơ ra như tượng, Thoại Yến nhào xuống giường, úp mặt vào gối khóc như mưa.

Bà Vi cuống lên:

– Nghe mẹ nói đây. Thoại Oanh không ăn thua gì đâu. Cầm Thi cũng vậy.

Rồi Trình sẽ để ý tới con.

Thoại Yến vẫn rầm rức:

– Để ý thì ăn thua gì. Mẹ làm sao thì làm đi. Nếu không con chả ham sống nữa.

Bà Bích Vi trừng mắt nhìn Yến, thường ngày nó là đứa nhút nhát, không ngờ bữa nay lại bạo miệng như vậy. Nó lụy thẳng quỳ ấy quá rồi.

Vừa giận vừa thương, bà xót xa trước vẻ thất thần của Yến, bà đau đớn vì biết không dễ dàng khiến Trình chú ý tới Yến, chớ đừng nói chi tới chuyện Trình yêu con bé.

Nhưng đâu thể vì vậy mà bà bỏ mặc cho con mình khổ. Nhất định bà phải tìm ra cách nào đó khiến Trình, lỡ như có mê Cầm Thi thật cũng phải ngậm ngùi chia tay con bé.

Sau đó bà sẽ tìm cách khiến Thoại Oanh cũng phải dang Trình ra thiệt xa, song càng nghĩ bà càng không ra cách.

Thoại Yến đều giọng như đang mê sảng:

– Con thù Cầm Thi, con thù Thoại Oanh. Con hận mình đã không được Trình yêu.

Bà Bích Vi lo lắng nhìn Yến, không khéo con bé bị tâm thần mất. Ngày xưa khi biết ông Sang có con với người đàn bà khác, bà đã té xỉu, sau đó ngơ ngơ ngác ngác như mất hồn mấy tháng trường, để tới bây giờ bà vẫn không trả lời được câu hỏi:

“Nếu Diễm Chi còn sống, liệu ông Sang có chung thủy với bà không, hay ông bất chấp gia đình tiếp tục ăn ở với cô?”.

Đã bao nhiêu lần bà tự dày vò mình vì câu hỏi đó. Cho dù ông Sang thà sống thề chết rằng chỉ yêu mình bà, rằng ông đã ... phạm tội khi say mềm,

bà vẫn không thể quên ông từng phản bội bà vì hậu quả của một lần phạm tội trong cơn say ấy là sự ra đời của Cẩm Thi. Con bé ấy là cái bớt đen trên gương mặt hạnh phúc của gia đình bà. Người ta không thể tẩy sạch cái bớt ấy được nên nó cứ tồn tại như một thách thức đáng nguyên rủa.

Hồi Cẩm Thi sống ở Vũng Tàu với Thoại Lan, bà cảm thấy dễ chịu và an tâm. Còn bây giờ nó như cái gai đâm vào mắt bà. Bà không muốn nó được hưởng tí quyền lợi nào từ ông Bửu Cầm và ông Vĩnh Sang, song điều đó cũng khó, vì dầu sao Cẩm Thi cũng là cháu của ông Bửu Cầm, đã là cháu đương nhiên Thi cũng có những quyền lợi như Thoại Yến hay Bảo Anh, bà đâu thể nào trút những quyền lợi đó của nó.

Bước đến bên Thoại Yến, bà vỗ về:

– Con cứ yên tâm, mẹ không để Cẩm Thi yên đâu. Nó đã không biết thân phận mình, mẹ sẽ dạy nó một bài học nhớ đời.

Dứt lời, bà trở về phòng. Ông Vĩnh Sang đang trầm tư đốt thuốc, khói dày đặc khiến bà nhăn mặt:

– Đã bao nhiêu lần em bảo anh ra ban công hút thuốc rồi ... Làm ơn đi.

Làm thinh, ông Sang mệt nhọc lê chân ra ngoài. Thái độ của ông khiến bà bực mình.

Bà chì chiết:

– Hừ! Anh đang nhớ ai mà chìm trong khói vậy?

Ông Sang gắt:

– Để anh yên một chút đi. Đang đau đầu vì công việc đây. Nhớ với nhưng gì.

Bà Bích Vi chạnh lòng nhìn vẻ uể oải của chồng. Bước ra ban công theo ông, bà dịu giọng:

– Chuyện gì vậy?

Ông Sang rít một hơi thuốc dài rồi mới nói:

– Ông Dinh vừa điện thoại hỏi anh, những điều bất ngờ làm anh thấy choáng.

Ông ấy cho rằng trước khi chết, Diễm Chi đã sanh cho Luận một đứa con.

Bà Bích Vi sững sốt:

– Căn cứ vào đâu mà ông ta dám nói thế?

Ông Sang trầm ngâm:

– Ông Dinh báo Aline Chu quả quyết như vậy, bà ta hận Luận, nhưng không biết trút vào ai ngoài ông Dinh và thằng Trình. Vừa rồi bà ta đã cho người đánh Trình, Cẩm Thi vô tình cũng dính vào.

– Sao anh Kỳ lại nói Aline Chu vì căm chuyện đầu thầu đất nên mới trả thù?

– Ông Dinh khẳng định bà Chu làm thế vì hận Luận, bà ta nói rõ là vì Luận mà Diễm Chi và con gái đã chết.

Bà Bích Vi kêu lên:

– Sao ông Dinh không hỏi Luận mà hỏi anh?

– Luận đã đổi chỗ ở, ông Dinh không liên lạc được.

– Vậy anh đã trả lời thế nào?

Ông Sang ôm đầu:

– Anh vì quá bất ngờ nên trả lời là không biết, nhưng có lẽ ông Dinh không tin anh.

Bà Bích Vi ngẫm nghĩ:

– Ông Dinh và bà Chu cho rằng đứa bé đã chết cùng mẹ nó. Nghĩa là họ không biết Cẩm Thi là con của Diễm Chi.

Thấy ông Sang im lặng, bà Bích Vi liền cố ý nhấn mạnh:

– Nhưng nó là con của Diễm Chi với ai. Đó mới là chuyện cần phải bàn.

Ông Sang đành mặt lại:

– Em im đi!

Bà Vi cười khNý:

– Chuyện lớn như vậy làm sao im được. Nếu Cầm Thi là con của Luận thì sao? Lý nào nó vẫn hưởng mọi quyền thừa kế như Thoại Yến và Bảo Anh?

Chà! Thoại Lan chắc sẽ sốc dữ dội trước tin sốt dẻo này. Bao lâu nay cô ấy nuôi cháu người ta mà tưởng cháu mình.

Ông Sang nghiêm giọng:

– Tôi cấm em hé môi với mọi người việc này.

Bà Bích Vi bĩu môi:

– Sĩ diện à! Thôi được! Em sẽ làm thính như bao lâu nay vẫn làm thính. Anh có làm tò vò nuôi con nhện cũng mặc xác anh.

Ông Sang trừng mắt nhìn vợ. Bích Vi luôn là kẻ độc mồm. Bà thừa biết Cầm Thi là con của ông, nhưng có cơ hội vẫn không quên gieo vào tim ông những hạt giống xấu xa để ông nghi ngờ cả chính mình.

Bà Vi thản nhiên nhìn lại chồng ... Diễm Chi đã chết lâu lắm rồi. Suy cho cùng, chỉ cô ta mới biết chính xác cha của Cầm Thi là ai. Tội vạ gì bà phải im miệng. Hừ, nhất định bà sẽ làm rồi tung mọi thứ mới được.

Chẻ buồn thành gió

Chương 7

Đội bà Thoại Lan phóng chiếc Dream khỏi cổng là Trình nhấn ngay những con số trên chiếc di động.

Không phải chờ lâu, anh đã nghe giọng Cẩm Thi.

Trình tha thiết:

– Anh đây! Anh đang ở quán Hoàng Lan gần nhà em. Anh rất muốn gặp em.

Cẩm Thi im lặng vì bất ngờ. Phải mấy giây sau cô mới đáp ứng:

– Không được đâu. Cô Lan ...

Trình ngắt lời Cẩm Thi:

– Cô Lan vừa mới rời nhà. Em đến với anh đi Cẩm Thi. Anh sẽ chờ em tới lúc gặp mới thôi.

– Tôi không tới đâu. Anh đừng chờ phí công.

Trình lì lợm:

– Vậy anh sẽ đến nhà ngay bây giờ.

– Không được. Tôi ...

Thi chưa hết lời, Trình đã cúp máy. Anh băng qua đường và hối hả bước lên lễ.

Anh nhìn vào các song sắt của cánh cửa cổng nhà Thi rồi khẽ nhấn chuông.

Từ trong Cẩm Thi cuống quýt chạy ra.

– Đã bảo không được, sao anh còn tới. Cô Lan sẽ về ngay.

Trình đứng ngoài nói vọng vào:

– Anh sẽ chào cô Lan chứ có gì đâu.

Cầm Thi giậm chân:

– Anh thích người ta bị mắng lắm hả? Cô Lan không ưa anh, anh biết rồi mà.

Trình đấm đuôi:

– Nhưng em ưa anh. Thế là đủ. Anh sẽ ngồi cho cô Lan mắng, cỡ nào anh cũng chịu, miễn sao cô cho phép anh yêu em.

Cầm Thi nóng cả người, cô nói:

– Vớ vẩn! Anh mà biết yêu sao? Đừng đùa dai nữa. Tôi mặc kệ anh đó.

Dứt lời, Cầm Thi vào nhà. Đứng trong phòng khách, sau tấm màn, Thi sốt ruột nhìn ra. Trình đứng là lì có đẳng cấp, anh làm bụng dạ Thi rối ben lên.

Điện thoại reo, cô nhắc máy và nghe giọng Trình.

– Anh rất muốn nói chuyện với em. Đã không được nhìn tận mặt nhau, anh mong em đừng gác máy.

Trái tim Cầm Thi mềm nhũn, nhưng cô vẫn cố lạnh lùng.

– Anh muốn gì?

Trình thì thầm:

– Gặp nhau, anh sẽ nói.

Cầm Thi mím môi:

– Bây giờ không nói thì thôi, không có chuyện gặp nhau đâu.

Trình vẫn mềm mỏng:

– Đừng cố gắng lừa dối mình. Anh không tin em đã quên đêm ngoài biển ấy.

Cầm Thi nắm chặt ống nghe:

– Đêm ấy chả có gì đáng nhớ hết.

– Anh biết em sẽ nói như thế vì em đã không thể quên. Tại sao chúng ta phải làm khổ nhau vì những người khác thế này? Anh nói thật, nếu không được quen biết và yêu em, anh vẫn không thể nào đến với Thoại Oanh và Thoại Yến.

Cầm Thi buột miệng:

– Tại sao?

Trình thẳng thắn:

– Vì họ không thuộc tuýp phụ nữ anh khao khát. Họ rất khác anh và em.

Cầm Thi chớp mi. Cô có cảm giác lâng lâng, thích thú dù cô không muốn thế. Qua lời Trình nói, làm như Cầm Thi sinh ra đời là để giành riêng cho anh ta không bằng.

Giọng Trình vẫn trầm xuống đầy lời cuốn:

– Có thể em chưa tin lời anh, nhưng thật sự Thi chính là cô gái anh hằng ao ước. Trước đây anh không hề tin người ta có thể yêu ngay cái nhìn đầu tiên, nhưng bây giờ anh đã tin.

Cầm Thi ảm ức:

– Nhưng suốt thời gian qua, anh biến mất như chưa hề tồn tại.

Trình thở dài:

– Anh khó khăn biết bao nhiêu mới có số điện thoại cũng như địa chỉ nhà em, em biết không? Hòa không ủng hộ anh nên cậu ta giấu kín nơi em ở. Thú thật, anh phải làm “Trình sát” theo dõi cô Lan để biết nhà em, rồi từ đó hỏi tổng đài số điện thoại. Cũng may anh gặp cô Lan từ công ty đi về, càng may hơn khi cô ấy không biết anh theo dõi, nếu không chắc anh bị mắng ngoài đường rồi.

Cầm Thi tủm tủm cười, cô hỏi bằng giọng dịu dàng hơn:

- Anh cực khổ thế để làm gì?
- Để được nhìn thấy em và nghe em nói dù là những lời làm anh đau.
- Đó chỉ mới là khúc dạo đầu, nếu anh không quên tôi đi, anh sẽ còn đau cao vời, đau dài hạn, đau kinh niên.

Trình cười nhẹ:

- Anh sẵn lòng chịu đau, chỉ sợ anh đau một, em lại đau hai, đau ba.

Cầm Thi bĩu môi:

- Còn lâu. Mà này! Công rào nhà tôi không phải chỗ cho anh đứng dựa để gọi điện thoại đâu nhé.
- Vậy em hãy để anh vào nhà.
- Còn lâu! Tôi cúp máy đây.
- Ấy đừng! Anh sẽ vào quán Hoàng Lan đây. Đừng cúp máy.

Cầm Thi thản nhiên:

- Tôi cúp máy đây. Chào!

Đặt ống nghe xuống, Thi ra cửa sổ nhìn và thấy Trình vẫn còn đứng ở cổng.

Lòng chột ray rút, Thi băn khoăn không biết những lời của mình vừa rồi có thật sự làm Trình đau không.

Hừ! Anh ta có hiền từ gì trong chuyện trai gái. Đau như kiến cắn liệu ăn nhằm chi đâu mà lo hã nhỏ Cầm Thi ngốc nghếch.

Thi bần chồn đi tới đi lui trong phòng. Cô đúng là ngốc nghếch nếu cứ tin lời Trình. Anh ta quá thừa kinh nghiệm để tán tỉnh con gái. Với Trình, một nụ hôn đầu nghĩa lý gì, chỉ có Thi là ra ngẩn vào ngơ khi nhớ tới nụ hôn đầu đời ấy thôi. Một nụ hôn trong một không gian đầy lãng mạn chỉ có hai người không có nghĩa là một tình yêu mà có thể chỉ là một thoáng băng khuâng xao lòng. Nếu thế thì Trình phải khổ sở tìm cho bằng được

Cầm Thi? Chẳng lẽ anh yêu cô thật?

Đứng tựa vào tường, Thi nhắm mắt và nghe chừng như tiếng sóng biển đêm nào vọng về ì ầm lẫn với giọng trầm như ru lòng người của Trình. Với Cầm Thi, đêm ấy là kỷ niệm không thể nào quên, thế nhưng cô phải ép mình để quên, điều đó đúng là khôn khổ.

Điện thoại reo, Cầm Thi để mặc cho nó reo hết hồi dài tới hồi ngắn dồn dập.

Cuối cùng chịu không nổi, cô đành nhấc máy lên và nghe giọng cô Lan chát chúa:

– Làm gì mà để chuông reo sốt cả ruột vậy?

Cầm Thi đáp ứng:

– Con.con đang trong toilette.

– Thật không? Hay là có ai ngoài con trong nhà?

Cầm Thi liếm môi:

– Dạ làm gì có ... đứa nào ạ:

– Liệu đây! Cô không muốn nghe bất cứ lời ong tiếng ve nào về con hết. Nhớ đó!

– Vâng.

Cầm Thi nuốt nghẹn xuống. Cô chỉ muốn hét thật to cho hả, cho vỡ tung bốn bức tường xung quanh mình vô cùng. Nước mắt ứa ra, Cầm Thi nức nở. Khóc, không phải là thói quen của cô, Cầm Thi rất ghét mau nước mắt vì nước mắt không giải quyết được gì cả, thế nhưng hôm nay cô nhận ra một điều, được khóc cũng là hạnh phúc nếu giọt nước mắt rơi xuống làm người ta vui bớt buồn đau:

Điện thoại lại reo. Cầm Thi chai lỳ nhìn nó. Nếu là Trình thì sao?

Đợi tới hồi chuông thứ ba, Thi nhấc máy. Cô nghe giọng Trình thì thầm:

– Em đang làm gì? Phải đang chờ nghe điện thoại của anh không?

Cầm Thi vẫn im lặng. Bản chất bùng của cô chột bùng lên, Cầm Thi cố nén, nhưng những lời vừa rồi của cô Lan cứ ong ồng trong đầu làm cô bức bối hết sức. Cô Lan đã không hề tin cô, vậy sao cô còn cố quên Trình cho khổ.

Giọng Trình da diết:

– Nói gì với anh đi Cầm Thi.

Thi chột nghẹn lời:

– Nói gì bây giờ. Anh chỉ giỏi làm khổ người ta.

Trình hốt hoảng:

– Sao lại khóc?

Cầm Thi không trả lời, mà đặt một câu hỏi:

– Tôi đang muốn rời khỏi nhà ngay bây giờ. Anh đưa tôi đi được không?

Trình bị bất ngờ đến mức lặng thinh mất mấy giây mới lên tiếng:

– Thi muốn đi đâu, anh sẽ đưa em đi.

– Vậy thì đợi, tôi sẽ ra.

Gác máy, rửa mặt, soi gương bằng đôi mắt đỏ, Cầm Thi thay quần áo rồi nhấc điện thoại gọi cho cô Lan. Dù trong lòng đang run vì sự bốc đồng táo tợn của mình, Cầm Thi vẫn cố giữ giọng bình thản:

– Con đi về đây ...

Thi chưa nói hết câu, bà Lan đã ngắt ngang:

– Trà Mi về quê rồi, con đi với ai?

Thi nói một hơi:

– Con đi một mình. Thôi con ngừng ạ.

Khóa cửa, Thi quay lại đã thấy Trình ngồi trên xe ngay lề đường. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, Cầm Thi không tìm thấy trong mắt Trình sự giả

dối nào. Cô tin cậy ngồi sau lưng anh.

Trình hỏi:

– Em muốn đi đâu?

Cầm Thi nói:

– Tôi chỉ muốn đi khỏi nhà, còn tới đâu tùy ở anh.

Trình cười nhẹ:

– Sao tự nhiên chưa đầy mười phút, em lại thay đổi hoàn toàn thế nhỉ?

Cầm Thi từ tốn:

– Tại tôi muốn có thêm một kỷ niệm nữa với anh để mỗi khi nhớ về tôi, nỗi đau của anh sẽ nhân đôi.

– Ý tưởng độc đáo, nhưng động lực nào khiến em muốn có thêm kỷ niệm nữa? Phải từ cô Thoại Lan không?

Thi thẳng thốt:

– Sao anh biết?

Trình nói:

– Lúc nãy đứng bên ngoài nhà em, anh nghe chuông điện thoại reo rất lâu.

Sau cú điện thoại ấy, em đã khóc và muốn rời khỏi nhà. Ngoài cô Lan ra, chả lẽ còn có ai khác muốn nhốt em vào chiếc lồng son kiên cố đó.

Cầm Thi ậm ự:

– Anh giỏi suy đoán lắm.

– Và giỏi làm khổ người ta nữa chứ.

– Chớ hổng phải sao? Đã bao nhiêu con gái khổ vì anh rồi.

– Nhưng anh chỉ khổ duy nhất vì em. Suy ra em giỏi hơn anh.

Cầm Thi chép miệng:

– Giỏi làm chi ở cái sự khổ.

Trình nghiêng đầu ra phía sau:

– Khổ vì yêu, nên lắm chứ.

Cầm Thi phản đối:

– Tôi lại thấy không nên chút nào.

Trình thở dài:

– Tiếng em mềm mại ngọt ngào biết bao, sao lại không xưng với anh mà lại xưng tôi nghe xa lạ quá chừng.

Cầm Thi thản nhiên:

– Tiếng em anh nghe nhiều từ những người khác rồi, riêng tiếng tôi là hàng độc quyền của Cầm Thi, không thích nghe tôi sẽ im lặng đó.

Trình gật gù:

– Em lúc nào cũng độc đáo hơn người, anh chịu thua em ngay cái nhìn đầu cũng phải.

Cầm Thi tủm tỉm cười. Cô vòng tay ngang eo Trình và siết nhẹ.

Giọng Trình vang lên trầm lắng:

– Cám ơn em đã tin tưởng khi vòng tay ngang lưng anh.

Cầm Thi phụng phịu:

– Tôi chỉ sợ té thôi.

Trình nói khẽ:

– Ngồi sát vào anh sẽ không té đâu.

Thi cong môi:

– Đừng có dụ khi.

Trình cười:

– Anh bị em dụ thì có.

Cầm Thi bấu mạnh vào eo Trình, anh chụp tay cô, chiếc xe chao đi, Cầm Thi cúi đầu vào lưng anh. Mùi hương đàn ông từ Trình thoảng vào mũi khiến cô xôn xao nhớ tới đêm trên biển, đêm ấy cô đã tựa hân vào lòng anh.

Trình vẫn giữ bàn tay cô trong tay mình.

– Ước gì em cứ mãi bên anh như vậy.

Cầm Thi vẫn áp mặt vào lưng Trình:

– Hết chín mươi chín phần trăm điều ước không bao giờ thành hiện thực.

Trình lạc quan:

– Còn một phần trăm mong manh ấy sẽ rơi vào anh và em. Tin đi, sẽ không trở ngại nào ngăn được anh yêu em.

Cầm Thi nóng mặt vì lời yêu của Trình. Anh làm cô choáng mắt, ngồi phía sau anh, Thi cứ lâng lâng như đang bay. Mặc kệ sự cấm đoán không căn cứ, nguyên do của cô Lan, Cầm Thi muốn được sống thật lòng, yêu bằng trái tim đang khao khát tình với người yêu mình. Cô muốn nói với Trình là:

Em yêu anh , nhưng vẫn chưa dám. Suy cho cùng Cầm Thi vẫn còn sợ nhiều thứ, nhất là những gì liên quan đến sự cấm đoán.

Trình bồi hồi:

– Không cần biết sau này anh phải đau ... cao vời, đau dài hạn, đau kinh niên ra sao, với anh giây phút này là mãi mãi.

Cầm Thi thì thầm:

– Sẽ là mãi mãi ... nếu anh thật lòng.

Trình ngừng xe trước quán cà phê Trung Nguyên. Gởi xe xong, anh tự nhiên cầm tay Thi đi vào.

Quán ấm cúng, sang trọng phù hợp cho những người cần sự riêng tư, yên tĩnh như Trình và Thi bây giờ.

Trình âu yếm nhìn Cẩm Thi thật lâu khiến cô nóng cả người.

Ngộ ngạo trong chiếc ghế bành to, Thi vênh mặt hỏi:

– Tôi có gì lạ à?

Trình ung dung:

– Em rất đẹp khi ở bên anh. Đó là vì có tình yêu.

Cẩm Thi khịt mũi:

– Lại suy đoán. Nhưng lần này anh sai rồi. Tôi vui là vì có cảm giác tự do khi thoát khỏi ngôi nhà tù túng của mình. Khi vui người ta sẽ dễ nhìn hơn khi buồn.

Nhưng khi yêu và được yêu gương mặt người ta rất lạ, rất khác với nỗi buồn lẫn niềm vui.

Thi bắt bẻ:

– Lạ như thế nào?

Trình không rời mắt khỏi Cẩm Thi:

– Như em bây giờ, mắt long lanh, má hồng hồng và ...

Cẩm Thi tò mò:

– Và sao?

Trình tủm tỉm cười:

– Và môi thì phụng phịu như chờ được hôn.

Cẩm Thi đỏ mặt, cô tấm tức:

– Anh ... anh mà nói bây nữa là tới cho anh ngồi một mình đó.

Trình thích thú nhìn về bối rối rất đáng yêu và trẻ con của cậu Thi. Cậu bé đã làm anh đắm đuối yêu mà không biết vì sao.

Anh chợt nhớ tới hai câu thơ nổi tiếng của ông Xuân Diệu:

“ Vì sao gặp gỡ buổi đầu tiên Tôi đã dày thân giữa xứ phồn”.

Anh hy vọng nỗi phồn muộn sẽ không theo mình vì anh tin anh và Cậu Thi khác với hai câu sau của đoạn thơ:

“Há lẽ vô tình qua trước cửa Biệt làng gặp gỡ đã vô duyên”.

Khi yêu, người như anh cũng đắm ra lnh thnh vì nghĩ tới duyên phận, duyên số. Mà chắc chắn anh và Cậu Thi có duyên với nhau.

Cậu Thi giận dỗi:

– Anh cười gì ... người ta vậy?

Trình hóm hỉnh:

– Anh cười cho đỡ sợ lúc nghĩ tới cảm giác bị ngồi một mình, không có em kế bên.

Cậu Thi lườm Trình một cái thật dài rồi cũng cười vì cách nói của anh. Dễ ghét anh thế bảo sao không ... sát gái.

Trình chợt trầm giọng xuống:

– Em có thấy chúng ta đang rất vui không?

Cậu Thi chớp mi, Trình nói tiếp:

– Bên em, anh luôn có cảm giác bình yên, cảm giác này anh đã đánh mất từ khi mẹ anh qua đời.

Cậu Thi tròn mắt:

– Mẹ anh ... mẹ anh cũng không còn sao? Vậy mà tôi không biết. Thật vô tình quá.

Trình ngậm ngùi:

– Bà mất cách đây năm năm. Và anh đã biết thế nào là tử biệt, sinh ly.

Cầm Thi bồi hồi:

– Mẹ tôi mất nhưng tôi chưa từng trải cảm giác đó, vì tôi không biết bà như thế nào, bà từng tồn tại ra sao bên cạnh mình. Thật ra, cô Lan y như mẹ ruột của tôi, chính vì thương tôi, cô mới khe khắt, lo lắng, chăm sóc từng chút đến mức tôi thấy bị mất tự do.

– Anh hiểu tâm trạng của em. Đang ân hận vì đã cãi lời cô Lan phải không?

Cầm Thi so vai:

– Nói theo kiểu ngang ngang của anh Hòa là thỉnh thoảng cũng nên làm vài cú đột phá để về già còn có kỷ niệm mà kể với con cháu thời son trẻ quậy phá của mình. Tôi đang đột phá đây.

Trình gật gù:

– Chắc chắn khi em kể với con cháu những kỷ niệm thời son trẻ sẽ cô anh ngồi kế bên để thêm mắm dặm muối về mẹ, về bà của chúng.

Cầm Thi chưa kịp phản pháo thì người phục vụ đã mang cà phê tới.

Mùi cà phê thơm lừng khiến Cầm Thi khoan khoái chống tay chun mũi hít hà. Trước vẻ hồn nhiên như trẻ con của cô, Trình chột chạnh lòng khi nghĩ:

Lỡ như sau này anh và Cầm Thi không là gì của nhau ngoài là một kỷ niệm đẹp mà ai cũng giữ trong lòng không dám kể cho con cháu nghe thì sao?

Bỗng dưng anh chồm về phía trước nhìn cô thật lâu thật kỹ đến mức mắt Cầm Thi ánh lên tia ngạc nhiên.

Ngay lúc đó, Thi nghe có người gọi mình bằng âm điệu hết sức mừng rỡ.

NgNg lên, Thi bất ngờ khi gặp bà Quỳnh.

Đang cười thật tươi với Cầm Thi, mặt bà tối sầm lại khi nhận ra người

ngồi chung bàn với cô là Trình, người bà chả có chút cảm tình Vốn là người tự cao, nhiều thú đoạn bà phớt lờ như không biết Trình, bà quay ngoắt đi và chỉ mở lời với Cẩm Thi.

Giọng vô vập mà không biết vì sao, bà Quỳnh tíu tít như trẻ con được quà.

– Trời ơi, mừng quá! Thế là cô cháu mình được gặp lại nhau rồi.

Cẩm Thi lúng túng đứng dậy, cô không biết nói gì ngoài câu xã giao đầu môi:

– Cô vẫn khỏe ạ?

Bà Quỳnh cười:

– Cô khỏe và chờ nghe điện thoại của Cẩm Thi quá trời. Sao? Đạo này Thi vẽ ở đâu?

Đi ngang nhà thờ Đức Bà, cô có ý tìm, nhưng không thấy cháu.

Cẩm Thi nói:

– Đạo này cháu vẽ ở nhà và hầu như không đặt chân ra đường.

Nét mặt thật vui, bà Quỳnh hóm hỉnh:

– Hôm nay chắc là một ngoại lệ?

Cẩm Thi đỏ mặt, cô không trả lời. Bà Quỳnh lấy trong xách tay ra một tấm danh thiếp. Đưa cho Thi, bà nói:

– Hãy gọi điện ngay cho cô. Sẽ có nhiều điều lý thú đang chờ đợi cháu. Thôi, cô không làm phiền cháu nữa.

Không hề nhìn tới Trình, bà ngạo nghễ bước đi. Thái độ trịch thượng, bất lịch sự của một người phụ nữ đầy chừng chạc như bà làm Cẩm Thi áy náy.

Cố bối rối:

– Xin lỗi anh về thái độ của cô ấy.

Ai ngờ Trình rất bình thản. Đặt tách cà phê trên tay xuống bàn, anh nói:

– Bà ta là như thế mà. Sao em lại xin lỗi anh?

Cầm Thi rơi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác:

– Ủa, anh biết có ấy sao?

Trình nhướn mày:

– Anh mà không biết mới là kỳ. Vậy mà em vẫn hỏi anh về bà ta làm như em không biết gì về con người đó không bằng.

Cầm Thi ngó người ra:

– Tôi vẫn hỏi anh về cô Quỳnh à? Tôi hỏi anh hỏi nào, khi tôi chỉ vừa vô tình quen cô ấy đây thôi.

Rồi không đợi Trình trả lời, Cầm Thi lật tới lật lui tấm danh thiếp màu đen có chữ trắng thật ấn tượng:

– Aline Chu Thúy Quỳnh. Ủa! Không lẽ bà ta là ... là bà Aline Chu anh thường nhắc tới?

Trình nhún vai:

– Tên Tây, tên ta và chức phận rành rành trên nền đen chữ trắng, em còn thắc mắc gì nữa.

Cầm Thi ngồi sững trên ghế rồi buột miệng:

– Tôi chả thấy mình giống bà Aline ở điểm nào hết.

Trình nhếch mép:

– Anh cũng mong như vậy, nhất là về tâm hồn. Em là thiên thần, còn bà ta là ác quỷ đấy.

Thi hoang mang:

– Anh có quá lời không? Bên ngoài đúng là cô Quỳnh khá lạnh lùng và cao ngạo, nhưng ở phụ nữ thành đạt nào dường như cũng phảng phất những nét tự cao, khinh khỉnh ấy. Chả lẽ họ là ác quỷ hết?

Trình nhấn mạnh từng tiếng:

– Chỉ riêng Aline Chu là ác quỷ thôi. Chắc em chưa quên bọn vô lại ở xóm Chài? Chúng là do bà Aline bỏ tiền ra thuê đó.

Cầm Thi nghi ngờ:

– Anh đã có bằng chứng gì về việc làm này của cô Quỳnh sao?

Trình gật đầu:

– Chính miệng bà Aline khẳng định, bà ấy tuyên bố đó là sự trả thù. Em có thể hỏi lại bà ta mà.

Thi buột miệng:

– Thật đáng sợ!

Trình thắc mắc:

– Em quen Aline Chu trong trường hợp nào?

Cầm Thi chớp mi rồi kể cho Trình nghe mình đã ra tay nghĩa hiệp cứu bà Quỳnh.

Vừa nghe Trình vừa cười, khiến Cầm Thi âm ức lắm. Cô khoanh tay hất mặt nhìn ra đường.

Trình kêu lên:

– Trông em lúc này giống bà quỳnh quá.

Cầm Thi liền chưa mũi, nhe răng nhát Trình:

– Ta là ác quỷ đây. Ngươi đừng đến gần ta đấy nhé.

Trình nheo đôi mắt đa tình:

– Nếu em là ác quỷ. Anh sẽ là ... yêu quỷ:

Cầm Thi lườm Trình:

– Anh thật không biết xấu hổ là gì.

Bưng tách cà phê lên, Cầm Thi trầm ngâm:

– Anh bảo tôi giống bà Quỳnh, còn bà ấy lại quả quyết tôi rất giống cô Trúc Bi, em gái bà ấy. Lần đó bà Quỳnh đã thảng thốt và rung rung nước mắt khi nhìn tôi.

Trình nhíu mày:

– Em có nhầm không? Bà Quỳnh làm gì có cô em gái nào tên Trúc Bi. Em bà ấy tên là Diễm Chi.

Cầm Thi kêu lên:

– Ủa ... Diễm Chi hả? Sao giống tên của mẹ tôi quá.

Trình nghe như có luồng điện cao thế chạy ngang người mình. Anh tê liệt ý thức mất mấy giây mới máy móc lặp lại:

– Diễm Chi ... Có đúng mẹ em tên Diễm Chi không?

Cầm Thi có vẻ phật ý:

– Sao lại không? Chẳng lẽ tôi làm tên người đã sinh ra mình.

Trình vuốt mặt. Anh nhớ tới lời Hòa hôm nào:

Đừng yêu Cầm Thi mà phải hối hận .

Trời ơi! Lý nào Cầm Thi là con của chú Luân và cô Diễm Chi? Nếu số mạng đã cho anh gặp và yêu Cầm Thi thì đúng là trời trêu, oan nghiệt.

Vốn là người nhạy cảm, thông minh, Cầm Thi nhìn gương mặt thất thần của Trình và buột miệng:

– Anh cho rằng mẹ tôi là em gái của bà Aline Quỳnh sao?

Trình cố trấn tĩnh lại:

– Nếu đúng mẹ em tên họ đầy đủ là Chu Diễm Chi.

Cầm Thi lấp bắp:

– Không thể nào ... Không thể nào Trình khó nhọc:

– Anh cũng mong như vậy.

Thi nhếch môi:

– Vì cô Quỳnh là kẻ thù của gia đình anh sao?

Trình khẽ lắc đầu:

– Không phải thế đâu.

Cầm Thi hoang mang nhìn vào màu nâu đen của tách cà phê. Đầu óc cô lúc này cũng tối đen như màu cà phê trong tách.

Rõ ràng có một điều gì đó mà mọi người đã giấu Cầm Thi. Cô chợt nhớ lần đầu tiên nghe cái tên Aline Chu trong tiệc mừng sinh nhật của ông nội, Thi đã hỏi cô Thoại Lan Aline Chu là ai? Cô Lan đã trả lời là Không biết. Lúc đó Cầm Thi đã linh cảm cô Lan nói dối, bây giờ điều đó không còn là linh cảm nữa. Đúng là cô Lan đã nói dối. Tại sao cô Lan lại nói dối, quả thật Thi không hiểu được.

Trái tim Cầm Thi như bị ai bóp chặt, cô nhìn Trình:

– Nếu mẹ tôi đúng là em gái của bà Quỳnh thì tại sao cái chết của bà lại liên quan tới chú Luận của anh. Lẽ nào mẹ tôi và chú anh từng yêu nhau và từng gọi ngăn cấm nên bà đành lấy ba tôi?

Trình ngập ngừng:

– Anh ... không biết.

Cầm Thi bắt bẻ:

– Không biết hay không thể trả lời? Tại sao chuyện gì người ta cũng giấu tôi hết vậy? Sự có mặt của tôi trên đời này mang ý nghĩa gì? Đó là niềm vui, hạnh phúc cho cha mẹ tôi hay là vết nhơ, là tội lỗi của chính họ?

Trình xót xa nhìn Cầm Thi, ánh mắt tối sầm của Thi cho biết cô đang hoang mang nghi ngờ chính mình. Anh yêu cô biết bao, càng yêu Trình càng đớn đau, tuyệt vọng vì lo sợ

Cầm Thi ngắt giọng suy nghĩ của Trình:

– Anh đang bắt an. Thật ra anh giấu tôi điều bí mật gì?

Trình gượng cười:

– Anh yêu em. Đó là điều bí mật lẽ ra anh nên giấu vì nói em cũng không thêm tin.

Cầm Thi giận dỗi:

– Tôi không phải trẻ con đâu mà anh gạt. Lúc nào cũng nói lời yêu, nhưng anh không thành thật chút nào.

Trình im lặng, anh thà để Cầm Thi trách còn hơn. Nhất định anh phải gặp Hòa, để hỏi cho ra chuyện quan trọng này rồi tới đâu thì tới.

Dịu dàng, Trình nói:

– Dù có thế nào chăng nữa, anh vẫn mong em tin và nhớ lấy một điều không có người đàn ông nào yêu thương em hơn anh đâu. Giờ anh đưa em về, không thôi cô hoại Lan sẽ nổi trận lôi đình. Anh không muốn em bị mắng, càng không muốn em bị mắng vì anh.

Cầm Thi hơi ngạc nhiên vì thái độ của Trình. Không hiểu anh sợ Thi bị mắng thật hay anh đã có cái nhìn khác về cô. Cầm Thi bỗng như người đang đứng trên cao bị đấm xuống vực.

Thi nhếch môi, giọng lạnh tanh:

– Vâng, chúng ta về, nhưng tôi sẽ tự lo cho mình, không dám phiền anh.

Trình nhìn Cầm Thi, giọng ưu tư:

– Em đang nghĩ gì về anh, anh hiểu nhưng anh không tặc như thế đâu. Đưa em tới nhà xong, anh sẽ đến gặp Hòa để làm rõ một số vấn đề.

Trái tim Thi nhói đau, cô hỏi:

– Những vấn đề liên quan tới tôi à?

Chồm người về phía Thi, giọng Trình trầm xuống:

– Những vấn đề liên quan tới chúng ta.

Cầm Thi se sắt:

– Vậy tại sao không cho tôi đi cùng?

Trình lắc đầu:

– Anh thấy không tiện.

Thi nuốt tiếng thở dài:

– Tôi hiểu rồi.

Đứng lên trước, Cầm Thi lưỡng lự bước ra cửa. Trời bắt đầu về chiều.

Nhạc trong quán vang lên giai điệu bài “Chiều một mình qua phố”.

Cầm Thi không một mình, nhưng đáng sợ sao cô thấy mình lẻ loi còn hơn cả một mình.

Chẻ buồn thành gió

Chương 8

Cầm Thi mân mê cái danh thiếp của bà Quỳnh trong tay, đã mấy lần cô định nhấc máy gọi cho bà ta, nhưng rồi lại thôi. Cô thấy sợ và cô thật sự sợ nếu như những nghi ngờ, thắc mắc của cô về bản thân mình là đúng.

Nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ đêm, nhưng cô Lan vẫn chưa về. Đây là điều bất thường vì cô Lan là người nguyên tắc, cô không làm trái những quy định của chính mình bao giờ. Một trong những quy định của cô là phải có mặt ở nhà trước chín giờ tối. Chưa khi nào Cầm Thi được phép làm sai quy định này và dĩ nhiên cô Lan cũng vậy.

Nhưng hôm nay quy định ấy đã bị phá vỡ. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Lúc này Thi điện thoại tới công ty cô Lan làm việc, người ta bảo cô đã về từ năm giờ chiều. Từ năm giờ chiều tới bây giờ cô Lan ở đâu chứ?

Cầm Thi chụp ngay ống nghe khi điện thoại reo. Giọng Thoại Yến nhão nhoẹt:

– Chị Thi hả? Cố Lan nhờ em điện cho chị biết cô sẽ về trễ, nhưng từ chiều tới giờ em quên, chắc chị trông dữ hên. Sorry nghe.

Cầm Thi nuốt nước bọt:

– Cô Lan đang ở đâu?

– Ở nhà em. Có đông người lắm, cả ông nội cũng vào. Mọi người đang nói về chị đó.

Thi kêu lên:

– Chị có gì để nói chứ?

Thoại Yến úp mồm:

– Bí mật! Một bí mật đầy bất ngờ mà em không nói ra được. Thôi, em stop đây.

Cầm Thi buông máy. Con Thoại Yên đúng là chết tiệt, nó cũng ranh ma lắm chứ chả hiền từ gì so với vẻ bề ngoài yếu đuối của nó:

Nhưng có chuyện gì mà cả dòng họ tụ họp lại vậy. Phải đang nói về Cầm Thi như lời của nhà Yên không? Nếu phải thì mọi người nói về vấn đề gì của Thi?

Như bị ma nhập, Cầm Thi đi loanh quanh trong phòng. Tay vẫn cầm tấm danh thiếp màu đen như một điềm rũi, Thi nhìn nhòm số điện thoại của bà Aline Chu Thúy Quỳnh. Cô quyết định thật nhanh rồi hồi hộp nhấn từng con số.

Chuông reo mới hai hồi máy đã nhắc lên, giọng bà Quỳnh tỉnh táo và lạnh khiến Cầm Thi thoát rùng mình.

Cô trầm tĩnh nhấn từng tiếng:

– Cháu là Cầm Thi đây. Cháu chào cô.

Bên kia lặng thinh. Một mấy giây sau, cô mới nghe bà Quỳnh reo lên thật khẽ:

– A ... là Cầm Thi à? Thật ngạc nhiên. Có thân giao cách cảm không khi cô đang nghĩ tới cháu đây! Sao? Ban chiều đi chơi có vui không?

Cầm Thi nói:

– Dạ không vui lắm, nhưng có nhiều bất ngờ. Bất ngờ nhất là gặp lại cô:

Bà Quỳnh cười nhẹ:

– Còn bất ngờ thứ nhì? Chắc là từ những lời anh chàng ấy kể về cô cho cháu nghe?

Cầm Thi nhỏ nhẹ:

– Vâng. Và cháu muốn hỏi cô một đôi điều.

– Cháu cứ hỏi, nếu câu trả lời là những câu cô đã được biết.

– Vâng. Cháu xin hỏi. Em gái cô tên là gì? Trúc Bi hay Diễm Chi?

– Cả hai tên đều đúng. Trúc Bi là tên ở nhà do cô đặt vì Diễm Chi ốm yếu như một cây trúc nhỏ.

Cầm Thi liếm môi:

– Có phải ... có phải cô Diễm Chi là người yêu của chú Luân, chú anh Trình?

Bà Quỳnh ngáp ngừng:

– Có thể nói như vậy cũng có thể không.

– Tại sao cô không chấp nhận cho dù hai người đã có con với nhau.

– Trình kể với cháu cả chuyện đó à? Thật quá đáng vì như vậy là xúc phạm đến người đã chết.

Cầm Thi nghe cổ họng khô đắng. Cô nói:

– Trình không kể, nhưng tự cháu biết.

– Làm sao cháu biết được?

Cầm Thi không trả lời, cô nhỏ nhẹ:

– Dạ Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của cháu. Phải hai người đã có con với nhau không cô?

Im lặng. Rồi giọng bà. Quỳnh đành lại:

– Phải. Và đứa con ấy đã chết cùng với Trúc Bi của cô cách đây hơn hai mươi năm rồi.

Cầm Thi buột miệng:

– Không đúng!

Bà Quỳnh thẳng thốt:

– Cháu bảo sao?

Cầm Thi đập máy và ngồi chết trân trên ghế. Thì ra là như vậy. Thật khủng khiếp. Người ta đã viết cho cô một tiểu sử khác. Cô chửi cô máu

mủ ruột rà gì với những người mang họ Nguyễn Phúc vua chúa này hết. Cô chỉ là đứa con hoang, mỗi cô mẹ, được người ta tội nghiệp mang về nuôi.

Giờ thi Cầm Thi đã hiểu tại sao Thoại Yến nhỏ hơn cô chưa đầy một tuổi.

Tại sao cô không có được tấm hình nào của mẹ mình. Tại sao cô không được ba ... à không, ông Vĩnh Sang thương như thương Thoại Yến?

Trời ơi! Trong tích tắc thôi, Cầm Thi ngộ ra bao nhiêu điều mà suốt phần đời đã qua, cô mù mờ sương khói.

Phải chăng định mạng đã an bài để cô gặp lại người thân duy nhất của mình là bà Aline Chu Thúy Quỳnh. Nếu đúng với những điều vừa suy đoán thì cô và Trình là anh em chú bác ruột.

Ôi chao! Trái tim cổ như bị ai rút khỏi lồng ngực buốt nhức. Cầm Thi muốn khóc, nhưng cô không nhỏ được giọt nước mắt nào.

Máu và nước mắt trong cô đều khô cạn, Cầm Thi ước ao mình hóa thành nhưng bức tượng mà người ta lấy làm mẫu cho sinh viên vẽ. Một bức tượng vô tri vô giác, một bức tượng không có trái tim để không biết thế nào là đau khổ.

Cầm Thi thèm được la hét, nhưng cô không làm nổi điều đó. Tội nghiệp Trình, chắc anh cũng đau đớn như cô, thậm chí hơn cô nữa.

Giá như có Trình ở đây bây giờ nhỉ? Mà Cầm Thi ao ước có anh để làm gì?

Trình có thay đổi được số phận của cả hai đâu?

Chuông cổng kinh koong. Chắc là cô Lan về Mệt nhọc, run rẩy và tuyệt vọng, Cầm Thi lê từng bước ra mở cửa.

Bà Thoại Lan dẫn xe vào, mặt vẫn còn nặng nề căng thẳng, khiến Thi buột miệng:

– Đã xảy ra chuyện gì vậy cô?

Bà Lan lắc đầu rồi ngồi phịch xuống salon. Nhìn mặt bà, Thi biết cô Lan đã khóc và khóc rất nhiều là đằng khác.

Cô lại hỏi tiếp:

– Mọi người đã nói gì về con?

Bà Lan lại lắc đầu, Cẩm Thi không chịu đựng nổi, cố nói một hơi:

– Con đã gặp bà Aline Chu Thúy Quỳnh rồi, cô không cần phải giấu con điều gì hết.

Bà Thoại Lan sửng sốt:

– Cái gì? Con vừa nói gì?

Cẩm Thi ghen ngào:

– Cô đã nghe rất là rõ. Cô thừa biết Aline Chu là ai, nhưng cô lại dối con.

Bà Lan lắp bắp:

– Sao con lại gặp bà ta? Ai đã xúi con đến gặp Aline Chu? Bà ta đã nói gì?

Con cần biết bà Quỳnh là người xấu.

– Nhưng bà ấy là chị ruột của mẹ con. Đâu phải vì bà Quỳnh là người xấu mà cô không cho con và bà ấy nhận máu mủ ruột rà?

Bà Thoại Lan khựng lại vì những lời như trách cứ của Cẩm Thi.

Ngần ngừ một hồi, bà mới hạ giọng:

– Chuyện không đơn giản như con vừa nói.

Cẩm Thi vẫn chưa nguôi bức bối:

– Con không biết những đồ kỳ gì trong chuyện làm ăn của người lớn, con chỉ biết mọi người thật ích kỷ, không ai nghĩ tới con, mà chỉ nghĩ tới bản thân.

Bà Lan quắc mắt:

– Không được hỗn. Bà Aline đã gây ra bao nhiêu đau khổ cho gia đình này.

Cô cảm con nhắc tới bà ta.

Cầm Thi nói:

– Nếu ghét bà ta, sao cô còn nuôi con làm chi để bây giờ xảy ra cảnh nghiệt ngã này? Thà không biết thì thôi.

Bà Lan ngắt lời Thi bằng giọng giận dữ:

– Biết rồi thì theo mẹ ta đi. Cô không giữ con đâu. Đồ vong ân bất hiếu. Thi ra suốt thời gian qua, con đã âm thầm tìm hiểu về Aline Chu rồi quay lại trách móc người đã nuôi dưỡng mình từ lúc còn đỏ hỏn tới hôm nay.

Cầm Thi kêu lên:

– Con không hề có ý đó.

– Nhưng thái độ của con đã nói lên tất cả. Bây giờ đủ lòng đủ cánh rồi, con tha hồ bay nhảy và chọn cho mình một cái tổ giàu có, tiện nghi.

Cầm Thi uất nghẹn:

– Sao cô lại nói con như vậy?

Bà Thoại Lan mím môi:

– Vì con là cháu của Aline Chu, là con gái của Diễm Chi. Mẹ và dì Quỳnh của con chả ai tốt lành gì. Khi chỉ giỏi làm kẻ thứ ba, phá hoại hạnh phúc của người khác.

Cầm Thi nhìn bà Thoại Lan như nhìn một người ngoài hành tinh. Cô quá bất ngờ vì những lời vừa nghe. Bà Lan thừa biết với Cầm Thi, mẹ là bất khả xâm phạm cô mà.

Thi chợt ré lên sau vài giây nín lặng.

– Cô không được xúc phạm mẹ cháu.

Bà Lan cũng nổi điên.

– Sự thật là như vậy, không muốn nghe thì xéo ngay. Xéo ngay đi.

Cầm Thi đứng chết sững trong phòng khách. Bà Thoại Lan hằm hằm dần gót bước vào phòng mình rồi đóng mạnh cửa lại.

Dường như thế giới đã được chia hai, Cầm Thi không thể mở cánh cửa đã được cô Lan đóng một cách bình thường như lâu nay Thi vẫn mở để vào đòi ngủ chung với cô Lan, những đêm trời mưa buồn rả rích. Với cô, thời trẻ con đã thật sự chấm dứt.

Cầm Thi quay lưng đi ra cổng mà không biết mình sẽ đi về đâu.

Hòa dần cái ly đã cạn xuống bàn:

– Mày đã đoán ra mọi sự thì tao cũng chẳng giấu làm gì nữa. Cầm Thi đúng là con gái của cô Diễm Chi.

Trình ngập ngừng:

– Vậy Cầm Thi là em họ tao chứ không phải em họ của mày? Tao không tin đâu.

Hòa nhướng mày:

– Tao thật sự không biết. Chú Sang cũng đang bị cả dòng họ làm khổ về chuyện này. Tối nay cả họ nhà tao đã họp bất thường về chuyện của Cầm Thi.

Ai cũng bảo chú Sang khờ khạo đến mức hai chục năm nay bắt cô Lan nuôi con thiên hạ mà tưởng con mình. Chú Sang đau lắm chứ đâu phải không. Mới đầu khi nghe bác Dinh hỏi về đứa con gái đã chết của Chú Luận và cô Chi, chú ấy vì bất ngờ nên trả lời không biết. Sau đó chú Sang bắt đầu nghi ngờ nên đã để lộ tâm sự của mình với vợ. Thím Vi đâu phải tay vừa, nên đã kể hết với mẹ tao. Từ mẹ tao, ba tao biết tất. Thế là Cầm Thi bị đưa ra mổ xẻ. Ai cũng cho rằng nó là con của chú Luận. Khi cô Chi có thai, chú Luận đã vượt biên, cô Chi muốn tìm cho con mình một ông bố, nên đã gài cho chú Sang vào bẫy.

Rót vào ly thêm tí rượu, Hòa bảo:

– Ông chú Sang nhà tao vốn thiệt thà nên đã dính bẫy một cách ngọt ngào.

Trình lắc đầu:

– Cô Diễm Chi lúc đó khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, có khác nào một đứa bé còn học phổ thông. Cô Chi không quý quyết đến mức biết cách giăng bày một cách tinh vi đến thế đâu.

Hòa cười khNý:

– Sao lại không, khi cô Chi là em gái Aline Chu, một người sống bằng thủ đoạn.

– Đâu phải có cùng huyết thống thì tánh tình phải giống nhau. Tao vẫn tin cô Diễm Chi là người trong sáng.

Hòa chép miệng:

– Mà cô không chấp nhận Cẩm Thi là em họ mà cô thì đúng hơn.

Im lặng. Một hồi sau Trình hỏi:

– Cuối cùng cả họ nhà mà cô đã đưa ra quyết định thế nào về Cẩm Thi?

– Tao không biết vì cuộc họp vẫn còn khi tao ra quán với mà. Có điều tao thương cô Lan, cô ấy khóc dữ lắm khi mẹ tao, thím Vi nhất nhất nói Cẩm Thi là con chú Luận và đề nghị nội tao truất mọi quyền thừa kế của con bé.

Trình bất bình:

– Làm gì có chuyện đó khi pháp luật đã quy định con nuôi cũng như con đẻ.

Hòa thở dài:

– Đành là như vậy, nhưng con nuôi đâu thể nào như con đẻ được, ông nội tao đã cho Cẩm Thi ngôi nhà cỏ ở xóm chài, ba mẹ tao và cả thím Vi trước đây đều không muốn, nhưng không dám phản đối ra mặt. Giờ thì được dịp tội gì ông bà không mạnh dạn đòi lại ngôi nhà mà ai cũng biết vì yêu Aline Chu nên ông nội tao mới cho Cẩm Chi.

Trình ngửa cổ uống cạn ly. Anh không muốn tin Cẩm Thi là con của chú Luận chút nào, nhưng những lời vừa rồi của Hòa đã làm anh nao núng.

Giọng Hòa đều đều:

– Dù Cẩm Thi là con ai, tao vẫn coi nó như em. Tao ghét sự hẹp hòi và ích kỷ của các ông các bà trong dòng họ. Số phận con bé đã hNm hiu, bất hạnh, vậy mà các bậc chú bác vẫn không để nó yên:

Trình trầm ngâm:

– Tao không tin Cẩm Thi là con gái chú Luận. Khổ nỗi từ những suy đoán vụn vặt của mình thì cô bé có thể nghĩ như vậy. Nếu bị người lớn tào động vào, chắc chắn Cẩm Thi sẽ bị sốc. Tánh cô bé nông nổi, bốc đồng dễ bị tổn thương.

Bỗng dưng tao thấy lo. Có lẽ bằng mọi cách tao phải liên lạc cho bằng được với chú Luận để hỏi cho la chuyện này. Chỉ có chú ấy mới giải đáp được bí mật về nguồn gốc của Cẩm Thi. Còn không, phải nghĩ đến việc xét nghiệm máu. Có biết chắc Thi là con ai, Cẩm Thi mới không mặc mả về thân phận của mình.

Hòa ngáp ngừng:

– Tao không những lo cho Cẩm Thi mà con lo cho cô Lan nữa. Cô rất thương nó, với cô Lan, Cẩm Thi là tất cả. Cho dầu nó là con ai, nó vẫn là cháu của bà Aline Chu, cô Lan đâu muốn chia sẻ tình thương của nó cho người cô ấy ghét cay ghét đắng.

Cái di động trong túi Hòa rung lên từng hồi. Anh lấy ra áp vào tai.

Giọng bà Thoại Lan hốt hoảng:

– Cẩm Thi ... Cẩm Thi đi đâu mất rồi?

Hòa kêu lên:

– Đi đâu là đi đâu? Tại sao lại đi, cô từ từ nói.

Bà Lan vẫn lu loa:

– Tại cô đuổi nên nó mới đi. Giờ này đã nửa đêm nó đang ở đâu cơ chứ? Khổ quá!

Hòa trầm tĩnh:

– Tại sao cô lại đuổi nó?

– Cầm Thi đã biết chuyện. Nó trách mọi người không cho nó và mẹ Aline nhận di cháu. Cô giận quá ... Hu hu!

Hòa nhăn mặt, anh tránh cái nhìn lo lắng của Trình và nói:

– Cô bình tĩnh giúp con. Đã gọi điện cho bạn bè nó chưa?

Bà Lan sụt sịt mũi:

– Thân với nó nhất chỉ mỗi Trà Mi, nhưng con Mi đi Đà Lạt rồi. Cô chỉ sợ nó tới nhà Aline Chu. Con biết nhà hay số điện thoại của bà ta không?

Hòa ậm ự:

– Ba con biết.

– Cô không muốn ba mẹ con biết chuyện này. Cả vợ chồng chú Sang cũng vậy.

– Vâng. Nhưng cháu nghĩ nó không tới đó đâu. Theo cháu hiểu, bà ta vẫn chưa biết gì về Cầm Thi. Tất cả mọi chuyện tự con bé suy đoán, bởi vậy cô đừng quá lo mà lên máu. Cháu sẽ tìm con bé cho cô.

Trình hỏi ngay:

– Cầm Thi hả?

Hòa gật đầu:

– Nó bỏ nhà đi đâu cô Lan biết không ...

Trình ôm mặt:

– Trời ơi! Bốc đồng nông nổi là khuyết điểm của Cầm Thi. Ra khỏi nhà vào lúc tâm trạng bất ổn thế này, ai mà biết được Cầm Thi sẽ làm gì.

Hòa lầu bầu:

– Cầm Thi có thể tới nhà bà Aline, cũng có thể không. Nếu nó tới đó thì yên tâm rồi.

– Còn nếu Thi không tới đó thì sao? Chúng ta phải kiểm tra để tìm cho ra cô bé chớ đâu thể ngồi một chỗ rồi suy đoán.

– Tao không biết số, cũng không quen bà Aline. Mà gọi đi. Dầu gì bà Aline Chu cũng biết mày, mày có tư cách hơn tao.

Trình lẩm thính. Anh nhấn số đã lưu vào máy của bà Aline rồi bồn chồn chờ.

Chuông reo khá lâu mới nghe giọng bà Aline:

– Là cậu à? Cậu muốn gì ở tôi mà gọi điện vào giờ của ma quỷ thế này?

Trình cố giữ vẻ điềm tĩnh:

– Xin lỗi đã làm phiền bà vào giờ này, nhưng tôi rất biết ơn nếu bà cho tôi biết là Cẩm Thi hiện đang có mặt ở nhà bà hay không?

Bà Quỳnh thẳng thốt:

– Sao? Cẩm Thi à? Tại sao cậu lại hỏi kỳ vậy?

Trình nói:

– Dạ, con bé đi chơi giờ này vẫn chưa về, gia đình đã điện thoại tìm ở nhà bạn bè Thi, nhưng không có, tôi chỉ còn hy vọng Thi đã đến nhà bà ...

Bà Quỳnh ngắt lời anh:

– Không có, nhưng lúc này con bé có gọi điện hỏi tôi về chú Luận của cậu và Diễm Chi nhà tôi. Thi có vẻ quan tâm tới đứa con đã chết của họ. Chưa nói được mấy câu, Cẩm Thi đã chủ động cúp máy. Thật ra con bé muốn tìm hiểu vấn đề gì? Nó và cậu có quan hệ thế nào?

Trình im lặng rồi anh nhỏ nhẹ:

– Chuyện dài dòng lắm, hôm khác tôi hứa sẽ trả lời tất cả những thắc mắc của bà, bây giờ tôi xin lỗi vì phải đi tìm Cẩm Thi.

Hòa nhìn Trình:

– Không có chớ gì?

Trình gật đầu:

– Nhưng lúc này Thi có gọi điện cho bà Quỳnh, bà ấy vẫn chưa biết gì về Cẩm Thi.

Hòa lẩm bẩm:

– Con bé có thể đi đâu được nhỉ?

Điện thoại của Hòa lại rung lên trong túi áo. Anh vội lấy ra nghe.

Giọng Kim Nguyệt vang lên khiến anh bức bối định tắt máy. Nhưng dường như cô nàng biết ý anh, nên hốt hải nói.

– Nghe em đã, đừng tắt máy. Cẩm Thi nó ... nó bị thương ... máu ... máu ra nhiều lắm.

Hòa nhảy nhồm như ngồi phải lửa:

– Tại sao lại bị thương . Hiện giờ nó ở đâu?

Giọng Kim Nguyệt vẫn đầy hốt hoảng:

– Nó ... nó ở trên xe cấp cứu với Thoại Oanh. Nó sắp ... sắp chết rồi ...

Hòa chết sững mất mấy giây trước cặp mắt ngạc nhiên của Trình. Nuốt nước bọt, anh bảo:

– Em bình tĩnh đi Nguyệt. Nghe anh hỏi. Bệnh viện nào?

– Chắc ... chắc trung tâm cấp cứu. Anh tới ngay đi. Oanh bảo em gọi cho anh, nó sợ cô Lan lắm. Bây giờ em cũng tới bệnh viện đây.

Hòa buột miệng chửi thề:

– Mẹ kiếp! Có chuyện lớn rồi. Cẩm Thi bị thương rất nặng, đang trên đường tại trung tâm cấp cứu. Trời đất ơi! Sao lại đủ thử xui xẻo thế này. Con bé chết mất thôi.

Trình thảng thốt:

– Bị thương rất nặng là ... là thế nào?

Hòa đứng phắt dậy:

– Tao không biết. Bây giờ phải tới đó ngay thôi.

Trình vuốt mặt, anh bước thấp bước cao theo Hòa tới chỗ lấy xe, đầu óc hoang mang, tay chân rã rời không còn chút sinh khí nào.

Tại sao hết bất hạnh này đến tai họa nọ ập xuống Cẩm Thi của anh như vậy.

Cô bé có tội gì đâu.

Anh ngớ ngẩn hỏi Hòa:

– Cẩm Thi sẽ không sao, đúng không?

Mặt lầm lì, Hòa gất:

– Tao không biết, không biết gì hết. Ngay cả tại sao nó bị thương, Kim Nguyệt cũng chưa kịp nói nữa là.

Hai người phóng như điên trên đường đã văng xe qua lại. Trình chưa bao giờ van vái đáng siêu nhân tối cao nào. Nhưng đêm nay anh biết sợ và biết cầu xin.

Anh xin cho Cẩm Thi bé bỏng được sống để anh sẽ là một ông anh hết lòng vì em gái nhất thế gian này.

Trình chỉ xin như vậy thôi. Dù anh không muốn làm anh trai của Cẩm Thi chút nào.

Tiếng Hòa át cả tiếng động cơ xe.

– Giờ tao đã hiểu cầu Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai . Gia đình tao dạo này xui xẻo quá.

Trình nói như để trấn an cả mình.

– Nhưng rồi tất cả cũng sẽ qua.

Gọi xe cho bảo vệ bệnh viện, hai người chạy như bay về phòng cấp cứu.

Mặt vẫn còn tái xanh nổi kinh hoàng, Thoại Oanh lấp bắp kể chớ không đợi hỏi tại sao.

– Em và Kim Nguyệt đang ngồi trong quán cà phê thì thấy Cẩm Thi, trông nó rất khác thường, cứ lơ lơ lảo lảo như người côi trên. Nó và Kim Nguyệt từng cãi vã xích mích ngoài phố, nên nhỡ Nguyệt không ưa Thi.

Liếm môi, Oanh nói tiếp:

– Chính vì vậy nên bọn em lơ, làm như không biết, không quen nó. Cẩm Thi chỉ đưa tay chào em rồi ngồi một mình ở góc quán.

Hòa nóng nảy quát:

– Tụi bây đúng là ... là khốn nạn. Lẽ ra phải hỏi xem tại sao nó lại vào quán một mình vào giờ gọi là giới nghiêm của cô Lan chứ.

Thoại Oanh làm thinh trước lời mắng mỏ của ông anh. Cô nói tiếp:

– Trong quán có mấy thằng mặt mày bậm trợn trông rất ghê. Suốt buổi chứng cứ nhìn em và Kim Nguyệt rồi thì thâm, rồi cười rất khả ố. Thấy chúng bắt hảo quá, bọn em đứng dậy về. Ra khỏi quán, hai đứa hết hồn khi tụi nó đi theo. Nó giữ xe em lại không cho đi.

Mắt rơm rớm, Thoại Oanh bảo:

– Lúc đó tụi em sợ quá.

Hòa đay nghiến:

– Cho bỏ tật chơi đêm. Rồi sao nữa?

– Đúng lúc Cẩm Thi bước ra. Nó tới chỗ bọn em hỏi chuyện gì. Bọn mắt dạy kia thấy vậy liền vây tròn ba đứa.

Trình nghiến răng:

– Bộ xung quanh không có ai sao?

Thoại Oanh nói:

– Chỉ có người giữ xe, nhưng là một ông già, ông đâu dám can thiệp. Còn trong quán đâu cô ai ra cho nên bọn chúng ... Hu ... hự Hòa nổi nóng.

– Mày có bị trầy mảng da, đứt cọng tóc nào đâu mà khóc. Ráng nín mà kể hết mọi chuyện đi.

Thoại Oanh cứ thút thít khiến Kim Nguyệt lấm lét kể thay:

– Bọn chúng bắt tội em đi theo, dĩ nhiên đâu có đứa nào chịu, thế là chúng đánh. Người bị cái tát đầu tiên là Thoại Oanh. Cầm Thi nhào tới can, thế là bọn chúng vây con nhỏ vào giữa để giở trò trêu chọc. Cầm Thi phản ứng lại rất mạnh làm chúng điên lên vì biết đã gặp phải người có nghề. Một thằng đầu trọc mập nhất bọn, dữ dằn nhất bọn nói đã từng bị Cầm Thi đánh ở Vũng Tàu, bữa nay nhất định sẽ rửa hận.

Nuốt nước bọt xuống, Nguyệt nói:

– Nó dồn ba đứa em vào tường. Thoại Oanh la to kêu cứu, nó vung dao lên đòi rạch mặt Thoại Oanh. Nghe vậy, Cầm Thi nhào tới đỡ thằng mập ra. Ai ngờ một thằng khác giơ chân ra ngáng làm Cầm Thi té ập vào cây gậy của thằng mập.

Ôm mặt, Kim Nguyệt nức nở:

– Máu ... máu chảy ra rất nhiều. Trong đời, em chưa bao giờ thấy máu nhiều như vậy:

Trình hỏi tới:

– Sau đó thì sao?

Oanh lấm lét nhìn Hòa:

– Tội nó bỏ chạy để Cầm Thi té dưới đất.

Trình nghiêng răng:

– Khốn nạn!

Hòa ngồi thừ ra rồi bảo:

– Phải cho cô Lan hay. Có lẽ tao tới nhà chờ cô Lan vào đây. Thoại Oanh điện thoại cho ba mẹ và chú Sang. Nhớ bảo đem tiền theo.

Oanh lí nhí:

– Em biết rồi!

Trình không chịu nổi thời gian của sự chờ đợi. Anh đi tới đi lui, đi qua đi lại với lo âu hồi hộp trong khi Thoại Oanh sau khi đã gọi điện về nhà thì ngồi im re với Kim Nguyệt trên ghế chờ chờ không nũng nịu làm trò với anh như mọi khi.

Với Trình ngày hôm nay đúng là quá dài quá nặng. Anh giống như đang sống trong thân phận một người khác với một mối quan hệ khác chứ không còn là Triệu Khánh Trình của hôm qua, hôm kia nữa. Và với cảm giác đó, anh thương Cẩm Thi hơn bao giờ hết. Suốt thời gian lang thang ngoài phố, rồi vào quán cà phê ngồi đơn độc một mình, Cẩm Thi đã nghĩ gì?

Chắc cô bé khổ lắm, buồn lắm về những điều vừa biết. Mà Cẩm Thi đã biết tới đâu về bản thân?

Bà Thoại Lan hốt hải chạy vào, mắt đảo đảo:

– Cẩm Thi đang ở đâu?

Thoại Lan bật dậy:

– Dạ, vẫn trong phòng cấp cứu.

– Bao lâu rồi?

– Đã gần một tiếng.

– Sao lâu dữ vậy? Lúc đưa vào đây nó tỉnh hay mê?

– Dạ mê. Bị trúng vũ khí Cẩm Thi ngã xuống là xỉu luôn.

– Trời ơi là trời!

Rồi bà đặt thêm hàng loạt câu hỏi không ai có thể trả lời. Bà Thoại Lan trút hết bức dọc lo lắng vào Trình.

– Cậu ở đây làm gì? Tôi đã bảo cậu phải dang la con bé ra mà.

Đang bức bối vì không biết tình trạng Cẩm Thi ra sao, Trình nói ngay một lời:

– Nếu những lời của bà Aline Chu là đúng thì Cẩm Thi là em cháu. Cháu còn ở đâu được khi em mình bị nạn?

Bà Lan đánh giọng:

– Nói bậy, Cẩm Thi sao là em cậu được.

Trình bẻ ngay:

– Vậy lý do gì cô cấm cháu quen Cẩm Thi?

Bà Lan lạnh lùng:

– Vì cháu tôi không phải là trò tiêu khiển của cậu. Tôi không chỉ cấm Cẩm Thi mà cấm luôn cả Thoại Oanh, Thoại Yến.

Hòa gắt lên:

– Trời ơi! Giờ phút này mà cô còn lo cấm cản chuyện đầu đầu, ở trong đó chẳng biết con nhỏ ra sao rồi nữa. Lỡ nó có sao cho cô tha hồ ân hận vì sự độc đoán của mình.

Bà Lan quắc mắt định nói gì đó, nhưng lại thôi Hòa nhìn đồng hồ. Đã bắt đầu ngày mới rồi, mà trời vẫn chưa sáng. Hành lang bệnh viện vắng tanh, lạnh ngắt không một bóng người.

Bà Lan sốt ruột:

– Sao lâu quá! Đứa nào vào hỏi thăm xem sao.

Hòa lầm bầm:

– Người ta cho có vào đâu.

Nhìn ra cổng, Trình thấy ông Sang đang vội vã chạy vào.

Vừa thở hào hển, ông vừa hỏi:

– Nó ... nó làm sao rồi?

Và nhận cái lắc đầu của mọi người, ông Sang ngồi phịch xuống ghế.

Một y tá thò đầu ra gọi:

– Người nhà của Cẩm Thi đâu? Đi đóng tiền mua thuốc và máu ... Nhanh

lên.

Mất máu nhiều lắm.

Hòa nhanh chân chạy tới cầm ba bốn tờ giấy từ tay cô y tá. Anh hỏi ngay:

– Tình trạng em tôi thế nào?

– Chưa biết được. Vết thương cách tim có mấy phân, phước chủ may thầy thôi:

Mọi người như lặng đi. Trình nắm mạnh tay vào tường như không biết đau.

Theo hướng dẫn của y tá, anh và Hòa đi đóng tiền mua thuốc và máu.

Quay trở lại, anh nghe giọng ông Sang rành rẽ:

– Phải cho Aline Chu biết sự thật.

Bà Thoại Lan sững người nhìn ông và cộc lốc:

– Anh đi mà báo chớ tôi thì không đời nào.

Ông Sang nghiêm mặt:

– Tôi và ba đã nói suốt một buổi tối, cô vẫn chưa bỏ thói đồ kỵ, ích kỷ ấy sao? Cầm Thi là cháu cô cũng là cháu người ta. Có máu phải có xót. Lỡ như có chuyện không may, con bé sẽ ôm hận ra đi đó.

Bà Lan nhảy dựng:

– Anh độc mềm độc miệng với cá con gái mình ...

Rồi bà bật khóc:

– Ai muốn làm gì thì làm đi.

Hòa nhăn nhó:

– Đã rồi lắm rồi, cô còn khóc cho khổ mọi người.

Bà Lan vẫn lải nhải:

– Chúng bây có yêu thương gì con bé. Cầm Thi là đứa bất hạnh nhất. Người ta thật ác khi cố tình rêu rao nó là con ông Luận. Hừ, nói thế để đNý nó ra khỏi nhà, để truất quyền thừa kế của nó chứ gì.

Hòa bực lắm. Anh gần:

– Cô làm ơn im giùm cháu. Cô phải để dành sức mà chăm sóc Cầm Thi nữa chứ.

Nghe Hòa nói thế, bà Thoại Lan mới thôi. Mỗi người đứng ngồi mỗi góc với tất cả bồn chồn.

Thời gian vẫn chậm chạp trôi và rồi cửa phòng cấp cứu lại mở.

Cô y tá ló đầu ra thông báo:

– Cầm Thi đã vào phòng hồi sức. Tạm ổn rồi. Người nhà tới cầm toa đóng tiền nữa nè.

Bà Thoại Lan nghẹn ngào:

– Cảm ơn trời phật!

Trình nghe sóng mũi cay xè. Anh không khóc cũng không thể nói cảm ơn trời phật như bà Lan, nhưng anh đang có cảm giác như bà.

Cầm Thi sẽ không bỏ anh mà đi như này giờ anh đã vô cùng sợ khi nghĩ không bao giờ, không bao giờ được trông thấy cô ...

Người nhẹ nhõm như vừa trút khỏi hai vai khối đá nặng nghìn cân, Trình nhẹ tênh bước theo Hòn.

Chẻ buồn thành gió

Chương 9

Cầm Thi mở mắt, ánh sáng từ cửa sổ ủa vào khiến cô bị chói, Thi khép hờ mi và từ từ nhồm dậy.

Vết thương vẫn còn nhói đau dù đã hai ngày sau cái đêm tăm tối ấy.

Mím môi, Thi bước xuống giường một cách khó nhọc. Nghe tiếng động, bà Mười từ ngoài hành lang lật đật chạy vào.

– Trời ơi! Sao không kêu di đờ, đi một mình lỡ xảy ra chuyện rồi sao?

Cầm Thi nói:

– Di còn muốn có chuyện gì nữa? Xui như con là hết mức rồi, chỉ còn chết là hết.

Bà Mười kêu lên:

– Nói bậy không hà. Mà cũng chẳng ai như con, cứ giỏi chen vào chuyện của người khác để bị ăn đòn. Cô Lan giận cũng phải.

Cầm Thi làm thinh. Cô nhìn đồng hồ. Giờ này đang giờ làm việc, sẽ không ai vào thăm cô đâu. Mà ai là ai nhỉ? Cô không dám trông Trình, dù Thi rất muốn gặp, mà gặp anh rồi không biết sẽ nói gì với nhau đây mới khổ.

Cầm Thi nhếch môi chua chát. Không ai nhắc tới những chuyện đã xảy ra với Thi để dẫn đến việc giữa đêm cô phải bỏ nhà đi. Cầm Thi cũng không dám hỏi. Cô đã ngộ ra một điều:

Quan hệ giữa người và người tưởng chừng như đơn giản, song thật ra rất khó, chính vì vậy mới có những cái gọi là bí mật. Người này giữ bí mật, không hé môi cho người kia biết một vấn đề nào đó đôi khi là vì muốn người đó sống vô tư, hạnh phúc trước những bí mật mình không bị biết.

Mọi người trong dòng họ muốn Cầm Thi được yên với những gì cô đang

có, song tất cả như đã quên định mệnh. Chính định mệnh khiến cô gặp Trình rồi gặp bà Aline Chu. Mọi bí mật đang dần phơi trải và Cầm Thi phải đối diện với số phận của mình.

Thật ra, Trình và cô có quan hệ huyết thống không? Thi vẫn chưa rõ. Nếu cô đặt lại vấn đề này với ba mình và cô Lan thì thật khó mở lời. Nhưng nếu cứ sống giữa hoang mang đầy nghi vấn thế này, Cầm Thi sẽ không chịu nổi. Rồi cô và Trình sẽ đối xử với nhau như thế nào, nếu quan hệ của hai đứa vẫn chưa rõ ràng minh bạch?

Ôi chao, càng nghĩ đầu óc Thi càng rối. Cô chỉ muốn chìm trong cơn mê dài như tối hôm đó. Được rơi vào cõi u mê như thế thật êm và cũng thật kinh khủng.

Có tiếng gõ cửa. Bà Mười lắm bằm:

– Ai vậy kia? Con có muốn gặp không để dì biết mà nói với họ?

Cầm Thi ngần ngừ:

– Con không gặp ai hết. Dì cứ nói con còn ngủ.

Dứt lời, Cầm Thi trở lại giường nằm. Thật sự cô chẳng muốn gặp ai hết.

Thoại Oanh, Thoại Yến chỉ giỏi những lời đầu môi chót lưỡi ông Kỳ và vợ thì giỏi rao giảng đạo đức. Ba cô như một nốt lặng trong một bản trường ca của dì Bích Vi. Càng nhìn ông, Cầm Thi càng buồn khi nghĩ tới bản thân mình.

Vừa nhắm mắt vờ ngủ, cô đã nghe giọng bà Mười ngạc nhiên:

– Ủa, ông ... dạ ông vào ạ. Cầm Thi nó dậy rồi.

Thi cũng ngạc nhiên khi biết người khách cô không ngờ là ông Bửu Cầm.

Chẳng là cô Lan và ba Cầm Thi đã nhất trí với nhau sẽ giấu ông nội chuyện xui xẻo này của Thi. Vậy sao nội lại biết mà vào thăm cô kia?

Gắng gượng ngồi dậy, Cầm Thi áp ứng thưa ông.

Ông Bửu Cầm chẳng ừ hử gì. Chằm chú nhìn cô, ông chép miệng nói như than:

– Xanh quá! Mất biết bao nhiêu là máu hủ Cầm Thi? Con thật đáng ăn đòn.

Cầm Thi chớp mi. Cô bối rối thật sự khi nghe ông trách một cách nhẹ nhàng như thế.

Bà Mươi rói rít:

– Dạ ông ngồi ghế.

Ông Cầm nhìn bà:

– Cám ơn. Lâu quá không gặp, nhưng trông cháu vẫn như xưa.

Bà Mươi xoắn hai tay vào nhau:

– Dạ, cháu già lắm rồi ông ơi. Ngôi nhà ngoài xóm Chài của ông và cháu đều thuộc hàng đồ cổ rồi. Nhưng nhà cổ còn có giá chó người thì ... Chậc! Chỉ chờ ngày vô hòm.

Ông Cầm có vẻ bối rối:

– Lần đầu tôi gặp chắc cháu trạc tuổi Cầm Thi bây giờ.

Bà Mươi gật đầu:

– Dạ đúng. Cháu nhỏ hơn cô Quỳnh mấy tuổi nhưng trông già hơn nhiều.

Thời gian qua lâu quá rồi, chẳng biết bây giờ cổ ấy sống ra sao, có nhớ khu xóm Chài, nhớ tới ông cháu mình không.

Mặt ông Cầm chợt nghiêm lại rồi ông lảng sang chuyện khác.

– Con thấy trong người thế nào Cầm Thi?

Thi vò vò cái chéo mền:

– Dạ, bình thường ạ.

Ông Cầm nhìn Thi:

– Thật chó? Đừng tưởng nội không biết chuyện gì đã xảy ra khiến con phải vào đây.

Cầm Thi nói một hơi:

– Tại con nhiều chuyện, thích xen vào nhưng việc của người khác, giống như dì Vi nói con là đứa ngông, khoái chơi nổi.

Ông Cầm lắc đầu:

– Không. Nội muốn nói đến lý do khiến con rời khỏi nhà vào giờ mà con gái nhà đảng hoàng phải trở về kia.

Cầm Thi im lặng. Ông Cầm nói với bà Mười:

– Tôi cần nói chuyện riêng với Cầm Thi. Cháu chịu khó một chút.

– Vâng.

Đợi bà Mười đóng cửa phòng lại xong, ông Cầm mới nói:

– Trong những đứa cháu, Cầm Thi là đứa nội thương quý nhất. Ngay lúc mới sinh ra con đã bất hạnh hơn những đứa trẻ khác vì mất mẹ và cả vì người cha đang sợ hãi trước trách nhiệm làm cha không hề mong đợi của mình.

Dịu dàng nhìn Cầm Thi, ông Cầm nói tiếp:

– Con đã lớn rồi, con cần biết sự thật về nguồn gốc, về họ hàng bên ngoại.

Nói với con vào lúc sức khỏe thế này là không nên, nhưng nội nghĩ tình thần rất quan trọng. Nếu những mắc mứu trong đầu được thông suốt, con sẽ mau phục hồi.

Cầm Thi hỏi thẳng vào vấn đề:

– Thật ra ba con là ai?

Ông Cầm mỉm cười:

– Là ba con chứ ai.

Rồi ông nói tiếp:

– Hồi đó, mẹ con mới mười sáu tuổi, còn rất dại dột và thơ ngây. Mẹ con rất thích Luận, một người hàng xóm. Nhưng Luận là một anh chàng đào hoa thường lấy tình yêu làm trò đùa, anh ta chỉ xem Diễm Chi là một con búp bê xinh xắn để ngắm nhìn chứ chưa dám động tay vào. Có thể vì Luận ngăn dì Thúy Quỳnh của con. Lúc ấy Thúy Quỳnh nổi tiếng đẹp và cũng nổi tiếng lạnh lùng, sắt đá, hơn nữa quanh Luận còn rất nhiều cô gái khác, nên Diễm Chi không phải đối tượng để Luận đeo đuổi, nhưng thỉnh thoảng buông vài câu ỡm ờ cho vui thì Luận vẫn vô tư. Tội nghiệp, Diễm Chi cứ ngỡ những lời đùa vui ấy là thật, nên đã nuôi ảo vọng. Thúy Quỳnh biết Luận không thật lòng, nên ra sức ngăn cản em gái. Nhưng khi đã yêu người ta thường mù quáng. Diễm Chi cũng thế. Cô ấy đâu chịu nghe lời chị mình.

Im lặng như chìm về dĩ vãng, một lát sau ông Cầm nói:

– Ngôi nhà ở xóm Chài gần trăm năm trước là do cụ cố của con từ Huế vào dựng nên, sau đó vì nhiều lý do phải bán cho người khác. Trước khi chết, ông rất muốn sau này con cháu sẽ mua lại ngôi nhà ấy. Chính vì trở về xóm Chài để tìm cách mua lại ngôi nhà nên nội mới biết dì Quỳnh và mẹ con. Dì Quỳnh đã tạo một ấn tượng rất đẹp đối với nội. Dĩ nhiên tình cảm so le ấy không thể đi tới đâu, Thúy Quỳnh và nội đã làm một cuộc thương lượng mua bán có nhiều nỗi buồn hơn là niềm vui.

Cầm Thi bất ngờ trước những lời như thú tội của ông nội. Chả dám nói năng gì cô im re nghe tiếp.

– Nội đồng ý giúp chị em Thúy Quỳnh ra nước ngoài, đáp lại ngôi nhà ở xóm Chài sẽ là của nội. Nhưng tới giờ đi, Diễm Chi đã lên cơn tim, thế là con bé ở lại để đi vào dịp khác, thật ra Diễm Chi cố tình ở lại là vì Luận chứ không phải vì bị đau tim. Không có Thúy Quỳnh, Chi chẳng còn sợ ai ngăn cản. Sợ cô ấy buồn nội đã bảo ba và cô Lan của con từ Sài Gòn về xóm Chài ở. Lúc đó ba con, cô Lan mới quen biết Luận. Không hiểu số phận sắp xếp thế nào mà Luận lại để mất tới Thoại Lan. Cả hai thường chuyện trò qua lại trước sự chứng kiến của Diễm Chi. Dĩ nhiên cô Lan xiêu lòng trước những lời đường mật của một kẻ có nhiều kinh nghiệm tình trường. Chỉ tội nghiệp Diễm Chi. Tới lúc đổ bệnh tim mới thật sự hành hạ con bé. Cũng nhờ có cô Mười lúc này sẵn sóc lúc Diễm Chi thất tình.

Cầm Thi buột miệng:

– Thì ra dì Mười biết rất nhiều nhưng dì lại nói dối mỗi khi con hỏi.

– Con đừng trách cô ấy.

– Vậy con phải trách ai?

Ông Cẩm thở dài:

– Ông không trả lời được.

Im lặng một chút, ông kể:

– Lúc đó nội ở Sài Gòn nên đâu biết chuyện gì đang xảy ra ở xóm Chài. Cô Lan quen Luận một thời gian mới phát hiện ra anh ta là một gã đều, bắt cá nhiều tay nên đã chủ động dang anh ta ra. Thời gian Luận và cô Lan yêu nhau, Diễm Chi rất đau khổ, cô thường tâm sự với Sang, ba con vốn hiền lành nên đã là chỗ dựa tinh thần cho Diễm Chi. Hai người thân thiết với nhau như hai anh em. Ba con trước sau duy nhất yêu thương mỗi dì Bích Vi. Thời gian đó, thỉnh thoảng Diễm Chi có lên uống rượu. Nghe đâu có một đêm mưa, Diễm Chi mua rượu uống, ngăn không được Vĩnh Sang đã uống cùng con bé. Kết quả của tiệc rượu ấy là con đó Cẩm Thi.

Cẩm Thi cười gượng gạo mà không biết tại sao mình lại cười trong lúc này.

Giọng ông Bửu Cẩm ngậm ngùi:

– Sự thật trần trụi quá phải không con? Sau đêm say điên loạn ấy, Vĩnh Sang về Sài Gòn ngay. Ít tháng sau, Sang đám cưới với Bích Vi, đúng theo ngày đã định từ trước. Sang không hề gặp lại Diễm Chi cho đến khi Diễm Chi qua đời.

Vĩnh Sang không hề biết Diễm Chi đã có thai với mình. Trước khi sinh con, có lẽ con bé đã linh cảm trước về cái chết của mình nên đã nhắn cho nội và cô Thoại Lan ra Vũng Tàu. Diễm Chi tha thiết muốn con mình có tên cha trong khai sinh và được cô bác bên nội nhìn nhận họ hàng, vì bên ngoại đã không còn ai. Ông và cô Lan đã làm đúng nguyện ước của Diễm Chi. Nhưng với vợ chồng Vĩnh Sang đây quả là một cú sốc lớn, dì Bích Vi đã bỏ về nhà ba mẹ ruột ở, mặc dù trong bụng đang có Thoại Yến.

Cẩm Thi nhếch môi:

– Chính vì vậy nên cô Lan đã mang con về nuôi để ba con được sống hạnh phúc với gia đình riêng của ông.

Ông Cầm thở dài. Hai người im lặng một hồi, ông Cầm mới lên tiếng:

– Càng sống nhiều, ta càng thấy số phận của con người thật lạ kỳ. Đường như nó đã được viết sẵn khi người đó vừa lọt lòng. Có những cái người ta cố tránh cũng không được. Có những điều mong gặp lại không xong. Cô Lan không muốn con biết gì về dì Quỳnh giống như dì ấy không hề tồn tại. Nhưng định mệnh đã sắp xếp để hai dì cháu quen nhau.

– Tại sao cô Lan lại không muốn con gặp dì Quỳnh?

Ông Cầm ngập ngừng:

– Vì sự đổ kỵ, vì sợ mất con. Với cô Lan hiện giờ, con là thứ quý nhất mà cô ấy có được. Đâu ai lại dễ dàng trao báu vật của mình cho người khác.

Cầm Thi gật đầu:

– Con hiểu rồi. Cô Lan chính là mẹ của con, không có cô Lan, cuộc sống của con đâu có nghĩa lý gì.

Ông Cầm mỉm cười:

– Giờ con còn hoài nghi không biết bố mình là ai chưa?

Cầm Thi chớp mi:

– Vẫn có người cho rằng ba con là người khác.

Trán ông Cầm cau lại:

– Nội biết mục đích của người ta và nội rất khó chịu. Nhưng con không phải lo, con là đứa cháu nội thương quý nhất, dù hoàn cảnh nội không được gần gũi con nhiều bằng tụi Bảo Hòa, Thoại Oanh, Thoại Yên. Vẫn có lời ong tiếng ve về ngôi nhà gỗ ở xóm Chài, Vũng Tàu, ngôi nhà ấy tuy do cụ cả dựng nên, nhưng nó cũng là ngôi nhà của ông bà ngoại con để lại cho mẹ và dì Quỳnh của con. Nội muốn con sở hữu nó là đúng, sẽ không ai khiến nội thay đổi ý định này.

Nhìn Cầm Thi, ông hỏi:

– Con đã thấy nhẹ nhõm chưa?

– Vâng. Cảm ơn nội đã cho con biết sự thật.

– Dù thế nào cũng đừng oán trách người đã cho con cuộc sống mà hãy nhớ cuộc sống này là của con. Phải sống cho thật tốt cuộc đời mình. Ráng ăn uống và nghỉ ngơi cho mau lại sức để còn tiếp tục hành hiệp cứu người nữa chứ.

Cầm Thi bật cười vì câu nói sau cùng của ông Cầm:

– Cô Lan rất ghét việc làm này của con.

– Vì nó quá nguy hiểm. Với con gái lại càng nguy hiểm hơn. Nội cũng sợ nữa là cô Lan.

Cầm Thi nói:

– Nếu không ... ra tay nghĩa hiệp, con đã không quen với dì Quỳnh, bởi vậy dù có gặp nguy hiểm, con cũng tiếp tục ... hành hiệp giang hồ. Đó cũng là số phận của con mà.

Ông Cầm chép miệng:

– Tánh khí cứng cỏi rất giống Thúy Quỳnh. Nội mừng vì con theo đường nghệ thuật, nếu không thương trường sẽ biến con thành một phụ nữ khô khan lạnh lùng mất.

Lấy trong túi ra một phong bì đựng tiền ông bảo:

– Nội cho con để xài vặt. Giờ nội về.

– Con đâu có xài gì.

Ông Cầm lắc đầu:

– Con gái nào lại không xài vặt. Đừng xa lạ với nội như vậy, nội buồn lắm.

Ra tới cửa ông dừng lại, giọng trầm hẳn xuống:

– Nội không cấm nếu anh chàng tên Trình thật sự thương con. Nhưng nội sẽ không để hấn yên nếu hấn giống tánh chú ruột mình ở điểm thích đùa chơi trên tình yêu chân thành của các cô gái hấn quen.

Cầm Thi đỏ mặt. Cô không ngờ ông nội lại nói thế. Thì ra chuyện gì ông

cũng biết hết. Ông già lợi hại thật!

Bà Mười bước vào, mặt căng thẳng:

– Ông cụ nói gì mà lâu vậy?

Cầm Thi nằm xuống giọng hiu hiu tự đắc:

– Con đồ di Mười biết.

– Chắc là lên lớp con cái tội lang thang giữa khuya cho sanh sự chứ gì.

– Trật lất! Giờ đó chị Oanh cũng còn ngoài đường chớ đâu phải mình con.

Bà Mười nôn nóng:

– Vậy thì tao chịu, con nói phứt cho rồi.

Nhìn xoáy vào mắt bà Mười, Cầm Thi buông từng tiếng:

– Nội nói hết những gì di Mười và cô Lan đã giấu con, dối con hai mươi mấy năm nay.

Bà Mười ú ớ:

– Di ... di có giấu con chuyện gì đâu?

Cầm Thi nói:

– Di từng biết rất rõ về di Quỳnh và mẹ cháu. Vậy bây giờ di kể thật về họ cho con nghe đi.

Bà Mười lúng túng:

– Kể ... kể như thế nào đây?

Im lặng, bà Mười bứt rứt nhìn Thi:

Con rất giống cô Quỳnh chớ không giống Diễm Chi là mấy, có lẽ lúc mang thai con, Diễm Chi luôn bị ám ảnh bởi bà chị nghiêm khắc nhiều hơn là nghĩ tới cha đứa bé, nên con không giống mẹ cũng chẳng giống cha mà giống di ruột.

Ngặt một nỗi, những người bên nội con rất ghét dì Quỳnh, nên họ cũng không ưa con. Nhất là bà nội con. Hồi bà còn sống, bà đâu có chịu cho mang con về nuôi, thế là cô Lan phải ở lại xóm Chài với con.

Cầm Thi thắc mắc:

– Lúc đó dì ở đâu?

Bà Mười kể:

– Trước đây dì đã giúp việc cho gia đình ông ngoại con và được xem như người nhà. Khi hăng nước mắt suy sụp, ông bà ngoại mất vì tai nạn giao thông, dì van xin ở lại để chăm sóc hai chị em Thúy Quỳnh. Tới lúc cô Quỳnh cho biết sẽ đi ra nước ngoài dì mới đi làm chỗ khác. Chưa được bao lâu thì Diễm Chi xảy ra chuyện, dì phải trở xuống xóm Chài phụ việc cho người ta rồi lấy tiền đó lo cho con bé.

Chắc lười, bà Mười nói tiếp:

– Thời đó dì cũng ngu, thấy Diễm Chi nôn lên nôn xuống bệnh hoạn rề rề dì cứ nghĩ đơn giản là con bé bị trái tim trở chứng hành, chớ có biết gì đâu chuyện bầu bí của đàn bà. Đến khi dì và cả Diễm Chi biết thì đã quá trễ. Bác sĩ đã cảnh báo rằng tánh mạng Diễm Chi không bảo đảm khi vượt cạn. Và điều cảnh báo ấy đã đúng.

Diễm Chi chưa chết:

– Như vậy con quả là khắc tinh của mẹ rồi.

Bà Mười thở dài:

– Phần số Diễm Chi chỉ bao nhiêu đó, biết làm sao được.

Cầm Thi tò mò:

– Tại sao bên nội con lại ghét dì Thúy Quỳnh hả dì Mười?

Bà Mười bật cười:

– Chắc ông nội con không dám nói lý do rồi.

Cầm Thi kêu lên khiến vết thương đau nhói:

– Là ... là vì ông nội à?

Bà Mười gật đầu:

– Thúy Quỳnh hồi trẻ rất cao ngạo, khó có anh chàng nào dám ngỏ lời tán tỉnh. Gã thanh niên nào Thúy Quỳnh cũng chê không xứng với mình. Mãi đến khi dì Quỳnh gặp ông Bửu Cầm, cái thôi kiêu căng ấy mới như quả bóng bị xì hơi dẹp lép. Dì Quỳnh của con đã mê ông Cầm bất chấp tất cả. Dĩ nhiên, chuyện yêu đương trái khoáy ấy chẳng thể đi tới đâu ngoài cuộc chia tay.

Cầm Thi gật gù:

– Thì ra cuộc mua bán, thương lượng có nhiều nỗi buồn hơn niềm vui của ông nội con là đó.

Giọng bà Mười trầm xuống:

– Bà nội của con vì buồn bực mà đổ bệnh rồi mất.

– Nhưng dì Quỳnh đã đi rất xa rồi còn gì.

– Thúy Quỳnh mang cả hồn vía ông Cầm đi theo, nên bà nội con làm sao chịu nổi khi phải sống với một cái xác. Bà bị bệnh gọi là trầm cảm gì đó trước khi mất. Tội nghiệp! Rốt cuộc chẳng có ai sung sướng. Cô Thoại Lan của con còn thảm hơn. Làm thân gái chưa chồng lại nuôi đứa con nít còn đỏ hỏn ở cái xóm Chài heo lánh, cô ấy nhận không ít lời dị nghị từ những kẻ không biết chuyện. Rồi những anh chàng từng đeo đuổi cô Lan cũng không đủ kiên nhẫn khi thấy cô nuôi con người khác, họ dần dần xa và quên hẳn cô ấy. Sau khi bà nội chết, con mới được về sống ở Sài Gòn. Lúc ấy cô Lan cũng quá thời lỡ lứa.

Con vẫn nhớ bữa đó. Con khóc vì dì Mười không đi với con.

– Dì mà đi thì lấy ai chăm sóc ngôi nhà này rồi mồ mả ông bà ngoại của mẹ con. Dì không muốn ngày nào đó lỡ dì Thúy Quỳnh của con quay về sẽ không trách dì đã bỏ mặc không khói hương cho người đã khuất.

Cầm Thi ngạc nhiên:

– Bộ dì Mười không biết dì Thúy Quỳnh đã về à?

Bà Mười thẳng thốt:

– Ai nói với con vậy?

Cầm Thi nói:

– Ai cũng giấu, nhưng con đã gặp mà không biết là dì của mình.

Bà Mười thần thờ:

– Đã về sao cô Quỳnh không tới thăm dì. Hay cô ấy trách vì dì đã để Diễm Chi chết?

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, bà Lan bước vào và hỏi:

– Ông nội đâu Cầm Thi?

– Dạ về rồi.

– Nội đã nói gì với con?

Cầm Thi chưa kịp trả lời, bà Mười đã cao giọng:

– Sao cô lại giấu tôi việc cô Quỳnh đã về nước? Cô đúng là thù dai và ích kỷ.

Tôi thất vọng về cô quá!

Dứt lời, bà dùng đũa bỏ ra ngoài. Bà Thoại Lan mệt mỏi ngồi xuống ghế cạnh giường của Cầm Thi.

Trong tích tắc Thi bỗng thấy cô Lan già đi cả chục tuổi. Cả nửa cuộc đời, cô Lan đã vì Cầm Thi, cố lo cho Thi còn hơn cho bản thân. Ấy vậy mà đã nhiều lúc Thi ngang bướng thích làm trái ý của cô, làm cô buồn.

Giọt nước mắt hiếm hoi chọt rung rung trên bờ mi, Cầm Thi nói:

– Con không bao giờ rời xa cô, cho dầu cô có đuổi con thêm vài chục lần nữa.

Trình nhìn bà Lan và từ tốn nói:

– Chào xin phép được vào thăm Cầm Thi.

Giọng bà Lan lạnh tanh:

– Con bé vừa thiếp đi, tôi nghĩ cậu nên về để cho con nhỏ ngủ.

Trình mềm mỏng:

– Cháu sẽ ngồi đây chờ.

Bà Lan cười nhạt:

– Cậu kiên nhẫn lắm. Nhưng chẳng lay chuyển được tôi đâu.

Trình nhỏ nhẹ:

– Cháu chỉ mong sự kiên nhẫn của mình sẽ tiếp thêm sức mạnh cho Cầm Thi, giúp cô bé mau bình phục.

– Cậu còn dám múa mép trước mặt tôi sao? Hừ! Càng nhìn cậu càng giống ông chú Luận của mình. Thật dễ ghét!

Trình bắt đầu mất kiên nhẫn:

– Nếu vì cháu giống chú Luận mà cô ngăn cháu đến với Cầm Thi thì quả là bất công.

Bà Lan vênh mặt lên:

– Bất công à? Chẳng qua tôi muốn lấy lại sự công bằng cho cả ba đứa cháu gái. Sẽ không có đứa nào khổ khi trót nghe lời mật ngọt trên môi của cậu.

Trình chưa biết nói gì, bà Lan đã ... nã tiếp phát súng thứ ba:

– Vì cậu, Cầm Thi mời ra nông nổi. Nếu nó không đánh nhau với bọn lưu manh ngoài xóm Chài thì đâu bị bọn nó thù rồi lại cho một nhát chí mạng. Trên đời này không có bậc chú bác cô dì nào dám giao con cháu mình cho một kẻ có dính líu, có án oán với những kẻ xấu trong xã hội.

Trình phân bua:

– Trong chuyện đó, cháu chỉ là nạn nhân của một sự thù hằn dai dẳng từ ông chú Luận. Nếu cô sớm cho bà Aline Chu biết về Cầm Thi thì chuyện

đẩy đã không xảy ra.

– Cậu trách tôi à? Hừ! Nếu ba cậu không thủ đoạn trong làm ăn, chú cậu không làm người ta hận thì cậu đâu phải lãnh hậu quả.

Trình chột hỏi:

– Vậy Cẩm Thi lãnh hậu quả gì từ cô? Phải đó là hậu quả của lòng đồ kỵ hẹp hòi không?

Bà Thoại Lan giận tím mặt. Thằng ranh này khá lắm, mới dám tay đôi với bà. Đứng trước nó, bà thấy dao động như ngày xưa đứng trước Luận. Vẫn đôi mắt ánh lên những tia quyến rũ chết người, vẫn khòe miệng có vẻ lạnh lùng khi mím lại, nhưng hết sức nồng ấm khi cất lời. Ngày xưa bà từng mê một gã đàn ông ấy nên chửi trách chi ba đứa cháu gái nhà bà ngày nay không thoát khỏi tay Trình.

Mà hồi xa xôi ấy đâu chỉ mỗi mình bà mê Luận. Diễm Chi không từng đau khổ triền miên vì anh là gì. Ấy vậy mà bà bằng thủ đoạn của mình đã đánh gục luôn cả tình yêu đơn phương của Diễm Chi, khiến cô không dám nghĩ tới Luận nữa. Để rồi sau đó bà bẽ bàng nhận ra Luận chẳng yêu gì bà. Anh ta là người thích chơi trò tình ái mà thôi. Nếu biết trước bản chất trắng hoa của Luận, có lẽ bà không để xảy ra chuyện của ông Sang Diễm Chi, và nếu thế có lẽ cuộc đời bà đã không lê loi đơn độc như vậy. Suốt hai mươi mấy năm qua, bà lặng lẽ nuôi Cẩm Thi trong ray rút, ân hận. Con bé là tất cả cuộc đời bà, lý nào bà ... để nó yêu cháu của Luận, kẻ đã khiến bà trở nên như vậy.

Giọng Trình trầm hẳn xuống:

– Cháu thật sự rất quý Cẩm Thi.

– Và cũng rất quý Thoại Oanh, Thoại Yên? Cái từ quý hết sức chung chung này đã gieo vào lòng bao nhiêu cô gái hy vọng rồi? Hừ! Tôi không lạ gì thói trắng hoa, lơ là của chú cháu cậu.

Trình nóng mặt vì những lời của bà Lan.

Anh đánh giọng:

– Cháu và chú Luận hoàn toàn khác xa, cô không thể có thành kiến như vậy.

Mà cho dù cô thành kiến cháu vẫn yêu Cẩm Thi và nhất định không chùn bước trước bất cứ khó khăn nào.

Bà Lan gật gù:

– Khá lắm! Tôi chờ xem cậu sẽ vượt khó khăn như thế nào. Chớ ngày xưa ấy hả, chú Luận của cậu đã vượt khó bằng cách bỏ cô gái này và ra nước ngoài với cô gái khác.

Trình tiếp lời bà Thoại Lan:

– Và cũng chính vì vậy mà cô gái bị bỏ rơi đâm ra hận đời, hận người, cô ấy không tin vào những mối tình chân thật.

Bà Lan tái mặt:

– Đủ rồi! Cậu về đi!

Dứt lời, bà mở cửa bước vào phòng bệnh mặc kệ Trình đứng lại bên ngoài hành lang. Tựa vào tường bà thở dốc vì bị xúc phạm. Rõ ràng thằng ranh ấy đã xúc phạm bà bằng những lời hết sức cay nghiệt. Tại sao nó dám hỗn láo như thế khi luôn mồm nói yêu Cẩm Thi Trình xem ra bản lĩnh cá tính hơn gã chú của nó nhiều. Chính sự mạnh mẽ này của nó khiến lũ con gái chết mê chết mệt.

Đang nằm trên giường, Cẩm Thi nhồm lên nhìn bà với cặp mắt buồn thiu làm bà chột dạ như bị bắt quả tang làm điều xấu.

Cổ ra vẻ tự nhiên, bà Lan hỏi:

– Con không ngủ được à?

Cẩm Thi lắc đầu:

– Dạ không.

Hai người chột rơi vào sự im lặng đầy ngại ngùng. Cuối cùng bà Lan lên tiếng:

– Trình tới thăm, nhưng cô tưởng con còn ngủ nên bảo nó về rồi.

Cẩm Thi có vẻ cam chịu:

– Vâng, con hiểu mà.

Có tiếng gõ cửa, bà Lan cau mày khi nghĩ tới Trình. Môi mím lại bà bước nhanh ra cửa rồi mở ra.

Mặt sững sờ bà nhìn như thôi miên vào vị khách không mời mà đến.

Bà Aline Chu nhếch môi, giọng khiêu khích:

– Tôi làm cô sợ sao cô Thoại Lan?

Bà Thoại Lan như bưng tỉnh, giọng đanh đánh lắt hắt học:

– Tôi có cảm giác buồn nôn chứ không có cảm giác sợ. Chị muốn gì?

Bà Aline Chu thản nhiên:

– Tôi tới thăm đứa cháu cô út của mình. Còn điều tôi muốn thì nhiều lắm.

Chỉ e cô không đáp ứng nổi thôi.

Bà Lan khinh khỉnh:

– Bao nhiêu năm rồi mà chị vẫn còn giữ cách ăn nói ngạo mạn như xưa.

Đúng là giang sơn dễ đổi bản chất khó dời. Tiếc rằng ba tôi bây giờ già rồi, chị có mua triệu đóa hoa hồng cũng không làm trái tim già nua của ông cụ tươi trẻ lại được đâu.

Bà Aline Chu phớt lờ những lời đầy khiêu khích của bà Lan.

Bước thẳng vào phòng, đến gần giường của Cẩm Thi, bà mỉm cười:

– Cô Quỳnh ... à không ... Dì Quỳnh rất mừng đã tìm được con. Từ giờ trở đi, dì sẽ thay Trúc Bi lo lắng cho con, dì sẽ thay thế mẹ ruột của con. Dì mừng lắm, mừng lắm con biết không?

Nói tới đó, giọng bà Quỳnh như nghẹn lại khiến Cẩm Thi cũng xúc động.

Giọng bà Thoại Lan chua loét:

– Cũng may con bé chưa chết, nếu không chắc cái đám côn đồ được chị

thuê mướn phải được trả tiền hậu hĩnh lắm. Hừ! Chị đúng là giả dối, độc ác.

Bà Quỳnh nghếch mặt ra:

– Cô nói thế nghĩa là sao? Đám côn đồ nào mà tôi thuê mướn?

Bà Lan gần:

– Đừng giả bộ nữa. Cái thằng làm Cầm Thi bị thương chính là thằng đã đánh nó và thằng Trình ngoài Vũng Tàu. Nếu không phải tại chị làm chuyện độc ác thì Cầm Thi đâu mèm vong mạng.

Bà Quỳnh ấp úng:

– Tôi hoàn toàn bất ngờ. Tôi thế là ... là không biết vụ đó có dính tới Cầm Thi.

Cầm Thi vội nói:

– Di không phải ray rứt. Cháu cũng tin như vậy. Tất cả chỉ là ngẫu nhiên.

Bà Lan hừ một tiếng khô khốc rồi bước ra ngoài sập mạnh cửa lại.

Bà Quỳnh nhếch mép:

– Sống với cô Lan, chắc chắn con không được sung sướng rồi. Trước đây không có di thì khác, từ giờ trở đi, di sẽ lo cho con. Ông bà đã từng nói SNy mẹ bú di mà, ăn thua gì mẹ cô nỏ mồm đó.

Cầm Thi lắc đầu:

– Cô Lan có nóng nảy thật, nhưng cô rất thương con ...

– Chả lẽ di không thương con? Ngoài con ra, Thoại Lan vẫn còn những đứa cháu khác, riêng di thì không. Con là duy nhất, di nhìn con mà nhớ Diễm Chi.

Ngày xưa vì cuộc sống, đi phải tha phương cầu thực, giờ của chất đầy nhà, nhưng nhà lại vắng tanh. Tìm được con rồi, coi như di đã có người thừa kế. Di sẽ để lại tất cả cho con, hãy về sống với di.

Cầm Thi im lặng trong khi bà Quỳnh không thôi huyền thuyên về những

kế hoạch tương lai nếu Cẩm Thi chịu ở với bà.

Cuối cùng bà Quỳnh gút lại:

– Di không bắt con trả lời ngay về quyết định cho tương lai của mình. Cứ ...

thư thả suy nghĩ, xong xuôi con điện thoại cho dì, dì sẽ bảo tài xế tới đón bất cứ lúc nào.

Cẩm Thi ngập ngừng mãi:

– Con ... con đã quen sống với cô Lan. Cô Lan đã thay mẹ nuôi con từ lúc mới lọt lòng, con không thể bỏ cô Lan một mình để ở với dì.

Bà Quỳnh vỗ nhẹ lên tay Thi:

– Dì đâu cần con vội vàng trả lời như thế. Cứ từ từ ... Nếu con muốn, dì sẽ cho con sang Mỹ du học.

Cẩm Thi lắc đầu:

Lòng con trước sau như một. Bây giờ hay mai mốt cũng thế, con không muốn đi kỳ vọng ở con rồi thất vọng.

Bà Quỳnh xịu mặt, một lát sau bà nói:

– Dì đúng là bất hạnh, tìm ra được máu mủ ruột rà rồi cũng như chưa. Nhưng thật lòng dì không trách con đâu. Trái lại, dì mừng vì con là người có trước có sau chứ không phải đưa vô hậu. Ở với ai, con vẫn là cháu của dì.

Cẩm Thi ôn tồn:

– Con rất vui nếu dì và cô Lan dẹp hết mọi bất đồng từ xưa để con được chăm sóc cả hai người.

Bà Quỳnh nhẹ nhàng:

– Dì chẳng có bất đồng gì với cô Thoại Lan hết. Với giòng họ bên nội của con, dì luôn muốn có mối quan hệ tốt, nhưng họ cứ thích dẫn vật đi vì những chuyện cũ thì biết làm sao? Chính vì họ chưa cho qua chuyện cũ nên mới giấu không cho dì biết về con. Họ là những người có trái tim

bằng đá, chả biết thông cảm với những mối tình oan trái như chuyện tình của dì và ông nội con.

Bà Quỳnh nhìn Thi một hồi mới hỏi:

– Con yêu rồi phải không? Dì hỏi thật, Trình đối với con ra sao?

Cầm Thi đỏ mặt:

– Dạ cũng tốt lắm ạ. Nhưng Trình không được bên nội con hoan nghênh.

Bà Quỳnh cau mày:

– Lại vì ông chú đào hoa của nó chứ gì? Nói thật, dù cũng không hoan nghênh, vì bản thân Trình nghe nói cũng chẳng thua kém ông chú là mấy. Yêu nó con sẽ khổ.

Cầm Thi im lặng. Cô không thích nghe những lời như vậy chút nào. Lẽ ra ở buổi đầu nhận nhau là dì cháu, Cầm Thi và bà Aline Chu Thúy Quỳnh nên nói những chuyện vui nhiều hơn, hoặc là nhắc đến người mẹ đoán mệnh của Thi, nhưng hai dì cháu lại nói đến chuyện khác khá nhạy cảm khiến Thi buồn lòng.

Yêu một người không đơn giản chút nào, nhất là khi người đó mang tiếng đa tình như Trình.

Lúc này nằm trên giường, Cầm Thi nghe gần hết những lời Trình và cô Lan nói với nhau. Thi vẫn còn buồn vì sự cương quyết của cô Lan, giờ cô lại buồn hơn vì lời tiên đoán như đinh đóng cột của dì Quỳnh.

Yêu Trình, cô sẽ khổ, nhưng nếu đừng yêu Trình, liệu cô có hạnh phúc?

Ngày xưa, cũng vì một chữ tình, mẹ cô đã đồng hành với khổ đau cho đến khi lìa đời. Bây giờ Cầm Thi cũng đang tập tễnh bước vào con đường đau khổ ấy đây.

Giọng bà Quỳnh chợt vang lên:

– Ngày xưa dì đã cố hết sức ngăn cấm Diễm Chi nhưng có được đâu. Con người luôn có khuynh hướng chấp nhận mọi đau khổ để được yêu. Dì sẽ không ngăn con và Trình. Con tự định đoạt số phận của mình nhưng nên nhớ lúc nào dì cũng ở bên con để chia sẻ và thương yêu.

Nhìn đồng hồ, bà nói:

– Bây giờ đi về. Nhớ ăn uống cho nhiều vào. Biết không!

Cầm Thi khẽ gật đầu. Yêu Trình, cô sẽ khỏe, nhưng vì yêu Trình, cô phải tranh đấu cho tình yêu của mình.

Nhớ những lời Trình nói lúc nãy với cô Lan, Cầm Thi chợt đổi buồn đau thành niềm tin. Nếu Trình yêu cô thật lòng thì đúng là khó khăn nào hai người lại không vượt qua được.

Chẻ buồn thành gió

Chương Kết

Trà Mi thì thảo vào tai Cầm Thi như sợ bà Lan nghe.

Ông Trình bảo tao bí mật đưa mày món này, độc chiêu lắm. Ông bảo đây là quà mừng mày được ra viện.

Cầm Thi hỏi ngay:

– Cái gì vậy?

Trà Mi nheo mắt:

– Di động. Anh chàng sẽ gọi cho mày mà không sợ bị cô Lan ngăn cấm.

Cầm Thi nhìn cái di động nhỏ xíu màu xám bạc:

– Sao Trình biết mày mà đưa?

Trà Mi nói:

– Hôm qua anh chàng không được cô Lan cho vào thăm mày nên đành ngồi đồng ngoài ghế đá bệnh viện. Thấy tao từ trong phòng mày đi ra, chàng đã tới làm quen và sau đó là nhờ vả. Có một chàng bảnh như vậy mà lâu nay giấu kỹ ghen.

Cầm Thi nhăn mặt:

– Vì sao tao giấu, mày biết rồi đó.

Trà Mi trề môi:

– Bà cô Lan khó không đúng cách. Mày đâu phải con nít mà bà ấy cấm cản.

Hơn nữa, Trình là bạn anh Hòa chứ phải người cô ấy không rõ nguồn gốc đâu.

Cô Mão của tao nói Trình rất có năng lực chứ không phải tơ lơ mơ, cô Lan mày cảm là sai hoàn toàn.

Cầm Thi thở dài:

– Cô ấy cũng có lý do chứ đâu phải không.

Trà Mi gục gặc:

– Tao biết lý do mà. Một lý do không chính đáng chút nào. Nếu Trình đánh bại được ấn tượng xấu ra khỏi tâm trí cô Lan thì lo gì thất bại.

Cầm Thi chép miệng:

– Vấn đề là ở chỗ đó.

Mi đứng dậy:

– Thôi tao về. Có điện thoại, hai đứa bây tha hồ bàn mưu tính kế để giải quyết vấn đề của mình nhé.

Cầm Thi gượng đứng dậy theo Trà Mi.

Con bé gắt:

– Trời ơi, có dì Mười mở cửa rồi. Mày đưa với tiền làm chi. Vào ... vào đi!

Cầm Thi mỉm cười nhìn Trà Mi ra tới hàng hiên. Có được một nhỏ bạn như Trà Mi đúng là sướng. Nhưng bây giờ sướng nhất vẫn là được nghe nhạc chuông điện thoại reo. Có lẽ Trình sẽ cài một điệu nhạc thật êm thật khẽ để ngoài Cầm Thi ra, chẳng ai trong ngôi nhà này nghe được, nếu không sẽ lộ tẩy mất.

Bà Mười bưng ly nước vào:

– Con uống đi!

Ngay lúc đó một tiếng vang lên ngay gói nằm của Cầm Thi khiến bà Mười ngạc nhiên ngơ ngác kiể.

– Ủa! Nhạc gì ở đâu vậy ta?

Vội vàng Cẩm Thi nằm dè lên cái gối, nơi cô giấu cái điện thoại bên dưới.

Động tác của Cẩm Thi qua nhanh khiến vết thương bị động đau buốt.

Cẩm Thi ứa nước mắt nhưng không dám rên.

Bà Mười hốt hoảng khi thấy cô tự nhiên đổ vật xuống giường.

– Con làm sao vậy Thi?

Thi xua tay, giọng thều thào:

– Có gì đâu. Con quên là đang bị thương nên nằm xuống mạnh quá.

Bà Mười lắc đầu:

– Thật không ý tứ gì hết. Ngồi dậy uống hết phần sữa này cho dì.

Cẩm Thi lại vội vàng nhôm dậy trong khi nhạc chuông điện thoại vẫn thản nhiên reo vang.

– Ai ... da ... đ ...a ...u ...

Cẩm Thi tự mắng thói hấp tấp bộ chop của mình rồi mím môi lại để không tốt ra tiếng đau.

Bà Mười giậm chân:

– Trời ơi là trời! Bữa nay tâm trí con làm sao vậy?

Chuông điện thoại thôi không. đàn nữa. Cẩm Thi thở phào nhẹ nhõm. Cô chậm rãi uống từng ngụm sữa và nghe vị thơm ngọt thấm vào tận tim.

Cô buột miệng:

– Sữa ngon quá!

Bà Mười nhìn Thi đầy soi mói:

– Ngon thiệt không?

Cầm Thi gạt dầu:

– Dạ thiệt!

Rồi cô nói:

– Con muốn ngủ, dì mở nhạc rồi khép cửa lại giùm con.

Bà Mười ra về vừa ý:

– Ồ, ngủ đi cho mau lợi sức.

Bà Mười nhẹ nhàng khép cửa. Bài Romance thứ nhất êm êm vang lên khiến Cầm Thi bồi hồi. Lấy cái di động ra, Cầm Thi nhắn tin, phân vân mãi mới nhấn số của Trình.

Cầm Thi muốn ngạt thở khi nghe giọng anh trầm lắng:

– Anh đây ... Em đang như thế nào hở Cầm Thi?

– Em khỏe rồi.

– Nhưng giọng nói vẫn còn yếu lắm. Em phải nhớ ăn nhiều vào.

– Tại em không dám nói to.

Trình cười nhẹ:

– Anh hiểu. Thôi thì cứ thì thầm vào tai anh. Không được gặp, nghe giọng em cũng đỡ nhớ.

– Anh nhớ em thật à?

– Còn hơn là nhớ nữa. Một thứ cảm giác thật lạ lùng, rất sâu lắng mà anh gọi là Cầm Thi, cảm giác nồng nàn anh chưa từng có với bất cứ cô gái nào.

Cầm Thi phụng phịu:

– Anh có nhiều cô gái quá nhi.

– Nhiều bao nhiêu cũng còn lại mình em. Duy nhất là em.

– Lấy gì để chứng minh điều đó.

Trình nói ngay:

– Thời gian. Anh sẽ chứng minh cho cả thế giới thấy anh yêu em như thế nào.

– Không cần cả thế giới đâu. Chỉ cần anh làm cô Lan xiêu lòng là đủ rồi.

Trình tự tin:

– Rồi cô Lan sẽ xiêu lòng, em đừng lo. Anh sẽ chứng minh anh không giống như chú Luận.

Im lặng một chút, Trình hỏi:

– Em có gặp lại bà Aline Chu không?

– Dạ có. Dì Quỳnh có vào bệnh viện thăm em. Em mừng vì từ giờ trở đi, em đã có người thân bên họ ngoại, nhưng em khổ tâm vì dì Quỳnh không được bên nội em hoan nghênh.

– Anh hiểu lý do ... Người lớn nào cũng cố chấp, em buồn làm gì.

Cầm Thi thở dài:

– Em không biết phải làm sao nữa. Với em, hình như chưa có niềm vui nào trọn vẹn.

Nói tới đó, giọng Cầm Thi chợt nghẹn lại, Trình xót xa nghe tiếng nấc thật khẽ đang cố nén lại của cô. Anh dịu dàng bảo:

– Hãy tin anh. Từ giờ trở đi anh luôn bên em, sẽ không có gì chia cắt được chúng ta nếu em yêu anh.

Cầm Thi nhắm mắt. Cô nghe giọng mình thật lạ.

– Em yêu anh.

– Anh yêu em và rất hạnh phúc được nghe những lời vừa rồi. Đó là câu anh mong chờ từ lâu ở em.

Thi cong đôi môi xinh xinh:

- Nếu em không nói thì sao?
- Anh sẽ chờ như đã từng chờ.
- Anh đang ở đâu vậy Trình?
- Đồ em biết?
- Em không biết:
- Anh đang ngồi trong quán Hoàng Lan.
- Vậy là rất gần đây.
- Nhưng anh thấy xót xa vì không được nhìn vào mắt em, cầm tay em và nhất là không được hôn em. Anh rất nhớ môi em.

Cầm Thi đỏ mặt:

- Anh thấy ghét. Chỉ toàn nói bậy.

Rồi cô hốt hoảng:

- Cô Lan về. Thôi ghen anh.

Cầm Thi giấu vội cái di động dưới gối, mắt nhắm lại như đã ngủ.

Bà Thoại Lan tăng hăng:

- Đừng làm bộ nữa. Dậy đi cô nương.

Thi quay mặt vào vách:

- Con buồn ngủ lắm.

Bà Lan gắt:

- Có chuyện cô cần nói với con đây.

Ngồi dậy, Cầm Thi nhìn bà cô bằng đôi mắt chờ đợi lẫn tò mò. Cô không đoán được bà Lan sẽ nói gì với mình. Chuyện đó có liên quan tới Trình không.

Cầu mong là không. Vì bất cứ lời nào bà Lan dành cho Trinh vào lúc này cũng khiến Cẩm Thi bị tổn thương.

Bà Thoại Lan nghiêm nghị:

– Cô sẽ làm thủ tục sang tên cho con những thứ cô có như ngôi nhà này, miếng đất một ngàn mét bên quận Bảy, cổ phần trong công ty với một điều kiện.

Cẩm Thi bấu những ngón tay vào mền. Trái tim cô đang muốn ngưng đập vì cái Một điều kiện nghe ra ít ỏi nhưng chắc là rất rất nặng ký của cô Lan.

Im lặng như để tăng thêm phần quan trọng cho điều kiện sắp nói ra, bà Lan từ từ hỏi:

– Con đoán thử xem điều kiện của cô là gì?

Cẩm Thi lắc đầu. Cô không còn tâm trí lẫn hơi sức đâu nữa để đoán như một người có máu mê cá cược, đang dự đoán để đánh cược số phận chính mình.

Bà Thoại Lan nhấn mạnh:

– Con có thể về ở với Aline Chu nếu muốn, nhưng dứt khoát phải đoạn tuyệt với Triệu Khánh Trinh.

Cẩm Thi nuốt nước bọt:

– Tại sao cô ghét Trinh đến thế?

Bà Thoại Lan lắc đầu:

– Cô thương con chứ không ghét Trinh. Cô không thể giao con cho một đứa trắng hoa như nó. Thà bây giờ con buồn vì không được như ý muốn, nhưng về lâu về dài con sẽ không khổ.

Cẩm Thi buột miệng:

– Con chấp nhận khổ, miễn sao con được như ý muốn.

Bà Lan nhìn Thi, giọng khô khốc:

– Nếu vậy con hãy rời khỏi nhà cô, đó là nỗi khổ đầu tiên con nên hạnh phúc chấp nhận để đạt được điều mình muốn.

Nhếch môi, bà nói tiếp:

– Coi như con là cháu của Aline Chu chứ không phải cháu cô. Mọi quan hệ cô cháu hai mươi mấy năm ròng chấm dứt từ đây. Cứ về sống với Aline Chu.

Cô ta giàu có, tài sản kếch sù và dĩ nhiên sẽ chiều con hết ý, chứ không như cô.

Lúc nào cũng khiến con khó chịu vì không được tự do làm theo ý mình.

Cầm Thi thảng thốt nhìn bà Lan. Bà đã gài Thi vào thế bị động hết sức khó xử. Bà biết Thi không đời nào bỏ bà để về sống với dì Quỳnh nên mới ra điều kiện nghiệt ngã như vậy. Mà ở lại với bà đồng nghĩa với việc phải chia tay Trình. Có lẽ cô Lan đã suy tính rất kỹ khi đưa ra giải pháp này để ràng buộc Cầm Thi.

Cầm Thi ứa nước mắt, cô cố nén lòng khi bà Lan gần từng tiếng:

– Con nghĩ sao?

Cầm Thi im lặng. Lâu lắm cô mới nói:

– Sự có mặt của con trên đời này là sự có mặt bất đắc dĩ, không được ai mong muốn. Con tồn tại bao nhiêu năm là bấy nhiêu phiền lụy cho cô. Nếu con chọn Trình con sẽ xa cô, và ngược lại. Sống như thế thật đau khổ vì phải mất mát bởi chính sự lựa chọn của mình. Tốt hơn hết, con đừng nên tồn tại nữa. Nếu con chết, không ai phải buồn vì sự lựa chọn của con.

Bà Lan quát:

– Nói bậy! Vì một đứa không đáng mà đòi chết sao? Không ngờ con tệ như vậy.

Cầm Thi nói:

– Con không biết thế nào là đáng, thế nào là không. Chỉ biết nếu phải ép mình theo như điều kiện của cô, con sẽ chết.

Bà Lan buột miệng:

– Vậy thì chết đi.

Cầm Thi quay mặt vào vách, môi mím chặt, cô không muốn khóc và cũng không muốn cô Thoại Lan biết nước mắt cô đang ràn rụa.

Ngay lúc đó, Cầm Thi nghe giọng bà Mười giận dữ:

– Cô đúng là độc ác khi nói như vậy. Không biết ngày xưa cậu Luận đã có lỗi gì với cô. Mà cho dù cậu ấy có lỗi gì đi chăng nữa, thằng Trình cũng không liên quan.

Bà Lan nạt đùa:

– Chị đừng chen vào chuyện của cô cháu tôi.

Bà Mười đỏ mặt tía tai:

– Cô chẳng có quyền gì để cấm tôi hết. Tôi phải nói vì tôi không muốn Cầm Thi bị rơi vào hoàn cảnh mẹ nó trước kia.

Ngừng lại một chút để thở, bà Mười nói đồng dục như một lời buộc tội.

– Ngày xưa, chính cô đã cướp Luận của Diễm Chi rồi cũng chính cô khiến Diễm Chi có con với cậu Vĩnh Sang.

Mặt tái mét, bà Lan ấp úng:

– Chị chỉ nói vậy!

Bà Mười vẫn ồm ồm nói:

– Lẽ ra tôi đã giấu kín chuyện này nhưng tại cô ép Cầm Thi quá tôi mới nói ra. Chính Diễm Chi lúc sắp sinh Cầm Thi đã khóc với tôi rằng cô đã chuốc rượu cho anh trai mình say rồi đưa cậu ấy vào phòng Diễm Chi. Một con bé yếu đuối như Diễm Chi làm sao chống cự lại một thanh niên khỏe mạnh lại đang say.

Cầm Thi như ù đặc cả hai tai. Cô run lẩy bẩy như bị sốt rét. Hai hàm cứng ngắc, Cầm Thi cố gắng lắm mới thốt nên lời:

– Dì đừng nói nữa.

Nhưng và Mươi vẫn tiếp tục kể tội bà Lan:

– Cô làm thế để Diễm Chi không còn mặt mũi nào đeo đuổi Luận, cho dù đó là đeo đuổi đơn phương trong tuyệt vọng. Cô đâu ngờ kết quả đã không như cô muốn, Luận bỏ cô để vượt biên với người khác. Thảm khốc hơn là cái chết của Diễm Chi và sự ra đời của Cẩm Thi. Chính cái chết của Diễm Chi đã khiến cô luôn dày trong tội lỗi. Cô nuôi Cẩm Thi chẳng qua vì muốn chuộc tội mà thôi.

Cô không muốn nó yêu Trình cũng vì sự ám ảnh tội lỗi mình đã gây ra hồi xưa ...

Cẩm Thi gào lên:

– Làm ơn cho con yên ...

Dứt lời, cô nức nở khóc. Khóc thật to như trẻ con chớ không cần giữ ý. Bà Mươi cũng hủ hủ khóc theo trong lúc bà Thoại Lan đổ phịch xuống ghế như một cái xác.

Thì ra đằng sau sự thật này còn chứa cả sự thật khác. Giờ thì Cẩm Thi đã biết thật chính xác nguyên nhân để mình được hiện hữu trên cuộc đời này.

Ông nội đã không nói đúng hết mọi sự. Có thể tại đây ông biết chưa tận tường sự thật, cũng có thể ông muốn giấu Cẩm Thi tội lỗi của con gái mình.

Nhưng dù thế nào ngay lúc này Cẩm Thi cũng có cái nhìn khác đối với cô Thoại Lan.

Giọng Thi bật lên với tất cả đau đớn:

– Con sẽ rời khỏi đây. Cô hãy xem như con đã chết. Con sẽ về sống với dì Mươi như ngày xưa mẹ con đã sống.

Lảo đảo, Cẩm Thi bước xuống đất. Cô có cảm giác hụt chân và rơi tòm vào vực sâu mù khơi. Cô nghe giọng bà Mươi thất thanh gọi tên mình, nhưng cô không sao đáp lại và tiếng gọi càng lúc càng xa, càng xa ...

Cẩm Thi bỏ chân không và chậm rãi bước dọc bờ cát phẳng lặng, Nn mát.

Triều đang xuống, biển như xa hơn và hoang vắng hơn khiến Cầm Thi cảm nhận thật rõ nỗi cô đơn của mình.

Vùng biển còn khá hoang sơ này là quê của bà Mười. Thi đã về đây như một cách trốn đời, trốn người.

Ở đây ngoài vùng phủ sóng nền cái di động nhỏ xíu của Trình chỉ là món đồ chơi của trẻ con. Cầm Thi mê mẩn, ngắm nhìn nó mỗi ngày, nhưng không liên lạc được với cái thế giới cô đã bỏ đi.

Vết thương bên ngoài, sát trái tim Cầm Thi đã lành. Nơi đó giờ có một vết sẹo nhỏ, vẫn còn đau đau mỗi khi chạm tới, nhưng vết thương vô hình sâu tận cùng trái tim cô thì mãi còn tươi nguyên. Cầm Thi vẫn hệt hăng khi nghĩ tới cô Lan, mẹ ba mình và người đàn ông cô chưa biết mặt là ông Luận.

Thi liên tưởng tới một câu. Cô đã nghe đâu đó:

“Khi yêu, người ta trở nên thánh thiện”. Vậy mà có người khi yêu lại trở thành ma quỷ.

Cầm Thi thoáng rung mình, cô vòng tay trước ngực và thèm được úp mặt vào ai đó. Khi yêu cô trở nên đơn độc như bây giờ. Ở Sài Gòn, Trình đang trở nên thế nào? Anh có giống ông chú Luận của mình không?

Cầm Thi nhắm mắt, cô nghe hơi gió mằn mằn nồng nồng của biển đang len vào mũi. Cái bao la của biển trời khiến tâm hồn cô rộng mở hơn, nhưng cũng từ sự mênh mông bát ngát của trùng khơi ấy Cầm Thi lại đau đáu một nỗi niềm về thân phận nhỏ nhoi và ngắn ngủi của kiếp nhân sinh.

Ngay lúc đó, cô nghe có người gọi tên mình. Mở mắt Cầm Thi tìm nhưng làm gì có ai ngoài những dấu chân bỏ lại phía sau của chính cô.

Cầm Thi nuốt tiếng thở dài. Cô đang nhớ Trình quá mức, giá như anh xuất hiện ngay bây giờ nhỉ?

Cúi xuống nhặt chiếc vỏ ốc trắng tinh, Thi chạm môi thổi những hạt cát bám quanh rồi ngắm nghía những vòng xoáy tròn của nó. Cầm Thi lại nghe có người gọi tên mình lần nữa. Cô vội quay vào và thấy Trình đang đứng dưới gốc bàng đổ lá.

Thảng thốt niềm hạnh phúc, choáng ngợp nỗi bất ngờ, Cầm Thi như chôn chân một chỗ. Cô chớp mắt liên tục vì sợ mình bị ảo giác. Nhưng đúng là

Trình rồi. Anh đang lao về phía cô bằng tốc độ ào ạt của bão.

Chỉ tích tắc thôi, Cầm Thi đã thấy mình trong vòng tay Trình, mặt cô vúi vào ngực anh êm ái đến nao lòng.

Trình hôn lên tóc cô, giọng khản đi:

– Rất mừng đã gặp lại em.

Cầm Thi nghe mạch máu đập loạn xạ, hơi ấm của Trình lan tỏa khắp người cô khiến gió như nóng hơn. Nhớ nhung, khao khát đã bị kiềm chế quá lâu cả ở hai người nay tuôn ra như thác. Cầm Thi nhón chân lên đón đôi môi Trình đang tìm môi cô. Môi hai người dính chặt vào nhau, nhưng vẫn chưa thôi vui hết nhớ thương.

Tự dưng Cầm Thi thấy ghen ngào. Cô mong thời gian dừng lại để được nép mãi vào Trình như thế này.

Rời môi Thi, Trình nhìn cô và nói:

– Anh yêu em! Anh không thể tưởng tượng ra cuộc sống không có em sẽ tiếp nối như thế nào. Bởi vậy anh nhất quyết phải tìm cho bằng được em.

Cầm Thi khoan khoái trong vòng tay Trình, cô thì thầm vào tai anh:

– Bằng cách nào anh đã tìm được em?

Trình hóm hỉnh – Bằng cách để trái tim lên tiếng thay cho điện thoại. Thì ra trái tim người ta là một thiết bị dò tìm tuyệt vời nhất. Nhờ nó, anh đã tìm ra em.

Cầm Thi phụng phịu:

– Anh lấp lửng hoài. Ghét!

Trình hôn phớt lên chót mũi cô:

– Anh ao ước được em ghét hoài như vậy.

Một lần nữa, Thi để môi Trình cuốn môi mình đi. Cô biết không có nỗi đau ngọt ngào nào mà người ta hy sinh tất cả để được nó hơn tình yêu. Không rời khỏi Trình, Cầm Thi để anh diu mình vào trong bằng những bước bông bênh.

Hai người ngồi xuống gốc bàng cổ thụ đầy lá rụng đỏ cả một vùng cát.

Trình trầm giọng:

– Khi biết em đã bỏ đi với dì Mười, anh thật sự bị sốc vì điện thoại gọi không được. Anh vừa giận, vừa thương, vừa lo nên phone cho Hòa liên tục để hỏi về em. Khổ sao Hòa cũng chẳng khá hơn anh, cậu ta không tin tức gì, đã vậy cả gia đình cũng đang rối vì cô Thoại Lan.

Cầm Thi hỏi ngay:

– Cô Lan như thế nào:

Trình ậm ự:

– Chuyện cô Lan để nói sau, giờ anh thích nói về chúng mình hơn.

Cầm Thi làm thinh. Trình nói tiếp:

– Anh nóng ruột tưởng muốn điên lên được. Hỏi ai, ai cũng bảo không biết em ở đâu. Thế là anh về xóm Chài hỏi thăm vì anh nhớ có lần có người ở đây khoe là cùng quê với dì Mười. Số anh cũng may nên người đó đã đưa anh tới nơi. Lúc nãy thấy anh, dì Mười còn phải giật mình kinh ngạc. Người xưa nói:

“Thương nhau mấy núi cũng trèo”, quả là không sai. Nếu phải tát cạn biển để tìm em, anh cũng tát.

Cầm Thi tủm tỉm cười, khiến Trình hơi quê. Anh ậm ứ:

– Sao lại cười? Bộ anh nói gì sai sao?

Thi vênh mặt lên:

– Em có phải tôm cá, ốc cua đâu mà anh đòi tát cạn biển để tìm em.

Trình say đắm nhìn Cầm Thi:

– Em là con ốc nhỏ của riêng anh.

Dúi vào tay Trình cái vỏ ốc vừa nhặt lúc nãy, Cầm Thi nói:

– Vậy em tặng anh đó.

Săm soi cái vỏ ốc, Trình bảo:

– Dễ thương lắm! Anh cố cắt nó thật kỹ:

Cầm Thi tựa cằm lên vai Trình:

– Anh có biết tại sao em rời khỏi nhà cô Lan không?

Trình gật đầu:

– Anh vừa nghe dì Mười nói lý do.

Giọng Cầm Thi nghèn nghẹn:

– Anh có biết em rất buồn, rất hẫng không?

– Anh biết.

– Thế anh nghĩ gì?

Trình bóp nhẹ nhưng ngón tay Thi, trầm ngâm một hồi, anh mới nhỏ nhẹ nói:

– Tuổi trẻ là tuổi bông bột và dễ mắc sai lầm nhất. Cô Lan cũng đã có một thời trẻ như chúng ta. Cô Lan từng yêu và đau khổ vì yêu nên mới có hành động sai trái.

Cầm Thi nói:

– Nếu nói một cách công bằng thì cô Lan quen và yêu Luận sau mẹ em. Mẹ em không hận cô Lan thì thôi, sao cô lại cô thể nghĩ ra một chuyện kinh khủng như vậy. Kinh khủng tới mức em có cảm giác mình như nhóp, dơ bẩn vì được sinh ra từ một tội ác.

Trình trầm giọng:

– Nhưng cô Lan đã rất ân hận. Cô cảm đoán em và anh chẳng qua cô sợ ba chị em gái của gia đình em rơi vào bi kịch của cô ngày xưa.

Cầm Thi buột miệng:

– Đâu phải ai cũng nghĩ ra những trò như vậy.

Trình dụ giọng:

– Em vẫn còn giận cô Lan à?

Cầm Thi cầm một hòn đá nhỏ ném ra xa:

– Em thất vọng vì cô Lan đã dạy em bao nhiêu điều để làm người tốt. Càng nghĩ em càng không chịu nổi, bởi vậy thà em đừng gặp cô Lan. Mãi mãi đừng gặp lại cô Lan Trình ôn tồn:

– Không nên cực đoan như vậy. Vị tha và bao dung sẽ khiến tâm hồn em nhẹ nhõm hơn.

Cầm Thi im lặng. Một lát sau, cô hỏi:

– Em phải làm sao đây khi em không phải người rộng lượng.

Trình nhìn Thi:

– Em nên về nhà chăm sóc cô Lan.

Thi lắc đầu:

– Vào lúc này em chưa làm được điều đó.

Trình vỗ về:

– Cô Lan đang rất cần em. Sau khi em bỏ đi, cô Lan đã suy sụp hoàn toàn.

Cô ấy đã trở thành người khác với mái tóc gần như là bạc trắng.

Cầm Thi thẳng thốt:

– Tóc bạc trắng à? Anh có quá lời không khi cô Lan luôn tự hào với mái tóc đen huyền của mình. Nếu có bạc cũng dăm bảy sợi thôi.

– Em không tin anh thì về gặp cô Lan sẽ biết. Hôm tới thăm cô Lan, anh thấy cổ ấy già đi hàng chục tuổi, mắt thâm đen vì mất ngủ, thần sắc rất kém, trông cô tội lắm. Chắc cô Lan sụt cũng năm, sáu ký.

Cầm Thi có vẻ nao núng vì những gì vừa được nghe, nhưng vẫn nói cứng:

- Tại cô ấy thôi, chứ em có trách móc hay lên án cô ấy đâu.
- Hành động bỏ đi của em còn hơn lên án hay trách móc mấy chục lần.

Cầm Thi kêu lên:

- Vậy em là người có lỗi à?
- Con cái đôi khi cũng buồn phiền cha mẹ, nhưng nếu quay lưng luôn vào những lúc cha mẹ cần mình thì hạng người đó không ra gì.

Trình nhìn ra xa tới tận nơi biển tiếp giáp trời rồi thản nhiên nói tiếp:

- Có thể em nguy biện rằng cô Lan không phải mẹ em, rằng em đang bị sốc.

Vì những chuyện của quá khứ, nên chưa thể quay về, nhưng dù vì lý do nào anh thấy cũng không thuyết phục được anh.

Cầm Thi xua chân cho cát lấp những cái hang nhỏ xíu của dã tràng. Cô giận vì những lời thẳng thắn vừa rồi của Trình.

Dĩ nhiên Trình biết điều đó. Anh hạ giọng:

- Anh là người thích nói thẳng. Dẫu biết em sẽ buồn. Anh yêu em. Tình yêu không chỉ là mật ngọt. Đôi khi yêu, người ta cũng cần nếm chút mật đắng để thấu đáo hơn về lẽ đời. Cầm Thi là cô gái có tâm hồn trong sáng, trái tim nhân hậu. Anh tin mình không lầm khi nói lời yêu em.

Cầm Thi chớp mi. Cô xấu hổ nhưng thật sự hạnh phúc khi có được người đàn ông như Trình. Anh đúng là chỗ dựa cho cuộc đời vốn nhiều bất hạnh của Thi.

Giọng Trình âm âm lẫn vào tiếng sóng:

- Cô Lan bảo anh tìm em rồi đưa em về cho cô ấy. Anh đã hứa sẽ làm được.

Cầm Thi hỏi gặng:

– Lỡ em không chịu thì sao?

– Thì thôi. Anh không đủ tài đức để làm người em yêu và yêu em.

Cầm Thi dài giọng:

– Anh được cô Lan tin tưởng nhỉ?

Trình đắc ý:

– Đương nhiên. Cuối cùng cô Lan cũng tâm phục khẩu phục trước tình yêu chân chính của anh, nếu không để gì cô ấy giao cho anh trọng trách tìm em rồi đưa em về. Giờ em nghĩ thế nào về những điều anh vừa nói?

Cầm Thi nói:

– Thật ra suốt thời gian qua, em suy nghĩ nhiều lắm. Em hiểu ra rằng:

“Không ai bằng lòng với số phận của mình dù kẻ đó là hoàng đế” Mẹ đã chết khi cho em cuộc sống, em phải sống sao cho mẹ hài lòng chứ.

Trình mỉm cười. Đứng trước biển người ta thường bao dung, rộng lượng và đứng trước biển người ta cũng thấy mình nhỏ bé với đất trời.

Anh và Cầm Thi bất quá chỉ là hai con ốc nhỏ giữa mênh mông biển dâu đời người, nhưng lại là hai con ốc biết suy nghĩ, biết yêu thương. Anh tự hứa sẽ yêu thương và chăm sóc Cầm Thi bằng tất cả máu tim mình.

Nắm tay Thi, anh bảo:

– Về thôi em. Cô Lan đang chờ.

Cầm Thi vịn vào anh để đứng dậy. Biển xôn xao như muôn đời vẫn xôn xao.

Đã có những ngày sóng xô biển động nhưng dâu rồi cũng vào đây. Trình tin biển của riêng Cầm Thi đã qua rồi giông bão.

Hết

Nguồn:

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 06/01/2008 10:44:07 CH